

แรงงูใจของความรักรัที่ไมไ้รับการตอบสนองและรูปแบบความผูกพัน
ในฐานะตัวทำนายระดับความรุนแรงและประสพการณ์ความรักที่ไมไ้รับการตอบสนอง

นางสาวปรณีย์ อิมธนาวนิช

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2545

ISBN 974-17-3138-8

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

MOTIVATION FOR UNRECIPROCATED LOVE AND ATTACHMENT STYLES
AS PREDICTORS OF INTENSITY AND EXPERIENCES OF UNRECIPROCATED LOVE

MISS PARANEE IMTHANAVANICH

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Social Psychology

Faculty of Psychology

Chulalongkorn University

Academic Year 2002

ISBN 974-17-3138-8

หัวข้อวิทยานิพนธ์ แรงจูงใจของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและรูปแบบความ
ผูกพันในฐานะตัวทำนายระดับความรุนแรงและประสบการณ์ความรัก
ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง
โดย นางสาวปารณีย์ อิมธนาวนิช
สาขาวิชา จิตวิทยาสังคม
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะจิตวิทยา
(รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญชัย)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. วีระพร อุวรรณโณ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คัดนางค์ มณีศรี)

.....กรรมการ
(อาจารย์จรุงกุล บุรพวงส์)

ปารณีย์ อิมธนาวนิช : แรงจูงใจของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและรูปแบบความผูกพันในฐานะ
ตัวทำนายระดับความรุนแรงและประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

(MOTIVATION FOR UNRECIPROCATED LOVE AND ATTACHMENT STYLES AS
PREDICTORS OF INTENSITY AND EXPERIENCES OF UNRECIPROCATED LOVE)

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักนรงค์ มณีศรี, 133 หน้า. ISBN 974-17-3138-8

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 3 ด้านได้แก่
แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับ
บุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง เพื่อทำนาย
ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน กลุ่มตัว
อย่างเป็นบุคคลที่ยังมิได้สมรสและมีอายุระหว่าง 18-29 ปี จำนวน 1,207 คน โดยมีผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบ
การณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 600 คน เป็นเพศชายจำนวน 300 คน เพศหญิงจำนวน 300 คน
ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมี
ความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบ
สนอง สามารถอธิบายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้ ($R^2 = .277$)
2. บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการ
ตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจ แต่ไม่ต่างจากบุคคลที่มีลักษณะ
ความผูกพันแบบหวาดกลัว นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีโอกาสที่จะเกิดความรัก
ที่ไม่ได้รับการตอบสนองไม่แตกต่างกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ
3. แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของ
ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ ($R^2 = .293$) แรงจูงใจด้าน
ความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้
รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ ($R^2 = .106$) และแรงจูงใจด้านความน่าพึง
ปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับ
การตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ ($R^2 = .309$) และของบุคคลที่มีลักษณะ
ความผูกพันแบบไม่สนใจ ($R^2 = .333$)

หลักสูตร.....จิตวิทยาสังคม.....ลายมือชื่อ.....
สาขาวิชา.....จิตวิทยาสังคม.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา.....2545.....

##4378118838 : MAJOR SOCIAL PSYCHOLOGY

KEY WORD : MOTIVATION FOR UNRECIPROCATED LOVE / ATTACHMENT STYLES / INTENSITY OF UNRECIPROCATED LOVE / EXPERIENCES OF UNRECIPROCATED LOVE

PARANEE IMTHANAVANICH : MOTIVATION FOR UNRECIPROCATED LOVE AND ATTACHMENT STYLES AS PREDICTORS OF INTENSITY AND EXPERIENCES OF UNRECIPROCATED LOVE. THESIS ADVISOR : ASSIST. PROF. KAKANANG MANEESRI, Ph.D., 133 pp. ISBN 974-17-3138-8

The purpose of this research was to study three motivational factors: desirability for the target person, probability of having a relationship with this person, and desirability of loving this person, even if it is unreciprocated as predictors of unreciprocated love of individuals with different attachment styles. The total sample consisted of 1,207 participants who were single and ranged in age from 18 to 29. Participants who had experienced unreciprocated love included 300 men and 300 women.

Results show that:

1. Desirability of the target person, the probability of having a relationship with this person, and the desirability of loving this person, even if it is unreciprocated are significantly predictive of intensity of unreciprocated love ($R^2 = .277$).

2. Preoccupied and fearful individuals experience unreciprocated love more than dismissing and secure individuals whereas there is no significant difference between preoccupied and fearful individuals and there is no significant difference between dismissing and secure individuals.

3. Desirability for the target person is most predictive of intensity for preoccupied individuals ($R^2 = .293$); probability of having a relationship with this person is predictive of intensity for secure individuals ($R^2 = .106$); and desirability of loving this person, even if it is unreciprocated is most predictive of intensity for fearful individuals ($R^2 = .309$) and for dismissing individual ($R^2 = .333$).

Program.....Social Psychology.....Student's signature.....

Field of study.....Social Psychology.....Advisor' s signature.....

Academic year.....2002.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลืออย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดร. ศักนางค์ มณีศรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้คำแนะนำ ปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนปัญหาที่เกิดขึ้นตลอดการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์คณะจิตวิทยาทุกท่านที่ได้ให้ความกรุณาตลอด ระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ศึกษา โดยเฉพาะรองศาสตราจารย์ดร. วีระพร อุวรรณโณ และอาจารย์จรุงกุล บุรพวงส์ ที่ได้สั่งสอนวิชาการด้านจิตวิทยา

ขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่ได้ให้ทุนอุดหนุนวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณ เพื่อน ๆ และรุ่นน้องคณะจิตวิทยาทุกท่านที่ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านการเก็บข้อมูล ขอขอบพระคุณนักวิจัย (ชำนานุกรมระดับ 8) ศิริวรรณ ศิริบุญ วิทยาลัยประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาด้านการวิเคราะห์ข้อมูล

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ตลอดจนน้องชายที่ได้ให้การ สนับสนุน ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดมาจนสำเร็จการศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปารณีย์ อัมธนาวนิช

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
ทฤษฎีความผูกพัน.....	5
รูปแบบการเพิ่มการรับรู้ตน.....	22
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	33
คำถามการวิจัย.....	33
สมมติฐานการวิจัย.....	33
ขอบเขตการวิจัย.....	34
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	35
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	37
บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	38
ประชากร.....	38
กลุ่มตัวอย่าง.....	39
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย.....	79
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	89

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

รายการอ้างอิง.....	93
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก	98
ภาคผนวก ข.....	101
ภาคผนวก ค.....	105
ภาคผนวก ง.....	108
ภาคผนวก จ.....	109
ภาคผนวก ฉ.....	110
ภาคผนวก ช.....	115
ภาคผนวก ซ.....	119
ภาคผนวก ฌ.....	123
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	133

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	พฤติกรรมของทารกและลักษณะการเลี้ยงดูของแต่ละรูปแบบความผูกพัน.....6
2	รูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่.....13
3	ลักษณะของตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย.....39
4	ข้อกระทงของมาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการสนองตอบ ที่ใช้ในการพัฒนามาตร41
5	ข้อกระทงของมาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการสนองตอบที่ใช้จริง.....43
6	ข้อกระทงของมาตรวัดระดับการเกิดความรักที่ไม่ได้รับการสนองตอบที่ใช้จริง.....44
7	ข้อกระทงของมาตรวัดรูปแบบความผูกพันที่ใช้ในการพัฒนามาตร.....46
8	ข้อกระทงของมาตรวัดรูปแบบความผูกพันที่ใช้จริง.....48
9	จำนวนของตัวอย่างจำแนกตามเพศ อายุและประสบการณ์ความรัก ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง.....52
10	จำนวนตัวอย่างจำแนกตามรูปแบบความผูกพัน อายุ เพศ และ ประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง.....55
11	ค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแรงจูงใจ ที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและคะแนนระดับความรุนแรง ของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำแนกตามรูปแบบความผูกพัน.....58
12	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพัน แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและระดับความรุนแรง ของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีประสบการณ์ความรัก ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง.....60
13	ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง กับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเดียว.....62

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
14	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง กับรูปแบบความผูกพัน 4 ลักษณะ.....64
15	การวิเคราะห์การถดถอยลอจิสติกของการเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบ สนองโดยกำหนดให้รูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นเป็นกลุ่มอ้างอิง.....65
16	การวิเคราะห์การถดถอยลอจิสติกของการเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับ การตอบสนองโดยกำหนดให้รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงเป็นกลุ่มอ้างอิง.....65
17	ผลการวิเคราะห์ตัวทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและเป็นผู้ที่มีลักษณะ ความผูกพันแบบหมกมุ่นด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเดียว.....68
18	ผลการวิเคราะห์ตัวทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและเป็นผู้ที่มีลักษณะ ความผูกพันแบบมั่นคงด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเดียว.....73
19	ผลการวิเคราะห์ตัวทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและเป็นผู้ที่มีลักษณะ ความผูกพันแบบหวาดกลัวด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเดียว.....76
20	ผลการวิเคราะห์ตัวทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและเป็นผู้ที่มีลักษณะ ความผูกพันแบบไม่สนใจด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน.....78

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความรักแบบโรแมนติกเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างหนึ่งในสังคมของเรา ความรักสามารถให้จุดมุ่งหมายและความหมายแก่ชีวิตได้ ความรักจะเป็นประโยชน์แก่บุคคลหากความรักนั้นมีลักษณะที่ตอบสนองซึ่งกันและกันทั้งสองฝ่าย Smith และ Hoklund (1988 อ้างถึงใน Baumeister & Wotman, 1992) ทำการวิจัยพบว่าคนที่มีความรักในลักษณะที่มีการตอบสนองซึ่งกันและกันกับคู่รักจะมีความสุข คนที่มีความรักจะมีสุขภาพดีกว่าคนที่ไม่มีความรัก มีความมั่นใจในตนเองสูงขึ้นและมีระบบภูมิคุ้มกันที่แข็งแรง ในทางตรงกันข้ามคนที่มีความรักในลักษณะที่ไม่ได้รับการตอบสนองจะมีความหดหู่ใจและมีความเครียดสูงกว่า มีสุขภาพที่ไม่ดีนักและไม่มีการตอบสนองภูมิคุ้มกัน

ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองในที่นี้จะหมายถึง ความรักที่บุคคลเป็นผู้ให้ความรักแก่เขาหรือเธอผู้นั้นแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยที่เขาหรือเธอไม่ได้รักตอบ และเขาหรือเธออาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่าถูกรัก ความรักประเภทนี้อาจเรียกอีกอย่างได้ว่าความรักข้างเดียว นักวิจัยส่วนหนึ่ง (Mintz, 1980; Pizer, 1985 อ้างถึงใน Aron, Aron, & Allen, 1998) มองว่าความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเป็นอาการทางจิตซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคนอื่น ๆ เช่น Fiske และ Perterson (1991 อ้างถึงใน Aron et al.) ที่พบว่าคนเป็นโรคซึมเศร้า (depressives) จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าปกติ บุคคลที่มีความรักประเภทนี้เกิดขึ้นกับตนเองบ่อย ๆ มักจะมีการนับถือตนเองที่ต่ำและใช้กลไกการป้องกันตนเอง (defense mechanism) เช่นเดียวกับที่ Baumeister และ Wotman (1992) พบในงานวิจัยคือคนที่มีความรักประเภทนี้จะมีอารมณ์ไม่คงที่ มีการนับถือตนเองลดลงมาก และเห็นได้ชัดว่าความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองนี้เป็นสาเหตุหนึ่งของการฆ่าตัวตายในวัยหนุ่มสาว (Westefeld & Furr, 1989 อ้างถึงใน Aron et al.)

ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเป็นประสบการณ์ความรักที่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องธรรมดาและมักเกิดขึ้นกับคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นตอนปลายจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่ง Baumeister, Wotman, และ Stillwell (1993 อ้างถึงใน Aron et al., 1998) ทำการสำรวจวัยรุ่น

และผู้ใหญ่ที่ยังไม่ได้แต่งงานและกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยที่เป็นสหศึกษาพบว่า ผู้ร่วมการทดลองรายงานว่าในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา พวกเขามีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่มีผลต่อความคิดและความรู้สึกของพวกเขาโดยเฉลี่ย 1.07 ครั้ง และมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่มีผลต่อความคิดและความรู้สึกของพวกเขาพอประมาณโดยเฉลี่ย 1.86 ครั้ง 92.8% ของกลุ่มตัวอย่างนี้รายงานว่าเมื่ออย่างน้อย 1 ครั้งที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่สำคัญมาก หรือสำคัญปานกลาง นอกจากนี้ในงานวิจัยของ Aron และคณะ ก็พบว่านักศึกษาในระดับปริญญาตรี 82 % รายงานว่าเคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างน้อย 1 ครั้ง และงานวิจัยของ Hatfield และ Rapson (1987 อ้างถึงใน Aron et al.) พบว่าความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเป็นเรื่องทั่วไป ซึ่งก็พบในวัยเด็กตอนต้นด้วย

Baumeister และ Wotman (1992) เสนอว่าความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองอาจมาจากสาเหตุหลายประการด้วยกัน คือ ประการแรก ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองอาจมาจากการที่บุคคลตกหลุมรักคนที่มีลักษณะที่น่าพึงปรารถนามากกว่าตน ซึ่งโดยทั่วไปแล้วคนมักตกหลุมรักคนที่มีลักษณะน่าดึงดูดใจมากกว่าตน หรือมีลักษณะที่น่าดึงดูดใจพอ ๆ กันกับตน แต่คนที่มีลักษณะที่น่าดึงดูดใจมากอาจมีแนวโน้มที่จะไม่รักตอบคนที่มีลักษณะน่าดึงดูดใจน้อย อย่างไรก็ตาม บุคคลอาจมีแนวโน้มในการประเมินตนเองเกินความเป็นจริงในหลายประการ และคิดว่าเขาหรือเธออาจจะมารักตน ในขณะที่เขาหรือเธอ (ประเมินตนเองว่าเป็นคนที่น่าพึงปรารถนามากเกินความเป็นจริง) เห็นว่าบุคคลอื่นด้อยกว่าตน ฉะนั้นเขาหรือเธอจึงไม่รักตอบและเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองขึ้น ซึ่งคล้ายกับแนวคิดที่ Aron และคณะ (1998) เสนอว่า บุคคลมีการรับรู้ถึงความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย

สาเหตุประการที่สองอาจมาจากมิตรภาพแบบอุดมคติ (platonic friendship) ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่บุคคลสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเพศตรงข้ามในฐานะเพื่อน ใช้เวลาอยู่ร่วมกัน มีการพูดคุยเรื่องส่วนตัว และเปิดเผยความรู้สึกของตนออกมา มีการแบ่งปันประสบการณ์และความคิดเห็น ซึ่งทั้งคู่อาจเริ่มมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมากขึ้น ความใกล้ชิดนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการมีความสัมพันธ์ทั้งหมด ความใกล้ชิด และการชอบซึ่งกันและกัน อาจทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกรักอีกฝ่าย ซึ่งผลที่เกิดขึ้นอาจเป็นไปได้ว่าบุคคลต้องการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์จากความเป็นเพื่อนไปสู่ความสัมพันธ์แบบคู่รัก ในขณะที่อีกฝ่ายไม่ต้องการเช่นนั้น ซึ่งคล้ายกับแนวคิดที่ Aron และคณะ (1998) เสนอว่าบุคคลมีการรับรู้ถึงความเป็นไปได้ที่เขา / เธอ จะรักตอบ โดยบุคคลอาจมีการตีความหมายของเขา / เธอผิด ตัวอย่างเช่น Abbey (1982 อ้างถึงใน Baumeister & Wotman, 1992) เสนอว่าผู้ชายมีแนวโน้มตีความหมายพฤติกรรมที่เป็นมิตร

ของผู้หญิงผิด โดยผู้ชายอาจตีความหมายของพฤติกรรมเหล่านี้ไปในทางของการเชื้อเชิญเรื่องทางเพศหรือด้านความรัก ขณะที่ผู้หญิงอาจคิดว่าการที่เธอยืมให้ พูดยุติในท่าทีที่เป็นมิตร หรือมีการตอบสนองต่อข้อคิดเห็นของเขา เป็นการแสดงถึงความมีมิตรไมตรีต่อเขา แต่ผู้ชายอาจคิดว่าเธอยั่วยวนหรือเป็นการเชื้อเชิญทางเพศ ผลคือ ผู้ชายอาจเกิดความรู้สึกรักเธอ ในขณะที่เธอไม่ได้คิดกับเขา เช่นนั้น

สาเหตุประการสุดท้ายคือ บุคคลที่เคยมีความสัมพันธ์ที่เลวร้ายหรือแย่มาก อาจมีความไม่แน่ใจและอาจหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะบุคคลกลัวการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น ฉะนั้นเมื่อบุคคลมีความรัก เขาก็จะมีความรักที่มีลักษณะที่ไม่ได้รับการตอบสนองแทน เพื่อเป็นการปกป้องตนเองจากความสัมพันธ์นั้น ตัวอย่างเช่น บุคคลอาจปฏิเสธคู่ที่มีลักษณะที่น่าดึงดูดใจมากกว่าตนเอง เพราะบุคคลกลัวว่าตนจะไม่สามารถเห็นยั้งความสนใจของเขา/เธอได้ หรือไม่สามรถสร้างความสัมพันธ์ที่ประสบความสำเร็จให้เกิดขึ้นได้ ฉะนั้น Aron และคณะ (1998) จึงเสนอว่าสาเหตุของการเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองนั้น อาจเกิดจากความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งบุคคลมีการรับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้อะไรหรือได้ทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันกับเขา/เธอ แม้ว่าเขา/เธอจะไม่ได้รักตอบก็ตาม บุคคลเห็นว่าการมีความรักแม้จะเป็นความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ก็ยังดีกว่าการที่ไม่เคยรักเลย ซึ่งถึงแม้ว่า Baumeister และ Wotman (1992) จะไม่ได้ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจด้านนี้ อย่างชัดเจนว่าเป็นแรงจูงใจของการเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง แต่พวกเขาก็พบว่า คำบรรยายประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมักมีการเล่าถึงการทำกิจกรรมที่น่าตื่นเต้นร่วมกัน

แม้ว่าความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจะเป็นประสบการณ์ความรักที่ทุกคนไม่พึงปรารถนาจะเกิดขึ้น แต่ก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่ยังคงปรารถนาที่จะมีความรักประเภทนี้ เพราะบุคคลอาจเห็นว่าการที่ตนได้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเขา/เธอ แม้ว่าเขา/เธอไม่ได้รักตนตอบก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ตนมีการรับรู้เพิ่มขึ้น ซึ่ง Aron และ Aron (1986, 1996 อ้างถึงใน Aron et al., 1998) กล่าวว่า การที่บุคคลมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น จะทำให้บุคคลสามารถรับรู้ทรัพยากร มุมมอง และความสามารถของบุคคลอื่นมาเป็นส่วนหนึ่งของตนได้ เป็นการเพิ่มการรับรู้ตน

Aron และคณะ (1998) เสนอแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของ

การมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งบุคคลแต่ละคนอาจมีแรงจูงใจแตกต่างกันขึ้นอยู่กับรูปแบบความผูกพันที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีต และจากงานวิจัยของ Hazan และ Shaver (1987) พบว่ารูปแบบความผูกพันที่แตกต่างกันจะทำให้บุคคลมีประสบการณ์ความรักแตกต่างกัน

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าแรงจูงใจทั้ง 3 ด้านสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้หรือไม่ และสนใจศึกษาว่าแรงจูงใจแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กับรูปแบบความผูกพันลักษณะใด อีกทั้งศึกษาว่ารูปแบบความผูกพันลักษณะใดสัมพันธ์กับการมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากที่สุดและน้อยที่สุด เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาอธิบายการเกิดความรักและระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง โดยขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง และรูปแบบความผูกพันของบุคคล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

ทฤษฎีความผูกพัน (Attachment Theory)

กระบวนการของการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับผู้เลี้ยงดูเด็กในระยะต้น เป็นกระบวนการที่รู้จักกันในฐานะความผูกพัน (attachment) และผู้เลี้ยงดูในระยะต้นมักได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นตัวแทนความผูกพัน (attachment figure) ตามที่ Bowlby ได้กล่าวไว้ว่าทารกที่เด็ก มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เลี้ยงดูในระยะแรกเริ่มของชีวิตทำให้เด็กสร้างความคาดหวังโดยทั่วไปที่เกี่ยวกับการตอบสนองและการพึ่งพาอาศัยผู้อื่น ความเชื่อเหล่านี้ถูกรวมเข้าไปในรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ (working models) หรือรูปแบบการคิด (mental models) ของเด็กที่เด็กมีต่อตนเอง ต่อผู้อื่น และความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้อื่น โดยทั่วไปหากผู้เลี้ยงดูหรือตัวแทนความผูกพันปรากฏอยู่และมีการตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก เด็กจะมีความเชื่อโดยทั่วไปว่าผู้อื่นมีการตอบสนองและสามารถพึ่งพาได้ และเชื่อว่าตนมีคุณค่าในสายตาของผู้อื่น ในทางตรงกันข้าม หากผู้เลี้ยงดูไม่มีความคงเส้นคงวาในการตอบสนองต่อเด็กหรือเด็กเข้าหาผู้เลี้ยงดูได้ยาก เด็กจะมีความเชื่อโดยทั่วไปว่าผู้อื่นไม่มีการตอบสนองหรือไม่สามารถพึ่งพาได้ และเด็กจะเชื่อว่าตนไม่มีคุณค่าในสายตาของผู้อื่น ซึ่ง Bowlby กล่าวว่าความเชื่อเหล่านี้จะค่อย ๆ พัฒนาที่ละน้อยตลอดช่วงวัยทารก วัยเด็ก และวัยรุ่น และจะถูกรวมเข้าไปในโครงสร้างของปัญญา (Cognitive models) ซึ่งบุคคลมีแนวโน้มที่จะยึดไปตลอดชีวิตของเขา

Ainsworth, Blehar, Waters, และ Wall (1978 อ้างถึงใน Clark & Pataki, 1995) พัฒนาแนวทางสำหรับประเมินความผูกพันของทารก โดยให้ความสนใจกับปฏิกิริยาตอบสนองของเด็กที่มีต่อการแยกออกจากผู้เลี้ยงดูและการกลับมา (reunion) พบกับผู้เลี้ยงดูอีกครั้ง ซึ่งวิธีการนี้อาจเรียกได้ว่าเป็น “สถานการณ์ที่แปลกออกไป (strange situation)” Ainsworth และคณะเสนอว่ารูปแบบพฤติกรรมของทารกสามารถระบุรูปแบบความผูกพันระหว่างแม่กับทารกได้ โดยแบ่งรูปแบบความผูกพันของบุคคลออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1. รูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (avoidant) (กลุ่ม A)
2. รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง (secure) (กลุ่ม B)
3. รูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ (anxious/ambivalent) (กลุ่ม C)

โดยรูปแบบความผูกพันเหล่านี้จะสอดคล้องกับการตอบสนองของทารกในด้านอารมณ์และพฤติกรรมที่มีต่อการแยกห่างจากแม่ของตน หรือผู้เลี้ยงดูตนในระยะแรก ๆ เป็นเวลานาน

ในตารางที่ 1 เด็กที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกลุ่ม A จะโต้ตอบด้วยการป้องกันและหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ส่วนเด็กที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกลุ่ม B จะมีความสนใจที่จะสำรวจสภาพแวดล้อมรอบข้างของเขาและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และเด็กที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกลุ่ม C จะมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความวิตกกังวล เช่น ร้องไห้และกอดรัด

ตารางที่ 1

พฤติกรรมของทารกและลักษณะการเลี้ยงดูของแต่ละรูปแบบความผูกพัน

รูปแบบความผูกพัน	พฤติกรรมของทารก	ลักษณะการเลี้ยงดู
แบบหลีกเลี่ยง (กลุ่ม A)	มีพฤติกรรมที่ห่างเหินและหลีกเลี่ยงผู้เลี้ยงดู	ละทิ้ง เข้มงวด ไม่เป็นมิตร ไม่ชอบที่จะสัมผัส
แบบมั่นคง (กลุ่ม B)	มีการสำรวจอย่างกระตือรือร้น เด็กจะเศร้าหากถูกแยกจากผู้เลี้ยงดู แต่เมื่อผู้เลี้ยงดูกลับมา เด็กก็ยังคงมีการตอบสนองกับผู้เลี้ยงดูในทางบวก	อบอุ่น มีการโต้ตอบ เข้าหาได้ง่าย
แบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ (กลุ่ม C)	มีพฤติกรรมที่ต่อต้านผู้เลี้ยงดู และหากถูกแยกจากผู้เลี้ยงดู เด็กจะเศร้า โกรธ และมีความไม่แน่ใจในตัวผู้เลี้ยงดู	ไม่คงเส้นคงวา ไม่ไหวทันกับความต้องการและความรู้สึกของทารก ก้าวถอย

(จาก *Adult attachment* โดย Feeney & Noller, 1996)

รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ที่ดีนั่นคือ เมื่อเด็กมีความเศร้าที่เกิดจากการแยกห่างจากผู้เลี้ยงดู เด็กจะเสาะหาการกลับมาของผู้เลี้ยงดูอีกครั้ง และสนใจกับการปรากฏอยู่ของผู้เลี้ยงดู ผู้เลี้ยงดูมีแนวโน้มที่จะเป็นคนที่รู้สึกไว (sensitive) และมีการตอบสนองต่อความต้องการของทารก ส่วนรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจและแบบหลีกเลี่ยงเป็นรูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคง ในเด็กที่มีรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล/

ไม่แน่ใจจะพบว่า ผู้เลี้ยงดูมีการตอบสนองต่อความต้องการของเด็กแบบไม่คงเส้นคงวา นั่นคือ ผู้เลี้ยงดูไม่มีการตอบสนองต่อเด็ก หรือในบางครั้งเด็กเข้าหาผู้เลี้ยงดูได้ยาก และในบางครั้งผู้เลี้ยงดูอาจก้าวร้าวหรือเอาใจใส่เด็กมากเกินไป ทารกเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะหมกมุ่นกับการหาผู้เลี้ยงดู เมื่อเจอสถานการณ์ที่แปลกออกไป เด็กจะเกิดความรู้สึกเศร้าก่อนที่จะแยกห่างจากผู้เลี้ยงดู และถึงแม้ว่าผู้เลี้ยงดูจะกลับมา เด็กก็ไม่สามารถที่จะเกิดความรู้สึกสบายใจได้ เด็กจะเพิกเฉยต่อการปรากฏของผู้เลี้ยงดู ส่วนเด็กที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง ผู้เลี้ยงดูมีแนวโน้มจะหลีกเลี่ยงการสัมผัสทางกายแบบใกล้ชิดกับเด็ก และปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเด็ก เด็กเหล่านี้จะเศร้ามากในช่วงเวลาที่ตนอยู่ห่างจากผู้เลี้ยงดู และมีปฏิกิริยาตอบสนองเพียงเล็กน้อยต่อการกลับมาของผู้เลี้ยงดู นั่นคือเด็กมีแนวโน้มที่จะให้ความสนใจกับของเล่นหรือสิ่งของต่าง ๆ มากกว่าที่จะให้ความสนใจกับผู้เลี้ยงดู ปฏิกิริยาตอบสนองเหล่านี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นภาวะที่ไม่เข้าไปข้องเกี่ยวหรือแสดงอาการห่างเหิน ซึ่งเด็กจะแสดงอาการเช่นนี้เป็นประจำเพื่อเป็นการป้องกันตนเองต่อการที่ผู้เลี้ยงดูไม่อยู่กับเด็ก

รูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่

ทฤษฎีความผูกพันเสนอว่า หากต้องการนำทฤษฎีนี้ไปประยุกต์กับความสัมพันธ์ในวัยผู้ใหญ่ก็ควรที่จะมีระดับความต่อเนื่องของประสบการณ์ความผูกพันจากวัยทารกไปสู่วัยผู้ใหญ่พอสมควร คือในวัยผู้ใหญ่ หากบุคคลมีความไว้วางใจและเห็นความสำคัญของการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ฉะนั้นในวัยเด็กของเขาก็ควรที่จะมีการคาดหวังว่าผู้อื่นจะมีการตอบสนองที่น่าเชื่อถือได้ ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลไม่มีการพึ่งพาผู้อื่นหรือไม่เห็นความสำคัญของการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ฉะนั้นในวัยเด็กก็ควรมีการคาดหวังในตัวผู้อื่นต่ำกว่าและอาจหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น

Hazan และ Shaver (1987) สร้างแนวคิดเกี่ยวกับความรักแบบโรแมนติคขึ้น โดยอ้างอิงทฤษฎีความผูกพัน และพัฒนาขั้นตอนการรายงานตนเองเพื่อแบ่งผู้ใหญ่ออกเป็น 3 ประเภทตามรูปแบบความผูกพันในวัยเด็ก 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง แบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ และแบบหลีกเลี่ยง โดยนิยามคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงว่า บุคคลจะมีความรู้สึกสบายใจเมื่อได้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น มีความรู้สึกไว้วางใจต่อการตอบสนองของผู้อื่น ไม่กลัวการถูกปฏิเสธ บุคคลจะบรรยายตนเองว่าเป็นคนที่น่ารัก และบรรยายบุคคลอื่นว่าเชื่อถือได้และตนสามารถมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ง่าย เช่นเดียวกับ

ที่ Simpson (1990 อ้างถึงใน Smith, Murphy, & Coats, 1999) พบว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะรายงานว่ามีใจ ฟังพอใจ มีส่วนร่วมกับคู่รัก และมีการพึ่งพาซึ่งกันและกันกับคู่รักของตนมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคง นักวิจัยหลายท่าน (เช่น Bartholomew & Horowitz, 1991; Collins & Read, 1990; Griffin & Bartholomew, 1994; Mikulincer, 1995 อ้างถึงใน Mikulincer & Horesh, 1999) พบว่าบุคคลจะมีการนับถือตนเองสูงกว่าคนที่มีความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ Feeney และ Noller (1990 อ้างถึงใน Mikulincer & Horesh) พบว่าคนที่มีความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงนี้มีภาพพจน์เกี่ยวกับตนเองในทางลบมากกว่าคนที่มีความผูกพันแบบมั่นคง

Hazan และ Shaver (1987) นิยามบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจไว้ว่า บุคคลจะมีความรู้สึกไม่ไว้วางใจการตอบสนองของบุคคลอื่น มีความปรารถนาอย่างมากที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น แต่ก็กลัวการถูกปฏิเสธจากคู่ บุคคลกลัวการแยกห่างจากบุคคลอื่น และกลัวการถูกปฏิเสธซ้ำ ๆ

ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงนี้ จะปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยงการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น และหลีกเลี่ยงการพึ่งพาผู้อื่น บุคคลจะมอง/บรรยายตนว่ามีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องการความใกล้ชิด หรือไม่สมควรที่จะได้รับความใกล้ชิดกับบุคคลอื่น และมอง/บรรยายบุคคลอื่นว่าไม่น่าไว้วางใจ

ผลการวิจัยของ Hazan และ Shaver (1987) พบว่ารูปแบบความผูกพันที่แตกต่างกันทำให้บุคคลมีประสบการณ์ความรักที่แตกต่างกันคือ บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะบรรยายประสบการณ์ความรักว่ามีความสุข ใจ ฟังพอใจ อบอุ่น มีการยอมรับและให้กำลังใจคู่รักแม้ว่าจะเป็นความผิดของคู่รัก ความสัมพันธ์ของคู่มีลักษณะยืนยาว (โดยเฉลี่ย 10.02 ปี) เมื่อเทียบกับคนที่มีความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจจะมีความสัมพันธ์กับคู่โดยเฉลี่ย 4.86 ปี และคนที่มีความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงนี้จะมีความสัมพันธ์กับคู่โดยเฉลี่ย 5.97 ปี และถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มจะมีอายุโดยเฉลี่ย 36 ปี ก็พบว่ากลุ่มที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะมีการหย่าร้าง 6% เมื่อเทียบกับกลุ่มที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ และกลุ่มที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงนี้มีการหย่าร้าง 10% และ 12% ตามลำดับ ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงนี้จะกลัวการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น มีอารมณ์ไม่คงที่และรุนแรง มีความอิจฉา บุคคลจะไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่จริงจังกับผู้ใด ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบ

วิตกกังวล/ไม่แน่ใจจะหมกมุ่นกับความรักและมีความพยายามอย่างมากที่จะทำตนให้สอดคล้องกับคู่รัก ซึ่งคล้ายกับที่ Hindy และ Schwarz (1984 อ้างถึงใน Hazan & Shaver) เรียกคนที่มีความผูกพันในลักษณะนี้ว่ามีความผูกพันแบบโรแมนติกในลักษณะวิตกกังวล (anxious romantic attachment) Hazan และ Shaver กล่าวว่าบุคคลที่มีความต้องการการตอบสนองซึ่งกันและกัน และมีความสอดคล้องกันกับคู่รัก มีอารมณ์ไม่คงที่และรุนแรง มีความอิจฉาและมีความตึงเครียดทางเพศมาก

นอกจากนี้ Hazan และ Shaver (1987) ยังพบว่าบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันในลักษณะที่มั่นคงจะรู้สึกว่าการรักมีเพิ่มขึ้นและค่อย ๆ ลดลง แต่ความรักในระยะเริ่มต้นของการมีความสัมพันธ์กับคู่รักจะมีลักษณะที่เพิ่มขึ้น และในบางความสัมพันธ์ก็พบว่าความรักก็ไม่เคยลดลงเลย บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงนี้มักกล่าวว่าความรักแบบหัวปักหัวปำ (head-over-heels romantic love) มักปรากฏอยู่ในนวนิยายและภาพยนตร์เท่านั้น ซึ่งจะไม่พบในชีวิตจริง บุคคลมักกล่าวว่าความรักไม่มีที่สิ้นสุด และยากที่จะหารักแท้ได้อย่างแท้จริง ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจมักกล่าวว่าตนมักตกหลุมรักได้ง่าย และมักรู้สึกว่าตนกำลังเริ่มมีความรักอยู่บ่อย ๆ และเป็นการยากที่จะหารักแท้ได้ ซึ่งเหมือนกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงนี้ บุคคลมีความเชื่อว่าความรักมีเพิ่มขึ้นและค่อย ๆ ลดลงในช่วงของการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับคู่รัก ซึ่งเหมือนกับบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันในลักษณะที่มั่นคง

ส่วนในด้านการรายงานตนเอง Hazan และ Shaver (1987) พบว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะบรรยายตนว่าบุคคลอื่นสามารถทำความเข้าใจกับเขา/เธอได้ง่าย และมักเป็นที่ชื่นชอบของคนส่วนใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบของ Collins และ Read (1990 อ้างถึงใน Hazan & Shaver) ที่ว่าบุคคลจะมองผู้อื่นว่ามีเจตนาดี และมีจิตใจดีมากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคง บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจจะบรรยายตนว่ามีความไม่แน่ใจในตนเองมาก มีความเข้าใจที่ผิดและเห็นคุณค่าของตนต่ำ และมอง/บรรยายบุคคลอื่นว่ามีความสามารถและมีความเต็มใจที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดน้อยกว่าตน ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ และส่วนใหญ่มักจะบรรยายตนใกล้กับคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจมากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคงทั้ง 2 ประเภท (แบบหลีกเลี่ยงนี้และแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ) มักกล่าวว่าตนต้องมีความระมัดระวังในการที่จะมีความสัมพันธ์กับคนส่วนใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับผล

การวิจัยของ Kobak (1985 อ้างถึงใน Hazan & Shaver) ที่ว่า เพื่อนจะประเมินคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจและแบบหลีกเลี่ยงหน้ามีความสามารถในการเข้าสังคมน้อยกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันที่มั่นคงทั้ง 2 ประเภทบรรยายตนเองพบว่า คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจเท่านั้นที่รายงานว่าตนมีความสามารถในการเข้าสังคมน้อย

ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าคนที่มีความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจจะมีลักษณะนิสัยและอารมณ์ที่โดดเดี่ยว (loneliness) มากที่สุด บุคคลปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์กับคู่รักที่เป็นแบบตอบสนองซึ่งกันและกัน เป็นหนึ่งเดียวกันและมีความรักที่ลึกซึ้ง ส่วนคนที่มีความผูกพันแบบมั่นคงจะมีลักษณะนิสัยและอารมณ์ที่โดดเดี่ยวน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Aron และคณะ (1998) ที่ทำการวิจัยพบว่า คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากที่สุด และคนที่มีความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยที่สุด

นอกจากนี้ Hazan และ Shaver (1987) ยังให้ผู้ตอบประเมินความผูกพันในอดีตของตนด้วย และพบว่าผู้ตอบที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะรายงานว่าความสัมพันธ์ของตนกับพ่อและแม่เป็นความสัมพันธ์ที่อบอุ่นเช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับแม่ก็มีลักษณะที่อบอุ่นเช่นกัน ส่วนคนที่มีความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงหน้ามีแนวโน้มที่จะบรรยายแม่ของตนว่าเป็นคนที่เย็นชา (cold) และชอบปฏิเสธ/ทอดทิ้ง (rejecting) ส่วนคนที่มีความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจมีแนวโน้มที่จะบรรยายพ่อของตนว่าเป็นคนที่ไม่ยุติธรรม (unfair)

Collins และ Read (1990 อ้างถึงใน Clark & Pataki, 1995) ได้นำแนวคิดของ Hazan และ Shaver มาประยุกต์และทำการศึกษาเพื่อที่จะทำนายว่าพ่อหรือแม่ที่เป็นเพศตรงกันข้ามกับผู้ร่วมการวิจัย จะมีอิทธิพลในฐานะที่เป็นตัวแบบของการมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้หรือไม่ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผู้หญิงที่รับรู้ว่าเป็นคนที่อบอุ่นและมีการตอบสนองกับตน มีแนวโน้มอย่างมากที่จะคบคู่รักที่รู้สึกสบาย ๆ กับการที่ต้องพึ่งผู้อื่น และรู้สึกสบาย ๆ เมื่อต้องใกล้ชิดกับผู้อื่น (เมื่อเทียบกับผู้หญิงที่รับรู้ว่าเป็นคนที่เย็นชา ห่างเหินหรือไม่คงเส้นคงวา) ส่วนผู้ชายที่บรรยายแม่ของตนว่าเป็นคนที่เย็นชา หรือไม่คงเส้นคงวามีแนวโน้มอย่างมากที่จะคบคู่รักที่มีลักษณะวิตกกังวล และมีแนวโน้มค่อนข้างน้อยที่จะคบคู่รักที่รู้สึกสบาย ๆ กับการที่ต้องพึ่งผู้อื่น

Hazan และ Shaver (1987) ให้ความสำคัญกับการรายงานตนเอง (self-report) มากกว่าการอ้างจากบทสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง และเมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงกับกลุ่มที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคงทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า กลุ่มที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคงทั้ง 2 กลุ่มรายงานประสบการณ์ทางลบมาก และเชื่อในความรักมาก มีความสัมพันธ์แบบโรแมนติกในระยะสั้นกว่า และบรรยายความสัมพันธ์ในวัยเด็กของเขาที่มีกับพ่อแม่ว่าตนไม่เป็นที่โปรดปรานของพ่อแม่สัก อึกทั้งบุคคลยังรายงานว่ามีความไม่มั่นใจในตนเองมาก (self-doubt) และยอมรับบุคคลอื่นได้น้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่า Bowlby (1973 อ้างถึงใน Bartholomew & Horowitz, 1991) เสนอว่าการปฏิสัมพันธ์ของคนที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีความแตกต่างกันในด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองและผู้อื่น แต่ก็ไม่มีรายงานวิจัยใดที่พิจารณาทั้ง 4 ประเภท (รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง 2 ด้านคือ ด้านบวกและลบ และรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่น 2 ด้านคือ ด้านบวกและลบ) ฉะนั้น Bartholomew จึงทำการแบ่งรูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ออกเป็น 4 ประเภท โดยมีพื้นฐานแนวความคิดมาจากแนวคิดของ Bowlby ซึ่ง Bartholomew (1990 อ้างถึงใน Bartholomew & Horowitz) ได้แบ่งรูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. ประเภทความผูกพันแบบมั่นคง (secure)
2. ประเภทความผูกพันแบบหมกมุ่น (preoccupied)
3. ประเภทความผูกพันแบบหวาดกลัว (fearful)
4. ประเภทความผูกพันแบบไม่สนใจ (dismissing)

ตามแนวความคิดของ Griffin และ Bartholomew (1994) เสนอว่ารูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองและผู้อื่นจะแสดงถึงความคาดหวังโดยทั่วไปเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองและการเข้าหาผู้อื่น ในทางตรงกันข้ามรูปแบบความผูกพันทั้ง 4 ลักษณะจะแสดงถึงพฤติกรรมที่บุคคลกระทำเพื่อให้เห็นเกิดความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยเมื่อต้องอยู่ในความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ฉะนั้นรูปแบบความผูกพันทั้ง 4 ลักษณะสามารถแบ่งได้เป็น 2 มิติ (dimension) คือ

1. รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง (model of the self) แสดงถึงระดับความวิตกกังวลและระดับการพึ่งพาที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ซึ่งรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อ

ตนเองสามารถแบ่งได้เป็น 2 ด้านคือด้านบวก (บุคคลจะมองตนเองเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ เห็นคุณค่าในตนเองและมีการคาดหวังว่าผู้อื่นจะตอบสนองตนในทางที่ดี) และด้านลบ (บุคคลจะมองตนเองเป็นผู้ที่ไม่ให้ความช่วยเหลือ และมีการคาดหวังว่าผู้อื่นจะตอบสนองตนในทางที่ไม่ดี)

2. รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่น (model of the other) แสดงถึงระดับการแสวงหาหรือการหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ด้านเช่นกันคือด้านบวก (ผู้อื่นถูกมองว่าเป็นผู้ที่เอาใจใส่ ให้ความช่วยเหลือ และเข้าหาได้ง่าย) และด้านลบ (ผู้อื่นถูกมองว่าเป็นคนที่ไม่ใส่ใจ ห่างเหิน ชอบปฏิเสธ/ละทิ้ง (rejecting))

Griffin และ Bartholomew (1994) เสนอว่าบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีการตอบสนองทางอารมณ์และการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นแตกต่างกัน ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดของ Bartholomew และ Horowitz (1991) และ Griffin และ Bartholomew มาผสมผสานและเสนอในตารางที่ 2 นั่นคือ

ช่องที่ 1 รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง (secure) หมายถึง บุคคลที่มีเจตคติต่อตนเองและผู้อื่นในทางบวก บุคคลจะไม่ค่อยวิตกกังวลและไม่หลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น ฉะนั้นบุคคลจะรู้สึกใกล้ชิดกับผู้อื่นได้ง่าย เป็นตัวของตัวเอง (autonomy) บุคคลจะรู้สึกสบาย ๆ กับการที่ต้องพึ่งผู้อื่นและผู้อื่นมาพึ่งตน นอกจากนี้บุคคลยังเป็นคนที่เห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งคล้ายกับรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง (secure) ของ Hazan และ Shaver (1987)

ช่องที่ 2 รูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่น (preoccupied) หมายถึง บุคคลที่มีเจตคติต่อตนเองในทางลบ และมีเจตคติต่อผู้อื่นในทางบวก บุคคลจะกังวลกับการที่ต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นมาก อย่างไรก็ตามบุคคลก็ไม่หลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น นั่นคือ บุคคลจะไว้วางใจผู้อื่นแต่ไม่ค่อยเห็นคุณค่าในตนเอง ต้องการพึ่งผู้อื่นและใกล้ชิดกับผู้อื่นมากเพื่อความเศร้าที่เกิดจากการไม่สามารถใกล้ชิดกับผู้อื่นได้นั้นลดน้อยลง ซึ่งคล้ายกับรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ (anxious/ambivalent) ของ Hazan และ Shaver (1987)

ช่องที่ 3 รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว (fearful) บุคคลที่มีเจตคติต่อตนเองและผู้อื่นในทางลบ บุคคลจะวิตกกังวลและหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น การที่บุคคลปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นและพึ่งผู้อื่นก็เพื่อที่จะทำให้ตนรู้สึก

ว่าตนเป็นคนที่มีความสำคัญ แต่บุคคลก็มีความไม่ไว้ใจผู้อื่นและกลัวถูกปฏิเสธ ฉะนั้นบุคคล
 หลีกหนีที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นเพื่อปกป้องตนเองจากการถูกปฏิเสธ ซึ่งรูปแบบ
 ความผูกพันแบบหวาดกลัวนี้คล้ายกับรูปแบบความผูกพันแบบหลีกหนีของ Hazan และ
 Shaver (1987)

ช่องที่ 4 รูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจ (dismissing) หมายถึง บุคคลที่มี
 เจตคติต่อตนเองในทางบวก และมีเจตคติต่อผู้อื่นในทางลบ บุคคลไม่ค่อยกังวลกับการมี
 ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น หรืออาจกล่าวได้ว่าบุคคลไม่ให้ความสำคัญกับการมีความ
 สัมพันธ์ที่ใกล้ชิดนัก แต่จะให้ความสำคัญกับการได้เป็นตัวของตัวเองและสามารถพึ่งตนเองได้
 บุคคลจะรักษาการเห็นคุณค่าในตนเองไว้โดยการปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด นอก
 จากนี้บุคคลยังหลีกหนีที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นเพราะขาดความสนใจหรือ
 แรงจูงใจ ซึ่งคล้ายกับรูปแบบความผูกพันแบบหลีกหนีและแบบมั่นคงของ Hazan และ
 Shaver (1987)

ตารางที่ 2

รูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่

รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อบุคคลอื่น (Internal Model of the Other) (avoidance)	รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง (Internal Model of the Self) (anxiety)	
	บวก (ต่ำ)	ลบ (สูง)
บวก (ต่ำ)	1 มั่นคง (secure)	2 หมกมุ่น (preoccupied)
ลบ (สูง)	4 ไม่สนใจ (dismissing)	3 หวาดกลัว (fearful)

(ดัดแปลงจาก Bartholomew & Horowitz, 1991 และ Griffin & Bartholomew, 1994)

ในงานวิจัยที่ 1 ของ Bartholomew & Horowitz (1991) ผู้วิจัยทำการตรวจสอบรูปแบบความผูกพันและประเมินบุคคลโดยใช้คำรายงานของตนเอง คำรายงานของเพื่อน และบทสัมภาษณ์ ซึ่งในงานวิจัยที่ 1 พบว่า 47 % ของผู้ร่วมการทดลองมีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง 18 % ของผู้ร่วมการทดลองมีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจ 14 % ของผู้ร่วมการทดลองมีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่น และ 21 % ของผู้ร่วมการทดลองมีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว ผลการวิจัยที่พบคือ คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะมีความต้องการใกล้ชิดกับผู้อื่นมาก และความสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อคู่จะเป็นไปในลักษณะที่สมดุลทั้งในความสัมพันธ์แบบมิตรภาพและแบบโรแมนติก

คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะมีความมั่นใจในตนเองสูง มีความต้องการใกล้ชิดกับผู้อื่นต่ำกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบหมกมุ่น นั่นคือบุคคลจะไม่ค่อยเปิดเผยตนเอง มีระดับการหมกมุ่นในความสัมพันธ์แบบโรแมนติกต่ำ บุคคลจะไม่ไว้วางใจผู้อื่น และไม่ค่อยใช้บุคคลอื่นเป็นเสมือนผู้ให้ความปลอดภัยนัก เมื่อบุคคลประเภทนี้มีความสัมพันธ์กับผู้อื่น บุคคลก็จะพยายามควบคุมผู้อื่นมากกว่า

คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นจะมีลักษณะตรงกันข้ามกับคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจเกือบทุกด้าน กล่าวคือบุคคลจะมีการเปิดเผยตนเอง มีความไว้วางใจผู้อื่น มีการใช้บุคคลอื่นเสมือนเป็นผู้ให้ความปลอดภัยสูงสุด บุคคลจะมีระดับของการหมกมุ่นในความสัมพันธ์แบบโรแมนติกสูง เมื่อบุคคลมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น บุคคลจะสามารถจัดการความสัมพันธ์ให้เกิดความสมดุลได้ไม่ดีนัก

คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะไม่ค่อยเปิดเผยตนเอง ไม่ต้องการใกล้ชิดกับผู้อื่น บุคคลจะไม่ไว้วางใจผู้อื่น ไม่ค่อยใช้ผู้อื่นเป็นเสมือนผู้ให้ความปลอดภัยนัก และมีระดับของการหมกมุ่นในความสัมพันธ์แบบโรแมนติกต่ำกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบหมกมุ่น บุคคลจะมีความมั่นใจในตนเองต่ำที่สุด อีกทั้งบุคคลจะไม่สามารถควบคุมความสัมพันธ์ให้เป็นไปในลักษณะสมดุลได้

นอกจากนี้เมื่อทำการวิเคราะห์บทสัมภาษณ์พบว่าเพศหญิงจะได้รับการประเมินว่ามีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นสูงกว่าเพศชาย และเพศชายจะได้รับการประเมินว่ามีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันทั้ง 4 ลักษณะต่างก็รายงานด้านระยะเวลาของความเป็นเพื่อนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือ โดยเฉลี่ยแล้วใช้เวลา 1-2 ปี และในด้านความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดก็พบว่าทั้ง 4 กลุ่มมีการรายงานไม่แตกต่างกัน

เมื่อทำการวัดด้านมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง (self-concept) พบว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจจะมีแนวคิดเกี่ยวกับตนเองในทางที่ดี ในทางตรงกันข้าม คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัวจะมีแนวคิดเกี่ยวกับตนเองในทางที่ไม่ดี และเมื่อทำการวัดด้านการชอบเข้าสังคม (sociability) พบว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบหมกมุ่นจะชอบเข้าสังคม ในขณะที่คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจและแบบหวาดกลัวจะไม่ชอบเข้าสังคม ซึ่งเมื่อทำการประเมินคำรายงานของเพื่อนก็พบผลเช่นเดียวกันกับที่พบในการประเมินคำรายงานตนเอง นั่นคือในคำรายงานตนเองพบว่า บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะรายงานว่าตนมีความอ่อนน้อมถ่อมตน (modest) ชอบแสดงออก (expressive) และเผด็จการมาก (autocratic) ส่วนในคำรายงานของเพื่อน พบว่าเพื่อนจะรายงานบุคคลประเภทนี้ว่าสามารถให้ผลประโยชน์แก่ผู้อื่น (exploitable) และชอบให้การอนุเคราะห์ (nurturance)

คำรายงานตนเองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ พบว่าบุคคลจะรายงานว่าตนมีความเป็นปรปักษ์กับบุคคลอื่น และมักรายงานว่ามีการเย็นชามากที่สุด นอกจากนี้บุคคลยังรายงานว่าตนเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นน้อย และไม่ค่อยอยู่ใต้อิทธิพลของผู้อื่น (subassertive) ส่วนในด้านคำรายงานของเพื่อน พบว่า เพื่อนจะรายงานบุคคลประเภทนี้ว่าชอบเก็บตัวมากกว่าในคำรายงานตนเอง และจากคำรายงานทั้งจากของตนเองและของเพื่อน พบว่า บุคคลประเภทนี้จะมีการอนุเคราะห์และการแสดงออกต่ำ

บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นจะรายงานว่ามีการแสดงออกมาก ส่วนในคำรายงานของเพื่อนพบว่า เพื่อนรายงานบุคคลประเภทนี้ว่ามีการแสดงออกเผด็จการ และชอบแข่งขัน

ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว พบว่าบุคคลจะรายงานว่าชอบเก็บตัว บุคคลจะรายงานว่าตนมีการแสดงออก การแข่งขันและเผด็จการน้อย ซึ่งสอดคล้องกับคำรายงานของเพื่อน คือเพื่อนจะรายงานบุคคลประเภทนี้ว่าชอบเก็บตัว

นอกจากนี้ในงานวิจัยที่ 2 ของ Bartholomew & Horowitz (1991) ผู้วิจัยทำการทดสอบผู้ร่วมการทดลองโดยทำการสัมภาษณ์ความสัมพันธ์ของบุคคลที่มีต่อครอบครัวและเพื่อนและตรวจสอบคำรายงานตนเอง พบว่า 57% ของผู้ร่วมการทดลองมีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง 18% ของผู้ร่วมการทดลองมีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ 10% ของผู้ร่วมการทดลองมีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและ 15% ของผู้ร่วมการทดลองมีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว และผลการวิจัยพบว่าจากการประเมินบทสัมภาษณ์ทั้งใน

ด้านครอบครัวและเพื่อนพบว่า คนที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นมีความแตกต่างกันทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือค่าเฉลี่ยการประเมินคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นในเพศหญิงจะสูงกว่าเพศชาย ส่วนการประเมินคนที่มีลักษณะความผูกพันอีก 3 รูปแบบพบว่าไม่มีความแตกต่างกันทางเพศ

เมื่อบุคคลมีปัญหาเกิดขึ้นกับบุคคลอื่น ผลการวิจัยพบว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัวจะมีความเศร้าเสียใจมากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจ นั่นคือ คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะไม่ค่อยแสดงออก คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะแสดงความเย็นชาและชอบแข่งขัน (competitive) มาก คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นจะให้การอนุเคราะห์ ความอบอุ่น (warm) เผด็จการ (autocratic) และมีการแสดงออกมาก ส่วนคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะชอบเก็บตัว มีแนวโน้มที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น (exploitable) และอยู่ใต้อิทธิพลของผู้อื่น (subassertive)

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า รูปแบบความผูกพันที่บุคคลมีกับครอบครัวสัมพันธ์กับรูปแบบความผูกพันที่บุคคลมีกับเพื่อนในระดับปานกลาง นั่นคือรูปแบบความผูกพันทั้ง 4 รูปแบบมีความสัมพันธ์กันกับการบรรยายประสบการณ์ในวัยเด็ก ฉะนั้นรูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่จึงสามารถนำไปใช้แสดงความสัมพันธ์ที่บุคคลมีกับครอบครัวได้

ต่อมา Griffin และ Bartholomew (1994) ทำการตรวจสอบความตรงตามภาวะสันนิษฐาน (construct validity) ของมิติความผูกพันทั้ง 2 ด้าน ได้แก่ รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองและผู้อื่น โดยอิงกับรูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ 4 รูปแบบ ซึ่งในงานวิจัยที่ 2 ของ Griffin และ Bartholomew ผู้วิจัยทำการตรวจสอบรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองและผู้อื่นว่าจะสัมพันธ์กับโน้ตทัศน์ที่บุคคลมีต่อตนเองและแนวทางการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือไม่ ผู้วิจัยตรวจสอบโดยใช้คำรายงานตนเอง คำรายงานของเพื่อน การประเมินบทสัมภาษณ์ความผูกพันที่บุคคลมีต่อครอบครัวและเพื่อน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังทำการหาความตรงสอดคล้องและความตรงจำแนกของทั้ง 2 มิติ โดยใช้เมทริกซ์ลักษณะหลากหลาย (multitrait-multimethod) และการวิเคราะห์ปัจจัย ผลการวิจัยที่พบคือ เมื่อทำการวัดมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง โดยใช้มาตรวัดทางตรงของมิติด้านนี้ ได้แก่ การตรวจสอบคำรายงานตนเองในเรื่องการนับถือตนเอง ความเศร้าของบุคคล และการยอมรับตนเอง พบว่ามิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองสัมพันธ์กับโน้ตทัศน์ที่บุคคลมีต่อตนเอง และไม่สัมพันธ์กับแนวทางการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และเมื่อทำการวัดมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมี

ต่อผู้อื่น โดยใช้มาตรวัดทางตรงของมิติด้านนี้ ได้แก่ การตรวจสอบคำรายงานตนเอง และคำรายงานของเพื่อนในด้านการชอบเข้าสังคมและแนวทางการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (อบอุ้น หรือ เย็นชา) พบว่ามิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นสัมพันธ์กับแนวทางการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และไม่สัมพันธ์กับมิติที่บุคคลมีต่อตนเอง

งานวิจัยที่ 3 ของ Griffin และ Bartholomew (1994) ผู้วิจัยนำมาตรวัดคำรายงานตนเองของ Hazan และ Shaver (1987; Collins & Read, 1990; Simpson, Rholes & Nelligan, 1992, อ้างถึงใน Griffin & Bartholomew) มาตรวจสอบว่ามาตรทั้ง 3 นี้สัมพันธ์กับมิติความผูกพันซึ่งแบ่งออกเป็น 2 มิติได้แก่ มิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง และมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นได้หรือไม่ ผู้วิจัยทำการตรวจสอบโดยใช้คำรายงานตนเอง คำรายงานของคู่รัก การประเมินบทบาทสัมพัทธ์และผลการวิจัยที่พบคือมาตรวัดความผูกพันทั้ง 3 มาตรนี้สัมพันธ์กับมิติความผูกพันทั้ง 2 ด้าน นั่นคือมาตรวัดของ Hazan และ Shaver เป็นมาตรวัดความผูกพันของบุคคลโดยแบ่งรูปแบบความผูกพันออกเป็น 3 ประเภทได้แก่ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง แบบหลีกเลี่ยง แบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจสัมพันธ์กับมิติความผูกพันทั้ง 2 ด้าน กล่าวคือ มิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองสามารถทำนายรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจได้ และมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นสามารถทำนายรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงและแบบหลีกเลี่ยงได้ อย่างไรก็ตามผลที่ได้ก็ไม่ชัดเจนนัก

ส่วนมาตรวัดของ Collins และ Read (1990) เป็นมาตรที่วัดความผูกพัน 3 ด้านด้วยกันคือ ด้านความใกล้ชิด ด้านความวิตกกังวล และด้านความรู้สึกสบาย ๆ กับการที่ต้องพึ่งพาผู้อื่น ซึ่งผลที่พบคือ ด้านความวิตกกังวลสัมพันธ์กับมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองมาก และด้านความใกล้ชิดสัมพันธ์กับมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นมาก แต่ด้านความรู้สึกสบาย ๆ กับการที่ต้องพึ่งพาผู้อื่นสัมพันธ์กับมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองและผู้อื่นในระดับปานกลาง และมาตรวัดของ Simpson และคณะ (1992) เป็นมาตรที่วัดความผูกพัน 2 ด้าน คือด้านการหลีกเลี่ยงและด้านความวิตกกังวล ซึ่งผลที่พบคือ ด้านความวิตกกังวลสัมพันธ์กับมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง และด้านการหลีกเลี่ยงสัมพันธ์กับมิติด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่น หรืออาจกล่าวได้ว่ามาตรวัดของ Collins และ Read มาตรวัดของ Simpson และคณะ สัมพันธ์กับมิติความผูกพันทั้ง 2 มิติ มากกว่ามาตรวัดของ Hazan และ Shaver (1987)

ผลการวิจัยที่ Griffin และ Bartholomew (1994) พบทำให้พวกเขาเสนอว่าผู้วิจัยสามารถนำมาตรวจวัดคำรายงานตนเองมาใช้ในการประเมินความผูกพันตามมิติความผูกพันที่แบ่งเป็น 2 มิติได้ แต่ไม่แนะนำให้ใช้มาตรวัดคำรายงานตนเองมาใช้ในการประเมินความผูกพันตามประเภทความผูกพัน เพราะข้อมูลที่ได้รับจากการประเมินตามประเภทความผูกพันอาจมีความน่าเชื่อถือน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับข้อค้นพบของ Fraley และ Waller (1998) คือ การแบ่งรูปแบบความผูกพันออกเป็น “มิติ” จะมีความถูกต้องแม่นยำกว่าการแบ่งรูปแบบความผูกพันออกเป็น “ประเภท” นอกจากนี้ Fraley และ Waller ยังพบว่ามาตรวัดความผูกพันที่แตกต่างกันทั้งในด้านความผูกพัน (ความผูกพันระหว่างเด็ก-ผู้ปกครอง กับ ความผูกพันแบบโรแมนติก) ด้านเนื้อหา (ประสบการณ์ความสัมพันธ์แบบโรแมนติก กับ การบรรยายและการป้องกันความสัมพันธ์แบบโรแมนติก) และด้านความแปรปรวนของวิธีการ (เช่น แนวโน้มของความน่าพึงปรารถนาทางสังคม การบันทึกการสัมภาษณ์) ยังสัมพันธ์กันในระดับของมิติความผูกพัน

อีกทั้งยังสอดคล้องกับข้อค้นพบของ Brennan, Clark, และ Shaver (1998) คือ Brennan และคณะ ได้นำมาตรวัดความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ทุกมาตรมาทำการวิเคราะห์ ปัจจัยและสรุปผลการวิจัยที่พบว่า มาตรวัดความผูกพันทุกมาตรสามารถแบ่งมิติความผูกพันได้ 2 มิติ ได้แก่ มิติด้านความวิตกกังวล (หรืออาจเรียกว่ารูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง และมิติด้านการหลีกเลี่ยง (หรืออาจเรียกว่ารูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่น) โดยมิติด้านความวิตกกังวลจะแสดงถึงความกลัวถูกปฏิเสธและกลัวถูกทอดทิ้ง นั่นคือ บุคคลที่มีมิติด้านความวิตกกังวลสูงจะกังวลหรือกลัวที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น แต่หากบุคคลที่มีมิติด้านความวิตกกังวลต่ำ บุคคลจะมีความมั่นใจว่าผู้อื่นจะยอมรับตน ส่วนมิติด้านการหลีกเลี่ยงจะแสดงถึงความรู้สึกไม่สบายใจของบุคคลที่ต้องใกล้ชิดและพึ่งผู้อื่น นั่นคือ บุคคลที่มีมิติด้านการหลีกเลี่ยงสูงจะไม่สนใจหรือหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด แต่บุคคลที่มีมิติด้านการหลีกเลี่ยงต่ำ บุคคลจะมีเจตคติที่ดีต่อการพึ่งผู้อื่นและใกล้ชิดผู้อื่น

ฉะนั้นในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงนำรูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่ที่แบ่งออกเป็น 4 รูปแบบได้แก่ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง แบบหมกมุ่น แบบหวาดกลัว และแบบไม่สนใจมาประยุกต์ในงานวิจัยนี้ โดยอิงอยู่กับมิติความผูกพัน 2 มิติ ได้แก่ มิติด้านความวิตกกังวล และมิติด้านการหลีกเลี่ยง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Pistole (1996) ทำการศึกษานุบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันทั้ง 4 แบบว่ามีแนวทางในการจัดการกับความเศร้าที่เกิดจากการสิ้นสุดความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับคนรักอย่างไร ซึ่งผลการวิจัยพบว่าเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับคนรักสิ้นสุดลง คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นจะตำหนิตนเอง และหากเขาารู้ว่าเขาเข้าหาคู่ได้ยากแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับการแสวงหาความสัมพันธ์ใหม่ อีกทั้งการที่บุคคลไม่มีความสนใจในตัวคนรักอย่างแท้จริงทำให้บุคคลไม่มีแรงจูงใจที่จะเป็นเพื่อนกับคนรัก ส่วนคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะตำหนิของตน ซึ่งเป็นแนวทางในการยับยั้งหรือลดแนวความคิดที่มีต่อตนเองในทางลบให้น้อยลง นอกจากนี้คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว อาจแก้ปัญหาของเขากับคนรักในทางบวกคือ การยังคงเป็นเพื่อนกัน ซึ่งเหมือนกับคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงแต่การแสดงพฤติกรรมของคนทั้ง 2 ประเภทนี้จะแตกต่างกัน คือ คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะกลัวการปฏิเสธ มีเจตคติเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นในทางลบ ฉะนั้นอาจมีการป้องกันเพื่อช่วยการเผชิญหน้า และเมื่อความสัมพันธ์ของเขากับคนรักสิ้นสุดลง บุคคลจะมีวิธีการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผลโดยการคิดว่าเขาเป็นเพื่อนกับตน แต่อาจเพียงแค่ว่า “เราเป็นเพื่อนกัน” เท่านั้น แต่คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง อาจยังคงมีปฏิสัมพันธ์กับอดีตคนรักของตน แม้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับคนรักจะสิ้นสุดลงไปแล้วก็ตาม ส่วนคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะเป็นคนที่เย็นชาและมีความเป็นปรปักษ์กับคนรัก

Brennan และ Bosson (1998) ทำการวิจัยพบว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจจะมีการรายงานตนเองว่ามีการนับถือตนเอง (self-esteem) สูงกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวและแบบหมกมุ่น นอกจากนี้คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะพอใจกับการตอบสนองในทางบวก (feedback) ของคู่รักมากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคง เมื่อทำการวัดด้านการเจริญเติบโตส่วนบุคคล (Personal Growth) พบว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีการพัฒนามากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคง ได้แก่ แบบไม่สนใจ แบบหมกมุ่น และแบบหวาดกลัว นอกจากนี้ยังพบว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะมีจุดมุ่งหมายในชีวิตมากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวและแบบหมกมุ่น แต่คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบ

ไม่สนใจจะมีจุดมุ่งหมายในชีวิตมากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่น แต่ไม่มากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว

นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีแหล่งที่มาของการนับถือตนเองแตกต่างกัน นั่นคือ แหล่งที่มาของการนับถือตนเองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคง จะอยู่บนพื้นฐานด้านสังคม (socially-based) นั่นคือคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง (autonomy) และมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับบุคคลอื่น ส่วนคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่นและมีความเป็นตัวของตัวเอง ในทางตรงกันข้ามแหล่งที่มาของการนับถือตนเองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบป้องกันทางด้านอารมณ์ (Defensive Emotional Style) จะอยู่บนพื้นฐานด้านความสามารถ (competence-based) นั่นคือคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะมีความเป็นตัวของตัวเอง และมีอำนาจควบคุมสภาพแวดล้อม (Environmental mastery) ได้ดี ส่วนคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นจะไม่ค่อยเป็นตัวของตัวเองและไม่สามารถควบคุมสภาพแวดล้อมได้

เมื่อวัดด้านการได้รับการตอบสนองของคุณ พบว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะรายงานว่า การตอบสนองของคุณเป็นไปในทางที่ดีมากกว่าคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัว ส่วนคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะรายงานว่า การตอบสนองของคุณเป็นไปในทางที่ดีมากกว่าคนที่มีความผูกพันแบบหมกมุ่น

นอกจากนี้ยังวัดเจตคติที่มีต่อการตอบสนองของคุณอีกด้วย ซึ่งพบว่าคนที่มีความลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะไม่ชอบการตอบสนองของคุณและจะห่างเหินกับคุณ ส่วนคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะไม่ชอบการตอบสนองของคุณ ไม่ต้องการได้รับการตอบสนองที่ดี ห่างเหินกับคุณและไม่เปิดรับการตอบสนองจากคุณ แต่มักรายงานว่าตนได้รับการตอบสนองทางบวก คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะรายงานว่าห่างเหินกับคุณน้อยที่สุด ส่วนคนที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมักรายงานว่าห่างเหินกับคุณ บุคคลต้องการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับคุณมากกว่าที่คุณรักให้ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเขา หรืออาจกล่าวได้ว่าคนที่มีความลักษณะความผูกพันแบบไม่มั่นคงจะมีความสุขกับการตอบสนองของคุณ แต่คนที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะรู้สึกสบายใจกับการตอบสนองของคุณ

เมื่อวัดการโต้ตอบต่อการตอบสนองของคุณพบว่า คนที่มีความลักษณะความ

ผู้พันแบบหวาดกลัวและแบบหมกมุ่นจะรายงานว่ามีการโต้ตอบในทางลบมากกว่าคนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง แต่คนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวเท่านั้นที่มีการโต้ตอบในทางลบมากกว่าคนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าคนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะมีการโต้ตอบต่อการตอบสนองในทางลบมากและในทางบวกน้อย ในขณะที่คนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะมีการโต้ตอบต่อการตอบสนองในทางลบน้อยและมีการโต้ตอบที่เย็นชามาก ส่วนคนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง จะมีการโต้ตอบต่อการตอบสนองในทางบวก และคนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นจะ มีการโต้ตอบที่เศร้าโศกและไม่เย็นชาต่อการตอบสนองของคู่รัก

Pistole และ Clark (1995) ศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่และรูปแบบการลงทุนในความสัมพันธ์ของ Rusbult (1983 อ้างถึงใน Pistole & Clark, 1995) พบว่าคนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะมีความพึงพอใจมากกว่า มีการสูญเสีย (cost) น้อยกว่าและมีส่วนร่วมในความสัมพันธ์มากกว่าคนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบ หลีกหนีและแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ คนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกหนีจะมีการลงทุนใน ความสัมพันธ์ต่ำกว่ารูปแบบความผูกพันอื่นทั้งหมด และคนที่ มีลักษณะความผูกพันแบบ วิตกกังวล/ไม่แน่ใจจะรายงานว่าสูญเสียมากที่สุด

Aron และคณะ (1998) ทำการศึกษาประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองกับรูปแบบความผูกพัน พบว่าบุคคลที่รายงานว่าตนมีลักษณะความผูกพันแบบ วิตกกังวล/ไม่แน่ใจมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากที่สุด และบุคคลที่ รายงานว่าตนมีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบ สนองน้อยที่สุด เมื่อผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองจำนวน 432 คนตอบแบบสอบถามที่วัดด้าน รูปแบบความผูกพันพบว่า 89% ของผู้ที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ 78% ของผู้ที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกหนี และ 74% ของผู้ที่มีลักษณะความผูกพันแบบ มั่นคงรายงานว่าเคยมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ ระหว่างรูปแบบความผูกพันทั้ง 3 ลักษณะกับแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบ สนอง 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้าน ความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึง ปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึง ปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการ ตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจได้มากที่สุด และ

แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงได้มากที่สุด แต่พบว่าแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายไม่สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้เนื่องจากความยากลำบากในการประเมินความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของตน

รูปแบบการเพิ่มการรับรู้ตน (self-expansion model)

การเพิ่มการรับรู้ตน หมายถึง การที่บุคคลมีทรัพยากร มุมมอง ความสามารถ และมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจโดย Aron และ Aron (1986 อ้างถึงใน Blanchard, Perreault, & Vallerand, 1998) เสนอรูปแบบการเพิ่มการรับรู้ตนว่ามี 2 แนวทางด้วยกันคือ

1. บุคคลแสวงหาทรัพยากร มุมมอง และความสามารถเพิ่มขึ้นเพื่อเพิ่มการรับรู้ตน
2. การที่บุคคลมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น ทำให้บุคคลสามารถรับรู้ทรัพยากร มุมมอง และความสามารถของบุคคลอื่นมาเป็นส่วนหนึ่งของตนได้ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มการรับรู้ตนและทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในความสัมพันธ์มากขึ้น

แนวทางข้อที่ 1

บุคคลแสวงหาทรัพยากร มุมมอง และความสามารถเพิ่มขึ้นเพื่อเพิ่มการรับรู้ตน แรงจูงใจในการเพิ่มการรับรู้ตนนี้เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลได้รับทรัพยากรซึ่งจะสามารถนำไปสู่การบรรลุจุดมุ่งหมายได้ นอกจากนี้ Aron และ Aron (1986 อ้างถึงใน Blanchard et al., 1998) ยังเสนอว่าการเพิ่มการรับรู้ตนอาจเกิดจากการรวมแหล่งข้อมูลภายนอก (external sources) มาเป็นส่วนหนึ่งของตน ได้แก่ อาชีพ ประสบการณ์ด้านการศึกษา งานอดิเรกและกิจกรรม ซึ่งการเพิ่มการรับรู้ตนอย่างรวดเร็วจะก่อให้เกิดอารมณ์ทางบวก บุคคลจะรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ (self-efficacy) เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Tucker และ Aron (1993 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) เสนอว่าเมื่อบุคคล 2 คนมีความสัมพันธ์กันในระยะแรกจะเป็นช่วงเวลาที่ชีวิตชีวา ทั้งคู่จะใช้เวลาหลายชั่วโมงในการพูดคุยกันและเปิดเผยเรื่องส่วนตัวของกันและกัน ซึ่งจากแนวคิดเกี่ยวกับการเพิ่มการรับรู้ตน ช่วงเวลาแรกเริ่มของความสัมพันธ์นั้นเป็นช่วงเวลาที่ชีวิตชีวา คู่รักจะเพิ่มการรับรู้ตน โดยบุคคลจะรวมมุมมองและเอกลักษณ์ (identity) ของคู่มาเป็นส่วนหนึ่งของตน และเมื่อทั้งคู่ต่างก็รู้จักกันและกันดีพอสมควรแล้ว โอกาสที่การเพิ่มการรับรู้อย่างรวดเร็วในคราวต่อไปก็จะลดลงซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้ นั่นคือ เมื่อการเพิ่มการรับรู้ตนเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วก็จะมีระดับความพึงพอใจสูงและเมื่อการเพิ่มการรับรู้ตนเกิดขึ้นช้าลงหรือไม่เกิดขึ้น บุคคลก็จะมีอารมณ์ทุกข์และสุขเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยหรือบางทีก็เกิดความรู้สึกเบื่ออันเนื่องมาจากการที่บุคคลไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ การที่บุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมใหม่จะทำให้บุคคลเพิ่มการรับรู้ตนได้ โดยบุคคลจะได้รับข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ใหม่ ๆ นอกจากนี้ความตื่นตัว (arousal) ก็มีแนวโน้มที่จะสัมพันธ์กับเรื่อง/สิ่งใหม่ ๆ (novelty) และการเพิ่มการรับรู้ตน งานวิจัยจำนวนมากพบว่าการใช้เวลาร่วมกันทำกิจกรรมจะสัมพันธ์กับความพึงพอใจในชีวิตสมรส (marital satisfaction) (เช่น White, 1983 อ้างถึงใน Fletcher & Clark) และข้อค้นพบบางอย่างที่ได้จากงานวิจัยเหล่านี้ คือ การใช้เวลาร่วมกันทำ กิจกรรมยังสัมพันธ์กับการทำกิจกรรมที่เอาจริงเอาจังมากที่สุด (intense activities) นอกจากนี้มีบางงานวิจัยที่เน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมที่น่าตื่นเต้นและความพึงพอใจ เช่นงานวิจัยของ Aron, Norman, Aron, McKenna, และ Heyman (2000 อ้างถึงใน Fletcher & Clark) ทำการสำรวจทางโทรศัพท์และการตอบแบบสอบถามทางหนังสือพิมพ์พบว่ากิจกรรมที่น่าตื่นเต้นสัมพันธ์กับความพึงพอใจอย่างมาก และพบว่าความน่าเบื่อเป็นตัวกลางของความสัมพันธ์นี้

Reissman, Aron, และ Bergen (1993 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) ทำการทดลองภาคสนามเพื่อทดสอบแนวความคิดนี้ โดยผู้ร่วมการทดลองเป็นคู่สามีภรรยาที่อาสาสมัครเข้ามาร่วมการทดลอง คู่สามีภรรยาเหล่านี้ต้องใช้เวลาทำกิจกรรมร่วมกันทุกสัปดาห์ สัปดาห์ละ 1½ ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ ผู้วิจัยจะสุ่มกิจกรรมให้คู่เหล่านี้ทำ โดยแบ่งผู้ร่วมการทดลองออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ให้ทำกิจกรรมที่น่าตื่นเต้น กลุ่มที่ให้ทำ

กิจกรรมที่น่าพอใจ และกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ต้องทำกิจกรรม ผลการวิจัยพบว่า คู่สมรสที่อยู่ในเงื่อนไขที่ทำกิจกรรมที่น่าตื่นเต้นจะมีการเปลี่ยนแปลงความพึงพอใจในชีวิตสมรสมากกว่าคู่สมรสที่อยู่ในเงื่อนไขที่ทำกิจกรรมที่น่าพึงพอใจ ส่วนคู่สมรสที่อยู่ในเงื่อนไขควบคุมจะมีการเปลี่ยนแปลงความพึงพอใจในชีวิตสมรสในระดับปานกลาง

Aron, Norman, Aron, McKenna, และ Heyman (2000 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) ทำการศึกษาคู่รักทั้งที่สมรสแล้ว และยังมีได้สมรส โดยในการทดลองครั้งที่ 3 เมื่อคู่รักเข้ามาในห้องทดลอง พวกเขาต้องตอบแบบสอบถามและทำงานบางอย่างร่วมกันซึ่งจะมีการบันทึกภาพการปฏิสัมพันธ์ของแต่ละคู่เอาไว้ด้วย จากนั้นก็ให้ตอบแบบสอบถามอีกกิจกรรมที่ให้แต่ละคู่ทำแบ่งออกเป็น 2 เงื่อนไข โดยผู้วิจัยให้บางคู่ทำกิจกรรมที่เพิ่มการรับรู้ตุนซึ่งเป็นกิจกรรมที่ใหม่และน่าตื่นเต้น และบางคู่ก็ให้ทำกิจกรรมที่ธรรมดาามากซึ่งเป็นเงื่อนไขควบคุม ในเงื่อนไขที่ไม่ใช่เงื่อนไขควบคุมนั้นกิจกรรมที่ให้ทำคือผู้ร่วมการทดลองทั้งสองคน (เป็นคู่รักกัน) ถูกจับมัดข้อมือและข้อเท้าในด้านใดด้านหนึ่งเข้าด้วยกัน จากนั้นให้พวกเขาคลานไปพร้อม ๆ กันบนเสื่อซึ่งมีระยะทางทั้งสิ้น 12 เมตร โดยพวกเขาจะต้องปีนข้ามสิ่งกีดขวางที่จุดหนึ่ง ขณะเดียวกันก็ต้องผลัดโฟมรูปทรงกระบอกด้วยศีรษะ ซึ่งกิจกรรมนี้จะมีการจำกัดเวลาด้วย ถ้าพวกเขาสามารถทำได้ในเวลาจำกัดก็จะได้รับรางวัลไป ส่วนในเงื่อนไขควบคุมนั้น ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองทำกิจกรรมที่ธรรมดา นั่นคือ ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองคนหนึ่งคลานอย่างช้า ๆ ไปจนถึงตรงกลางเสื่อและคลานกลับ จากนั้นให้ผู้ร่วมการทดลองอีกคนทำอย่างเดียวกันนี้ และให้คนแรกทำเช่นนี้อีก ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองทั้ง 2 คนทำเช่นนี้ต่อไปเรื่อย ๆ และผลการวิจัยพบว่า คู่รักที่อยู่ในเงื่อนไขที่ไม่ใช่เงื่อนไขควบคุมจะมีความพึงพอใจในความสัมพันธ์เพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

ในการทดลองที่ 4 ของ Aron และคณะ (2000 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) ผู้ร่วมการทดลองเป็นคู่สามีภรรยา ซึ่งในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการทดสอบอย่างเดียวกันและเพิ่มเงื่อนไขที่คู่ไม่ต้องทำกิจกรรมร่วมกันเข้าไปด้วย ผลการวิจัยพบว่า ในเงื่อนไขที่คู่รักไม่ต้องทำกิจกรรมร่วมกันจะมีความพึงพอใจเพิ่มขึ้นน้อยกว่าในเงื่อนไขที่ให้คู่รักทำกิจกรรมธรรมดาและพบว่าในเงื่อนไขที่ให้คู่รักทำกิจกรรมที่น่าตื่นเต้นจะมีความพึงพอใจเพิ่มขึ้น ส่วนในเงื่อนไขที่ให้คู่รักทำกิจกรรมธรรมดาพบว่าความพึงพอใจไม่ได้ลดลง

ในการทดลองที่ 5 ของ Aron และคณะ (2000 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) ผู้วิจัยทำการบันทึกวิดีโอเทปการสนทนาในเรื่องทั่ว ๆ ไปทั้งก่อนและหลังการทำงานร่วมกัน เช่น วางแผนการเดินทางร่วมกัน ซึ่งเมื่อทำการประเมินจากแบบสอบถามพบว่ากลุ่มที่

ทำกิจกรรมที่เพิ่มการรับรู้ตนมีความพึงพอใจเพิ่มมากขึ้น และพบผลเช่นเดียวกันนี้เมื่อทำการประเมินจากแบบบันทึกการสนทนา เมื่อเปรียบเทียบคู่ที่อยู่ในเงื่อนไขที่ทำกิจกรรมที่เพิ่มการรับรู้ตนกับคู่รักที่อยู่ในเงื่อนไขที่ทำกิจกรรมธรรมดาพบว่า คู่รักที่อยู่ในเงื่อนไขแรกจะมีคำบรรยายในทางบวกและในทางที่สนับสนุนเพิ่มมากขึ้น และมีคำบรรยายในทางลบลดลง

แนวทางข้อที่ 2

การที่บุคคลมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นจะทำให้บุคคลรวมลักษณะของผู้อื่นมาเป็นส่วนหนึ่งของตน และผู้อื่นก็จะรวมลักษณะของบุคคลเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของเขาด้วย โดยแนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดทางจิตวิทยาสังคมในเรื่องความสัมพันธ์ ตัวอย่างเช่น Reis และ Shaver (1988 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) เสนอว่าความใกล้ชิด (intimacy) เป็นกระบวนการที่แต่ละคนต่างเปิดเผยตนเองให้อีกฝ่ายรู้

Aron, Aron, Tudor, และ Nelson (1991) เสนอว่าเมื่อบุคคลมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น บุคคลจะมีพฤติกรรมการพึ่งพาซึ่งกันและกัน โดยความใกล้ชิดจะเป็นเสมือน

1. การเปลี่ยนแปลงกลวิธีในการแบ่งสรรทรัพยากร

Kelly และ Thibaut (1978 อ้างถึงใน Aron et al., 1991) กล่าวว่าบุคคลแต่ละคนมีการรับรู้ถึงผลประโยชน์ที่บุคคลจะได้รับจากการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ซึ่งผลประโยชน์ของผู้อื่นและผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างบุคคลกับคู่ของตนจะได้รับการคาดหวังว่าจะเป็นผลประโยชน์ของบุคคลในระยะยาว ซึ่งคล้ายกับที่ Clark และ Mills (1979 อ้างถึงใน Aron, Aron, & Smollan, 1992) ได้กล่าวไว้ว่าบุคคลจะรับรู้ผลประโยชน์ของคู่ว่าเป็นผลประโยชน์ของตนและการแบ่งสรรทรัพยากรมีลักษณะเป็นส่วนรวม (communal)

งานวิจัยของ Aron และคณะ (1991) พบว่า เมื่อบุคคลอยู่ในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น ทรัพยากรของบุคคลอื่นจะถูกรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของตน ความแตกต่างระหว่างการแบ่งสรรทรัพยากรของตนเองกับบุคคลอื่นจะน้อยที่สุด เมื่อบุคคลนั้นเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด และจะมีความแตกต่างกันในระดับปานกลาง เมื่อบุคคลอื่นเป็นเพื่อนที่คุ้นเคย และแตกต่างกันมากที่สุด เมื่อบุคคลอื่นเป็นคนแปลกหน้า นอกจากนี้ความชอบหรือความคล้ายคลึงกันกับบุคคลอื่นจะทำให้บุคคลมีการแบ่งสรรทรัพยากรให้กับคนผู้นั้นมาก ฉะนั้นความแตกต่างระหว่างบุคคลกับบุคคลอื่นจะน้อยลง เมื่อมีการรับรู้ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมาก

2. การเปลี่ยนมุมมองของผู้กระทำ (actor) และผู้สังเกต (observer)

ความแตกต่างระหว่างมุมมองที่บุคคลมีต่อพฤติกรรมของตนเองกับมุมมองที่บุคคลมีต่อพฤติกรรมของบุคคลอื่นจะลดลงเมื่อบุคคลอื่นมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับตน ตัวอย่างเช่น Jones และ Nisbett (1971 อ้างถึงใน Aron et al., 1991) เสนอแนะว่าความแตกต่างในกระบวนการระบุสาเหตุของผู้กระทำและผู้สังเกตจะลดลงเมื่อบุคคลอื่นมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับตน งานวิจัยหลายชิ้นที่พบผลซึ่งสนับสนุนข้อสรุปนี้ได้แก่งานของ Nisbett, Caputo, Legant, และ Marecek (1973 อ้างถึงใน Aron & Aron, 1996) พบว่ายิ่งบุคคลคบกับเพื่อนสนิทมาเป็นเวลานาน บุคคลก็ยิ่งระบุสาเหตุที่มาจากภายในน้อยลง ซึ่งคล้ายกับที่ Goldberg (1981 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) พบว่าผู้ร่วมการทดลองที่ใช้เวลาอยู่ร่วมกับผู้อื่นมากจะระบุสาเหตุจากภายในน้อยกว่าผู้ร่วมการทดลองที่ใช้เวลาอยู่ร่วมกับผู้อื่นน้อย

Prentice (1990 อ้างถึงใน Aron & Aron, 1996) ให้ผู้ร่วมการทดลองบรรยายบุคคลจำนวนหนึ่ง โดยผู้ร่วมการทดลองจะต้องบรรยายบุคคลแต่ละคนภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งผลที่พบคือความเหลื่อมล้ำระหว่างสถานการณ์จะน้อยที่สุดเมื่อให้ผู้ร่วมการทดลองบรรยายคนที่ไม่ค่อยสนิท นั่นคือ บุคคลจะบรรยายคนที่ไม่ค่อยสนิทไม่แตกต่างกันไม่ว่าบุคคลนั้น ๆ จะอยู่สถานการณ์ใดก็ตาม แต่เมื่อให้บุคคลบรรยายตนเองและบุคคลที่ใกล้ชิดจะพบว่าความเหลื่อมล้ำระหว่างสถานการณ์จะมีมาก นั่นคือบุคคลบรรยายตนเองและบุคคลที่ใกล้ชิดแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าบุคคลจะระบุสาเหตุจากภายนอกเมื่อบรรยายถึงตนเองและคนที่ใกล้ชิดกับตน แต่สำหรับคนที่ไม่ค่อยสนิท บุคคลจะระบุสาเหตุจากภายใน นั่นคือบุคคลระบุสาเหตุไม่แตกต่างกันไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม

Sande, Goethals, และ Radloff (1988 อ้างถึงใน Aron & Aron, 1996) ทำการวิจัยเรื่องนี้เช่นเดียวกันแต่ด้วยแนวทางที่แตกต่างจากที่ได้กล่าวข้างต้น ซึ่งผลที่พบคือ เมื่อบุคคลต้องบรรยายตนเอง เพื่อนที่ตนชอบ และเพื่อนที่ตนไม่ชอบ บุคคลมีแนวโน้มที่จะบรรยายลักษณะนิสัยด้านใดด้านหนึ่งทั้ง 2 ขั้ว เช่น วิตกกังวล-ไร้กังวล ดี-เลว ลดลงตามลำดับ กล่าวคือคำบรรยายตนเองและเพื่อนที่บุคคลชอบจะมีลักษณะที่หลากหลายไปตามสถานการณ์ บุคคลจะบรรยายลักษณะนิสัยหนึ่ง ๆ ทั้ง 2 ขั้ว เช่น วิตกกังวล-ไร้กังวล ส่วนเพื่อนที่ไม่ชอบ บุคคลจะบรรยายลักษณะนิสัยเพียงขั้วเดียว

Aron และคณะ (1991) ทำการตรวจสอบงานวิจัยของ Sande และคณะ (1988) โดยเปรียบเทียบความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดในระดับที่แตกต่างกัน เช่น บุคคลชอบหรือไม่

ชอบบุคคลนั้น ๆ ซึ่งผลที่พบคือ ลักษณะนิสัยด้านใดด้านหนึ่งทั้ง 2 ขั้ว เช่น ดี – เลว จะถูกใช้ ในการบรรยายตนเองมากที่สุด รองลงมาคือเพื่อนที่ดีที่สุด และน้อยที่สุดคือ เพื่อนที่คุ้นเคย (friendly acquaintance)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ให้ความสนใจกับข้อสรุปที่ว่าความแตกต่างระหว่าง บุคคลกับบุคคลอื่นจะถูกปรับเปลี่ยนตามความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ตัวอย่างเช่นงานวิจัยของ Bower และ Gilligan (1979 อ้างถึงใน Aron & Aron, 1996) พบว่าผู้ร่วมการทดลองมีการ เลือกรายชื่อในตอนแรกเพื่อให้สัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตของตนเองหรือการดำเนินชีวิตของแม่ตนเอง นั้นจึงมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยในการจำคำคุณศัพท์เพราะตัวเขาเองและแม่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกัน Keenan และ Baillet (1980 อ้างถึงใน Aron & Aron) ให้ผู้ร่วมการทดลองระบุคำคุณศัพท์ที่แสดงลักษณะนิสัย (trait) ของบุคคล ได้แก่ ตัวเอง เพื่อนที่ดีที่สุด ผู้ปกครอง เพื่อน ครู ตัวละครที่ชื่นชอบทางโทรทัศน์ และประธานาธิบดีของสหรัฐฯ ผลการวิจัยพบว่าเมื่อบุคคลระบุคำคุณศัพท์ที่เกี่ยวกับตัวเอง บุคคลจะใช้เวลาในการตัดสินใจน้อยและจำ คำคุณศัพท์ได้มาก ในทางตรงกันข้ามหากบุคคลระบุคำคุณศัพท์ที่เกี่ยวกับบุคคลอื่นซึ่งบุคคล ไม่คุ้นเคย เช่น ประธานาธิบดี บุคคลจะใช้เวลาในการตัดสินใจมากและจำคำคุณศัพท์ได้น้อย ซึ่งคล้ายกับที่ Prentice (1990 อ้างถึงใน Aron & Aron) พบคือเนื้อหาและองค์ประกอบของ การบรรยายตนเอง และการบรรยายผู้อื่นมีแนวโน้มที่จะมีรูปแบบดังนี้คือ การบรรยายบุคคลที่ คุ้นเคยกับตนเองจะมีความกำกวม/เหลื่อมล้ำระหว่างการบรรยายตนเองกับการบรรยายบุคคลอื่นที่ไม่คุ้นเคย

3. การแบ่งปันลักษณะเฉพาะของบุคคลอื่น

แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดการทำตนตามอย่าง (identification) ตามแนวคิดวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud) คือ การที่ได้มีความใกล้ชิดกับพ่อหรือแม่ ทำให้เด็กทำตนตามอย่างพ่อแม่ที่เป็นเพศเดียวกับตนขึ้น ซึ่งการทำตนตามอย่างนี้อาจเชื่อมโยงกับบริบทอื่นได้ เช่น Reik (1944 อ้างถึงใน Aron et al., 1991) เสนอว่าบุคคลแสวงหาความรักที่มีคุณลักษณะเฉพาะที่บุคคลไม่มี (เป็นคุณลักษณะในอุดมคติของบุคคล) เพื่อให้ตนบรรลุถึงคุณลักษณะในอุดมคติเหล่านั้นโดยทางอ้อม Tesser (1988 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) กล่าวว่า การประสบความสำเร็จของคู่ (คนที่บุคคลมีความสัมพันธ์ด้วย) จะสะท้อนถึงความสำเร็จของตนด้วย บุคคลจะรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จของคู่เสมือนหนึ่งว่าเป็นความสำเร็จของตน Deutsch และ Mackesy (1985 อ้างถึงใน Aron et al.) กล่าวว่าในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดนั้นหาก

บุคคลกับคู่มืออิทธิพลซึ่งกันและกัน จะทำให้บุคคลรับรู้โครงสร้างทางปัญญา (schema) ของคู่
ตนมาเป็นของตน ก่อให้เกิดลักษณะนิสัยที่หล่อมล้ากับคู่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Sedikides (1992 อ้างถึงใน Fletcher & Clark, 2001) รวบรวมคำบรรยาย
ตนเอง (self-description) ของผู้ร่วมการทดลองซึ่งในปัจจุบันบุคคลอาจมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด
ชิดหรือไม่ใกล้ชิดกับผู้อื่น พบว่าในบุคคลที่มีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น บุคคลจะมีคำ
บรรยายเกี่ยวกับตนเองมากกว่าบุคคลที่ไม่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญ

Aron, Paris, และ Aron (1995) ทำการทดสอบนักศึกษา 325 คน จำนวน 5
ครั้ง แต่แต่ละครั้งทำการทดสอบห่างกันทุก 2 1/2 สัปดาห์ การทดสอบแต่ละครั้งผู้ร่วมการทดลอง
จะต้องตอบคำถามที่ว่า “วันนี้คุณเป็นใคร” โดยเขียนคำหรือวลีที่บรรยายเกี่ยวกับตนเองให้
มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ในเวลา 3 นาที และตอบคำถามอื่น ๆ อีกซึ่งข้อความเหล่านี้จะรวม
ถึงข้อความที่ถามว่ามีการตกหลุมรักเกิดขึ้นกับผู้ร่วมการทดลองตั้งแต่การทดสอบในครั้งสุดท้าย
หรือไม่ ผลการวิจัยพบว่า คำบรรยายมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองมีความหลากหลายมากขึ้น
นับตั้งแต่บุคคลมีความรักและเมื่อควบคุมการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ก็พบผลเช่นเดียวกัน
คือคำบรรยายมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองมีความหลากหลายมากขึ้นนับตั้งแต่บุคคลมีความรัก
ในงานวิจัยชิ้นที่ 2 มีผู้ร่วมการทดลองจำนวน 529 คน ผู้วิจัยทำการวัดการนับถือตนเอง
(self-esteem) และความคาดหวังในความสามารถของตน (self-efficacy) ในเรื่องทั่วไป เช่น
ความสามารถที่จะทำงานให้สำเร็จตามที่ได้อ้างไว้ ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับ
บุคคลอื่น เป็นต้น โดยทำการทดสอบ 5 ครั้งห่างกันครั้งละ 2 1/2 สัปดาห์ พบว่าบุคคลรับรู้
ตนมีความสามารถและมีการนับถือตนเองเพิ่มขึ้นนับตั้งแต่บุคคลมีความรัก และเมื่อควบคุม
การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ก็ได้ผลเช่นเดียวกัน คือ บุคคลรับรู้ว่ามีความสามารถและมี
การนับถือตนเองเพิ่มขึ้นนับตั้งแต่บุคคลมีความรัก

Aron, Aron, และ Smollan (1992 อ้างถึงใน Blanchard et al., 1998) พบว่า
คนที่บรรยายตนว่ามีความใกล้ชิดกับคู่รัก บุคคลจะมีการรวมลักษณะต่าง ๆ ของคู่มาเป็นส่วน
หนึ่งของตน ระดับของการรวมลักษณะต่าง ๆ ของคู่มาเป็นส่วนหนึ่งของตนจะสัมพันธ์กับ
อารมณ์และพฤติกรรม นั่นคือ ยิ่งมีการรวมลักษณะของคู่มาเป็นส่วนหนึ่งของตนมาก ก็ยิ่งทำ
ให้บุคคลมีอารมณ์และพฤติกรรมในทางบวกมาก อีกทั้งพบว่าระดับของการรวมลักษณะของคู่

มาเป็นส่วนหนึ่งของตนจะมีสหสัมพันธ์สูงกับความสัมพันธ์ของคู่ที่มีลักษณะยืนยาว เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Smith และ Henry (1996 อ้างถึงใน Blanchard et al.) ที่พบว่าบุคคลถูกกระตุ้นให้รวมลักษณะของกลุ่มมาเป็นส่วนหนึ่งของตน โดย Smith และ Henry สร้างทฤษฎีการจัดประเภทตนเอง (Self-Categorization Theory) ขึ้นมา โดยมีสมมติฐานว่า คนที่รายงานว่าตนมีลักษณะที่เหมือนกับกลุ่มอ้างอิงของตนมาก เช่น กลุ่มของตน (in-group) จะมีการรวมเอาลักษณะของกลุ่มเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตนเองสูง และผลที่ตามมาคือ การทำงานที่ต้องใช้ความคิดจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นยังพบว่าผู้ร่วมการทดลองมีการตอบสนองอย่างรวดเร็วมากและมีการทำผิดพลาดเพียงเล็กน้อย เมื่อเป็นการตอบสนองต่อลักษณะนิสัย (trait) ที่สัมพันธ์กับกลุ่มของตน (in-group) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Blanchard และคณะ ที่ทำการทดสอบกับนักกีฬาโดยมีสมมติฐานว่าการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น (เช่น โค้ช) กลุ่ม (เช่น ทีม) และกิจกรรม (เช่น บาสเกตบอล) จะทำให้บุคคลมีการรับรู้ทั้ง 3 ด้านนี้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตน ผลการวิจัยพบว่า ระดับที่บุคคลรวมโค้ชเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตนจะสัมพันธ์กับความสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อโค้ชระดับที่บุคคลรวมทีมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตนจะสัมพันธ์กับความสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อทีม และระดับที่บุคคลรวมกิจกรรมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตนจะสัมพันธ์กับความสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อกิจกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับที่บุคคลรวมโค้ชเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตนจะสัมพันธ์อย่างมากกับความสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อโค้ชในทางบวกและบุคคลจะมีความพึงพอใจในกีฬานั้น นอกจากนี้ระดับที่บุคคลรวมทีมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของตนจะสามารถทำนายการรับรู้ความเหนียวแน่นของทีม (team cohesiveness) และเอกลักษณ์ของทีม (team identity) ได้เด่นชัดที่สุด

ฉะนั้นในหลักการของการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด บุคคลจะทำเสมือนว่าลักษณะบางส่วน หรือทั้งหมดของคุณเป็นลักษณะของตนส่วนหนึ่ง ซึ่ง Aron และ Aron (1986 อ้างถึงใน Aron et al., 1991) เสนอว่าการที่บุคคลมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นจะทำให้บุคคลรับรู้ทรัพยากร มุมมอง และลักษณะเฉพาะของบุคคลอื่นมาเป็นส่วนหนึ่งของตน การแบ่งสรรทรัพยากรเป็นลักษณะส่วนรวม (communal) เพราะผลประโยชน์ของผู้อื่นก็เสมือนเป็นผลประโยชน์ของตน มุมมองที่แตกต่างกันของผู้กระทำและผู้สังเกตจะลดลง และลักษณะเฉพาะของผู้อื่นก็จะกลายมาเป็นลักษณะเฉพาะของตน

ในงานวิจัยเรื่อง “แรงจูงใจของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและรูปแบบความผูกพันในฐานะตัวทำนายระดับความรุนแรงและประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการ

ตอบสนอง” นั้นนอกจากจะนำทฤษฎีความผูกพันและรูปแบบการเพิ่มการรับรู้ตนเองมาประยุกต์แล้วยังได้นำแนวคิดเกี่ยวกับความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของ Aron และคณะ (1998) มาใช้ด้วย ซึ่งพวกเขาได้สร้างกรอบแนวคิดภายใต้บริบทของรูปแบบการเพิ่มการรับรู้ตนเอง และเสนอแรงจูงใจ 3 ด้านที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ได้แก่

1. ด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย
2. ด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย
3. ด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ซึ่งแรงจูงใจ 2 ข้อแรกจะให้ความสำคัญกับความดึงดูดใจในด้านรูปร่างหน้าตา สถานภาพ สติปัญญา ลักษณะนิสัยในด้านใดด้านหนึ่ง ความเหมือนกัน ความคุ้นเคย และการชอบซึ่งกันและกัน

แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย เป็นแรงจูงใจที่บุคคลมีการรับรู้ว่าการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลเป้าหมายนั้นเป็นความสัมพันธ์ที่มีคุณค่า ถึงแม้บุคคลจะรู้ว่าความเป็นไปได้ที่บุคคลเป้าหมายจะรักตอบตนนั้นต่ำก็ตาม แรงจูงใจนี้คล้ายกับแนวคิดที่ Baumeister และ Wotman (1992) เสนอว่าบุคคลตกหลุมรักคนที่มีความลักษณะที่น่าพึงปรารถนามากกว่าตน

แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย เป็นแรงจูงใจที่บุคคลมีการรับรู้ถึงความเป็นไปได้ที่บุคคลเป้าหมายจะรักตอบตน ซึ่งความเข้าใจผิดนี้อาจเนื่องมาจากการตีความหมายของบุคคลเป้าหมาย ซึ่งคล้ายกับแนวคิดของ Baumeister และ Wotman (1992) ที่ว่ามีตรรกภาพแบบอุดมคติอาจเป็นความสัมพันธ์ที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองขึ้นและแนวความคิดของ Wong และ Pfeiffer (1989) อ้างถึงใน Aron et al., 1998) ที่ว่าความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองนั้นเมื่อเกิดขึ้นแล้ว บุคคลอาจรักษาความรักนี้ไว้โดยตีความหมายการตอบสนองของบุคคลเป้าหมาย นอกจากนี้ Baumeister และ Wotman ยังเสนอว่าการที่บุคคลเป้าหมายแสดงพฤติกรรมที่คลุมเครือก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลยังคงมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง นั่นคือ แม้ว่าบุคคลเป้าหมายจะไม่ได้รักตอบ แต่บุคคลเป้าหมายยังคงใส่ใจกับความรู้สึกของบุคคลไม่ต้องการให้บุคคลเสียใจหรือเจ็บปวด ฉะนั้นบุคคลเป้าหมายอาจแสดงพฤติกรรมที่ทำให้บุคคลเข้าใจผิดและคิดไปเองว่าบุคคลเป้าหมายอาจชอบตน

แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเป็นแรงจูงใจที่บุคคลมีการรับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้รักหรือได้ทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันกับบุคคล

เป้าหมาย แม้ว่าบุคคลเป้าหมายจะไม่ได้รักตอบก็ตาม บุคคลเห็นว่าการมีความรักแม้จะเป็นความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ก็ยังดีกว่าการที่ไม่เคยรักเลย อย่างไรก็ตาม แม้ว่า Baumeister และ Wotman (1992) จะไม่ได้ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจด้านนี้อย่างชัดเจนว่าเป็นแรงจูงใจของการเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง แต่พวกเขาก็พบว่าคำบรรยายประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมักมีการเล่าถึงการร่วมกันทำกิจกรรมที่น่าตื่นเต้นอย่างมีนัยสำคัญ

ฉะนั้นในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาว่าแรงจูงใจทั้ง 3 ด้านสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้หรือไม่ โดยมีสมมติฐานคือ สมมติฐานที่ 1 แรงจูงใจ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้

นอกจากนี้จากผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998) พบว่าบุคคลที่รายงานว่ามีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากที่สุด และบุคคลที่รายงานว่ามีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยที่สุด ฉะนั้นในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะนำรูปแบบความผูกพันซึ่งประกอบด้วยรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง แบบหมกมุ่น แบบหวาดกลัว และแบบไม่สนใจ มาประยุกต์ในงานวิจัย โดยจะทำการทดสอบว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบใดจะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากที่สุด และบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบใดจะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยที่สุด โดยมีสมมติฐานคือ สมมติฐานที่ 2 บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว แบบไม่สนใจ และแบบมั่นคง และบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว แบบไม่สนใจ และแบบหมกมุ่น

เมื่อนำแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมาสัมพันธ์กับแนวคิดทฤษฎีความผูกพัน อาจกล่าวได้ว่าบุคคลแต่ละคนจะมีแรงจูงใจในการเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประสบการณ์ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งผู้วิจัยนำรูปแบบความผูกพัน 4 แบบมาประยุกต์ในงานวิจัย กล่าวคือบุคคลที่มีลักษณะความ

ผูกพันแบบหมกมุ่น เมื่ออยู่ในความสัมพันธ์ที่มีการตอบสนองซึ่งกันและกัน บุคคลจะมีความไว้วางใจผู้อื่นเพียงเล็กน้อย แต่มีการคาดหวังถึงสิ่งตอบแทนที่จะได้รับจากการมีความสัมพันธ์ และจากผลการวิจัยของ Hazan และ Shaver (1987) พบว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจมีแนวโน้มที่จะรายงานตนว่าตกหลุมรักได้ง่าย อีกทั้งผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998) ยังพบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจได้มากที่สุด ฉะนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานคือ สมมติฐานที่ 3 แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้

ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะไม่ค่อยมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นมากนัก แต่หากบุคคลมีความรักประเภทนี้เกิดขึ้น ก็อาจเกิดจากการที่บุคคลมีความเข้าใจผิด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hazan และ Shaver (1987) ที่พบว่าบุคคลประเภทนี้จะมีความไว้วางใจผู้อื่นมากที่สุด ฉะนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานคือ สมมติฐานที่ 4 แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้

ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่นเพื่อปกป้องตนเองจากการถูกปฏิเสธ ฉะนั้นหากบุคคลประเภทนี้มีความรัก บุคคลมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงการมีความรักแบบตอบสนองซึ่งกันและกัน และจากผลการวิจัยของ Hazan และ Shaver (1987) พบว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงนี้มีแนวโน้มที่จะเชื่อว่าเป็นการยากที่จะหารักแท้ได้ บุคคลประเภทนี้ไม่ต้องการมีความสัมพันธ์ที่แท้จริง อีกทั้งผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998) ยังพบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงได้มากที่สุด ฉะนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานคือสมมติฐานที่ 5 แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่า

1. แรงจูงใจ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้
2. รูปแบบความผูกพันแบบใดจะมีแนวโน้มของการมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากที่สุด และรูปแบบความผูกพันแบบใดจะมีแนวโน้มของการมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยที่สุด
3. แรงจูงใจที่แตกต่างกันจะสัมพันธ์กับรูปแบบความผูกพันที่แตกต่างกันหรือไม่

คำถามในการวิจัย

1. บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองหรือไม่ และแรงจูงใจด้านใดที่ทำให้คนลักษณะนี้เกิดความรักประเภทนี้

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย

1. แรงจูงใจ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้
2. บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว แบบไม่สนใจ และแบบมั่นคง และบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว แบบไม่สนใจ และแบบหมกมุ่น

3. แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้

4. แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้

5. แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นบุคคลทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานครที่ยังไม่ได้สมรสและมีอายุระหว่าง 18-29 ปี

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ได้แก่

1.1 แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย

1.2 แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย

1.3 แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

2. รูปแบบความผูกพันของบุคคลมี 4 ลักษณะ

2.1 บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง

2.2 บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่น

2.3 บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว

2.4 บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง
2. ประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง หมายถึง ความรักชั้นหนุ่มสาว ซึ่งบุคคลเป็นผู้ให้ความรักแก่เขา/เธอผู้นั้นแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยที่เขา/เธอไม่ได้รักตอบ และเขา/เธออาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่าถูกรัก ความรักประเภทนี้จะไม่รวมความรักที่มีลักษณะนิยมชมชอบชื่นชมและแอบปลื้มเขา/เธอผู้นั้น เช่นการชื่นชอบดารา เป็นต้น

รูปแบบความผูกพัน หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบวัดความผูกพันของบุคคลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเป็นมาตรฐานค่า 5 ช่วง เพื่อจำแนกรูปแบบความผูกพันของบุคคลออกเป็น 4 ลักษณะได้แก่

- บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง หมายถึง บุคคลที่รู้สึกว่าจะสามารถใกล้ชิดกับผู้อื่นได้ง่าย บุคคลจะไม่วิตกกังวลกับการที่ต้องอยู่ตัวคนเดียวหรือการที่มีผู้อื่นไม่ยอมรับตน เป็นคนที่เห็นคุณค่าในตนเองและเป็นตัวของตัวเอง บุคคลจะไม่ค่อยวิตกกังวลและไม่หลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น

- บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่น หมายถึง บุคคลที่มีความปรารถนาจะพึ่งผู้อื่นและใกล้ชิดกับผู้อื่นมาก แต่ก็มักกังวลกับการที่ต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น อย่างไรก็ตามบุคคลก็ไม่หลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น บุคคลจะไว้วางใจผู้อื่น แต่ไม่ค่อยเห็นคุณค่าในตนเอง

- บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว หมายถึง บุคคลปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น แต่ก็รู้สึกไม่สบายใจเมื่อต้องมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ฉะนั้นบุคคลจะวิตกกังวลและหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น นอกจากนี้บุคคลยังไม่ไว้วางใจผู้อื่นและกลัวถูกปฏิเสธด้วย

- บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ หมายถึง บุคคลจะไม่รู้สึกเดือดร้อนกับการที่ไม่มีใครใกล้ชิด บุคคลจะให้ความสำคัญกับการได้เป็นตัวของตัวเองและสามารถพึ่งตนเองได้ นอกจากนี้บุคคลจะไม่ชอบพึ่งใครหรือไม่ชอบให้ใครมาพึ่งตน

แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง หมายถึง แรงจูงใจที่ประกอบด้วยแรงจูงใจสามด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งในงานวิจัยนี้แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง เป็นคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเป็นมาตรฐานค่า 5 ช่วง

- แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย หมายถึง บุคคลมีการรับรู้ว่าเขา/เธอมีคุณลักษณะที่น่าพึงปรารถนาในสายตาของตน หากตนได้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเขา/เธอ จะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ

- แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย หมายถึง บุคคลรับรู้ถึงความเป็นไปได้ที่ตนจะสามารถมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเขา/เธอโดยบุคคลอาจรับรู้จากการกระทำหรือการแสดงออกของเขา/เธอที่มีลักษณะที่คลุมเครือ หรืออาจตีความหมายผิดคิดว่าเขา/เธอชอบตน

- แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง หมายถึง บุคคลรับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้รักหรือได้ทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันกับเขา/เธอ แม้ว่าเขา/เธอจะไม่ได้รักตอบก็ตาม

ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบวัดระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเป็นมาตรฐานค่า 5 ช่วง

ประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง หมายถึง คะแนนที่ได้จากข้อคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง โดยเป็นมาตราให้เลือกตอบ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบว่าคนที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองแตกต่างกันหรือไม่
2. เพื่อให้ทราบว่าคนที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองแตกต่างกันหรือไม่
3. เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการหาทางป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับบุคคลที่มีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองทั้ง 3 ด้านได้แก่แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้หรือไม่ และแรงจูงใจแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กับรูปแบบความผูกพันแบบใด อีกทั้งศึกษาว่ารูปแบบความผูกพันใดมีแนวโน้มของการมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากที่สุด และรูปแบบความผูกพันใดมีแนวโน้มของการมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยที่สุด

ประชากร

ประชากรในการวิจัย เป็นบุคคลทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานครที่ยังไม่ได้สมรสและมีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี

เหตุผลที่เลือกประชากรกลุ่มนี้ เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีอายุอยู่ในระยะวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ซึ่งในช่วงวัยนี้จะเป็นระยะของการสำรวจเพื่อหาแนวทางชีวิตที่ตนเองต้องการและพอใจ (Ornstein & Carstensen, 1991) ซึ่งความรักที่มีกับเพศตรงกันข้ามนั้น อาจเริ่มตั้งแต่ในช่วงวัยรุ่นคือ บุคคลเริ่มมีความรักและมีความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับเพศตรงกันข้าม แต่ก็ยังเป็นช่วงของการทดลอง อยากรู้อยากเห็น แต่เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ตอนต้น บุคคลจะมีความจริงจังกับความรักมากขึ้นตามวุฒิภาวะ ฉะนั้นบุคคลในช่วงวัยนี้จึงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นมากกว่าวัยอื่น นอกจากนี้ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติปี 2533 รายงานว่าอายุเฉลี่ยของการแต่งงานของผู้หญิงในเขตกรุงเทพมหานครคือ 27.2 ปี และของผู้ชายคือ 29.0 ปี ผู้วิจัยจึงคิดว่าช่วงอายุระหว่าง 18 – 29 ปี เป็นช่วงอายุที่เหมาะสมสำหรับงานวิจัยนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Stratified Sampling) โดยสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างประมาณ 1,200 คน ที่มีคุณลักษณะดังกล่าวที่กำหนดไว้ข้างล่างในตารางที่ 3 โดยกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้จะเป็นผู้ที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 600 คน และเป็นผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 600 คน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังทำการแบ่งอายุออกเป็น 3 ช่วงคือ อายุ 18-21 ปี 22-25 ปี และ 26-29 ปี โดยในแต่ละช่วงอายุจะมีกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีและไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่เป็นเพศชายกลุ่มละ 100 คน และเพศหญิงกลุ่มละ 100 คน

ตารางที่ 3

ลักษณะของตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

	อายุ (ปี)						รวม
	18 – 21 ปี		22 – 25 ปี		26 – 29 ปี		
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง	100	100	100	100	100	100	600
ผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง	100	100	100	100	100	100	600
รวม	200	200	200	200	200	200	1,200

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยมาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง มาตรวัดระดับการเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง และมาตรวัดรูป

แบบความผูกพัน ผู้วิจัยได้พัฒนาและประเมินคุณภาพของมาตรวัดแต่ละมาตรดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. มาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ผู้วิจัยได้นำมาตรเดิมของ Aron และคณะ (1998) มาใช้โดยแปลเป็นสำนวนไทย จำนวน 15 ข้อ และได้สร้างข้อกระทงเพิ่มขึ้นอีก 30 ข้อ โดยให้เนื้อหาในข้อกระทงตรงตามมิติทัศนที่ต้องการวัดและเหมาะสมกับสภาพสังคมไทยมากที่สุด โดยได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับความถูกต้องด้านเนื้อหาของข้อกระทงจากอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนั้นมาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่ผู้วิจัยพัฒนาจึงมีข้อกระทงทั้งหมด 45 ข้อ โดยแบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ด้านได้แก่

1. แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 9 ข้อ (รวม 15 ข้อ)
2. แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 3 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 12 ข้อ (รวม 15 ข้อ)
3. แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งมีข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 9 ข้อ (รวม 15 ข้อ) รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 4

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4

ข้อกระทงของมาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่ใช้ในการพัฒนา
มาตร (ดูภาคผนวก ก)

องค์ประกอบของแรงจูงใจ	ข้อกระทง		รวม
	ข้อเดิม	ข้อเพิ่ม	
1. แรงจูงใจด้านความน่าฟัง ปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย	1 4 13 19 25 28 (6 ข้อ)	7 10 16 22 31 34 37 40 43 (9 ข้อ)	15 ข้อ
2. แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของ การมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย	2 5 20 (3 ข้อ)	8 11 14 17 23 26 29 32 35 38 41 44 (12 ข้อ)	15 ข้อ
3. แรงจูงใจด้านความน่าฟัง ปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการ ตอบสนอง	3 6 9 15 21 30 (6 ข้อ)	12 18 24 27 33 36 39 42 45 (9 ข้อ)	15 ข้อ
รวม	15 ข้อ	30 ข้อ	45 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่ง
ให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกของผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด
โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับคือ ไม่เลย น้อย ปานกลาง มาก มากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน
ดังนี้

1	หมายถึง	ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
2	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
3	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
4	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
5	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ในการประเมินคุณภาพของมาตรวัดนี้ ผู้วิจัยนำมาตรวัดดังกล่าวไปให้กลุ่ม

ตัวอย่างชั้นสร้างมาตรซึ่งเป็นบุคคลทั่วไปที่มีลักษณะคล้ายประชากรที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ข้างต้น จำนวน 450 คนตอบแบบสอบถาม โดยเป็นเพศชายจำนวน 225 คน เพศหญิงจำนวน 225 คน บุคคลเหล่านั้นได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และบุคคลทั่วไปที่อยู่ในวัยทำงานที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal Components) โดยกำหนดปัจจัยออกเป็น 3 ปัจจัยด้วยกัน และหมุนแกนด้วยวิธี Varimax ซึ่งผลที่พบจากการวิเคราะห์ปัจจัยในครั้งแรกเป็นดังนี้คือ (ดูภาคผนวก ข ตารางที่ ๑1)

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 1 ได้แก่ ข้อกระทงที่ 2 5 8 11 14 17 20 23 26 29 32 35 38 41 44 (รวม 15 ข้อ)

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 2 ได้แก่ ข้อกระทงที่ 3 6 9 12 13 15 18 21 24 27 30 33 36 39 42 43 45 (รวม 17 ข้อ)

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 3 ได้แก่ ข้อกระทงที่ 1 4 7 10 16 19 22 25 28 31 34 37 40 (รวม 13 ข้อ)

อย่างไรก็ตามผลที่ได้จากการทำการวิเคราะห์ปัจจัยในครั้งแรกนี้พบว่าข้อกระทงจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ข้อกระทงที่ 13 และ 43 ซึ่งเป็นข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย กลับไปอยู่ในปัจจัยที่ 2 ซึ่งเป็นแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองแทน ฉะนั้นผู้วิจัยจึงทำการตัดข้อกระทงทั้ง 2 ข้อนี้ออกแล้ววิเคราะห์ปัจจัยอีกครั้ง ซึ่งผลที่ได้เป็นดังนี้คือ (ดูภาคผนวก ข ตารางที่ ๑2)

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 1 มีทั้งสิ้น 15 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงเดิมจำนวน 3 ข้อ คือ ข้อ 2 5 20 และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 12 ข้อ คือ 8 11 14 17 23 26 29 32 35 38 41 44

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 2 มีทั้งสิ้น 15 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงเดิมจำนวน 6 ข้อ คือ ข้อ 3 6 9 15 21 30 และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 9 ข้อ คือ 12 18 24 27 33 36 39 42 45

ข้อกระทงที่อยู่ในปัจจัยที่ 3 มีทั้งสิ้น 13 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงเดิมจำนวน 5 ข้อ คือ ข้อ 1 4 19 25 28 และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 8 ข้อ คือ 7 10 16 22 31 34 37 40

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังหาค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of Internal Consistency) ซึ่งพบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายมีค่าแอลฟา = .8705 แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายมีค่าแอลฟา = .9289 และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการ

มีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีค่าแอลฟา = .8731 ฉะนั้นข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกในมาตรนี้จึงมีทั้งสิ้น 43 ข้อ ผู้วิจัยจัดให้มีการเรียงลำดับข้อใหม่เพื่อความเหมาะสมในการเก็บข้อมูล ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5

ข้อกระทงของมาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่ใช้จริง

(ดูภาคผนวก ค)

องค์ประกอบของแรงจูงใจ	ข้อกระทง		รวม
	ข้อเดิม	ข้อเพิ่ม	
1. แรงจูงใจด้านความน่าฟัง ปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย	1 4 18 24 27 (5 ข้อ)	7 10 15 21 30 33 36 39 (8 ข้อ)	13 ข้อ
2. แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของ การมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย	2 5 19 (3 ข้อ)	8 11 13 16 22 25 28 31 34 37 40 42 (12 ข้อ)	15 ข้อ
3. แรงจูงใจด้านความน่าฟัง ปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการ ตอบสนอง	3 6 9 14 20 29 (6 ข้อ)	12 17 23 26 32 35 38 41 43 (9 ข้อ)	15 ข้อ
รวม	14 ข้อ	29 ข้อ	43 ข้อ

2. มาตรวัดระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ผู้วิจัยได้นำมาตรเดิมของ Aron และคณะ (1998) มาใช้ โดยแปลเป็นสำนวนไทย จำนวน 3 ข้อ และได้สร้างข้อกระทงเพิ่มขึ้นอีก 6 ข้อ โดยให้เนื้อหาในข้อกระทงตรงตามมิติที่ ต้องการวัดและเหมาะสมกับสภาพสังคมไทยมากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับความถูกต้องด้านเนื้อหาของข้อกระทงจากอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนั้นมาตรวัดระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจึงมีข้อกระทงจำนวนทั้งสิ้น 9 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งให้

ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกของผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับจากน้อยที่สุดจนถึงมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อยที่สุด
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ในการประเมินคุณภาพของมาตรวัดนี้ ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดดังกล่าวไปให้กลุ่มตัวอย่างชั้นสร้างมาตรซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกันกับที่ตอบมาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 450 คนตอบแบบสอบถาม โดยเป็นเพศชายจำนวน 225 คน เพศหญิงจำนวน 225 คน บุคคลเหล่านั้นได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย และบุคคลทั่วไปที่อยู่ในวัยทำงานที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการทดสอบค่าที่ระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ และวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตร (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .005 ตามตารางของ Minium (1978) (N = 450) และนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of Internal Consistency) ได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 9 ข้อ และค่าแอลฟาเท่ากับ .8631 (ดูภาคผนวก ง ตารางที่ ง1) ฉะนั้นข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกในมาตรนี้จึงมีทั้งสิ้น 9 ข้อ (ดูภาคผนวก จ) รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6

ข้อกระทงของมาตรวัดระดับการเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่ใช้จริง (ดูภาคผนวก จ)

ข้อกระทง		รวม
ข้อเดิม	ข้อเพิ่ม	
3 4 5 (3 ข้อ)	1 2 6 7 8 9 (6 ข้อ)	9 ข้อ

3. มาตรฐานรูปแบบความผูกพัน

ผู้วิจัยนำรูปแบบความผูกพันของ Bartholomew มาใช้ในงานวิจัย โดยแบ่งรูปแบบความผูกพันออกเป็น 4 แบบได้แก่ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง แบบหมกมุ่น แบบหวาดกลัว และแบบไม่สนใจ ซึ่ง Fraley, Waller, และ Brennan (2000) ได้นำรูปแบบความผูกพันของ Bartholomew มาสร้างมาตรฐานรูปแบบความผูกพัน โดยอิงกับมิติความผูกพัน 2 มิติ ได้แก่ มิติด้านความวิตกกังวล และมิติด้านการหลีกเลี่ยง ผู้วิจัยนำมาตรเดิมของ Fraley และคณะ จำนวน 36 ข้อมาใช้ โดยแปลเป็นสำนวนไทย และได้สร้างข้อกระทงเพิ่มขึ้นอีก 36 ข้อ ซึ่งแบ่งตามมิติความผูกพัน 2 มิติ ได้ดังนี้

1. มิติด้านความวิตกกังวล เป็นรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง (Internal Model of the Self) มีข้อเดิมจำนวน 18 ข้อ และข้อเพิ่มจำนวน 18 ข้อ (รวม 36 ข้อ)
2. มิติด้านการหลีกเลี่ยง เป็นรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่น (Internal Model of the Other) มีข้อเดิมจำนวน 18 ข้อ และข้อเพิ่มจำนวน 18 ข้อ (รวม 36 ข้อ) รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 7

ตารางที่ 7

ข้อกระทงของมาตรวัดรูปแบบความผูกพันที่ใช้ในการพัฒนามาตร (ดูภาคผนวก ฉ)

มิติความผูกพัน	ข้อกระทง						รวม
	ข้อเดิม			ข้อเพิ่ม			
	ด้านบวก	ด้านลบ	รวม	ด้านบวก	ด้านลบ	รวม	
1. ด้านความวิตกกังวล	1 3 5 7 9	17 21		61 63	37 39 41		36
	11 13 15				43 45 47		
	19 23 25				49 51 53		
	27 29 31				55 57 59		
	33 35				65 67 69		
	(16 ข้อ)	(2 ข้อ)	18	(2 ข้อ)	(16 ข้อ)	18	
2. ด้านการหลีกเลี่ยง	2 6 10 12 14	4 8 16 18		42 44 46	38 40 52		36
	28	20 22 24		48 50 54	68 70 72		
		26 30 32		56 58 60			
		34 36		62 64 66			
	(6 ข้อ)	(12 ข้อ)	18	(12 ข้อ)	(6 ข้อ)	18	
	รวม		36			36	

ผู้วิจัยให้เนื้อหาในข้อกระทงตรงตามมโนทัศน์ที่ต้องการวัดและเหมาะสมกับสภาพสังคมไทยมากที่สุด ซึ่งผู้วิจัยได้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับความถูกต้องด้านเนื้อหาของข้อกระทงจากอาจารย์ที่ปรึกษา ดังนั้นมาตรวัดรูปแบบความผูกพันจึงมีข้อกระทงจำนวนทั้งสิ้น 72 ข้อ บนมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งให้ผู้ร่วมการวิจัยประเมินว่าข้อกระทงแต่ละข้อตรงกับความรู้สึกของผู้ร่วมการวิจัยมากน้อยเพียงใด โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับจากไม่เลยจนถึงมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

หากข้อกระทงมีทิศทางบวก ความหมายในแต่ละช่วงจะหมายความว่าดังนี้

1	หมายถึง	ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
2	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
3	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
4	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
5	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

หากข้อกระทงมีทิศทางบวก ความหมายในแต่ละช่วงจะหมายความว่าดังนี้

5	หมายถึง	ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
4	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
3	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
2	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
1	หมายถึง	ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ในการประเมินคุณภาพของมาตรวัดนี้ ผู้วิจัยได้นำมาตรวัดดังกล่าวไปให้กลุ่มตัวอย่างชั้นสร้างมาตรซึ่งเป็นบุคคลทั่วไปที่มีคุณลักษณะคล้ายประชากรที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ข้างต้น จำนวน 100 คนตอบแบบสอบถาม โดยเป็นเพศชายจำนวน 50 คน เพศหญิงจำนวน 50 คน บุคคลเหล่านั้นได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และบุคคลทั่วไปในเขตท่าพระจันทร์ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) จากนั้นจึงนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อกระทงด้วยการทดสอบค่าที่ระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ และวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตร (Corrected Item-Total Correlation หรือ CITC) โดยกำหนดนัยสำคัญที่ระดับ .001 และนำมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายในแบบแอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient of Internal Consistency) ได้ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ และค่าแอลฟาดังนี้คือ (ดูภาคผนวก ข ตารางที่ ข1)

มิติด้านความวิตกกังวล มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ 22 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงเดิมจำนวน 14 ข้อ คือ ข้อ 1 3 5 7 11 13 15 17 19 21 23 25 29 33 และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 8 ข้อ คือ ข้อ 49 55 57 59 61 63 67 69 มีค่าแอลฟา = .9046

มิติด้านการหลีกเลี่ยงนี้มีข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์ 26 ข้อ ได้แก่ ข้อกระทงเดิมจำนวน 13 ข้อ คือ ข้อ 2 6 10 12 16 20 22 24 26 28 30 32 36 และข้อกระทงที่สร้างเพิ่มจำนวน 13 ข้อ คือข้อ 38 40 42 48 54 56 58 60 62 64 66 68 70 มีค่าแอลฟา = .9048 ฉะนั้นข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกในมาตรานี้จึงมีทั้งสิ้น 48 ข้อ ผู้วิจัยจัดให้มีการเรียงลำดับข้อใหม่เพื่อความเหมาะสมในการเก็บข้อมูล (ดูภาคผนวก ข) ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8

ข้อกระทงของมาตรวัดรูปแบบความผูกพันที่ใช้จริง

มิติตามความผูกพัน	ข้อกระทง						รวม
	ข้อเดิม			ข้อเพิ่ม			
	ด้านบวก	ด้านลบ	รวม	ด้านบวก	ด้านลบ	รวม	
1. ด้านความวิตกกังวล	1 3 4 6 8 10 11 14 18 20 23 26 (12 ข้อ)	13 16 (2 ข้อ)	14	40 42 (2 ข้อ)	32 34 36 38 45 47 (6 ข้อ)	8	22
2. ด้านการหลีกเลี่ยง	2 5 7 9 22 (5 ข้อ)	12 15 17 19 21 24 25 27 (8 ข้อ)	13	30 31 33 35 37 39 41 43 44 (9 ข้อ)	28 29 46 48 (4 ข้อ)	13	26
รวม			27			21	48

ผู้วิจัยนำมาตรวัดทั้ง 3 นี้มารวมในแบบสอบถามฉบับเดียวกัน โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอนคือ (ดูภาคผนวก ฉ)

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ และแบบสอบถามปลายเปิด (Open-end) แบบสอบถามในส่วนนี้จะถามถึงข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ และประสบการณ์การมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ตอนที่ 2 มาตรการแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับจาก **ไม่เลย** จนถึง **มากที่สุด** ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 43 ข้อ

ตอนที่ 3 มาตรการระดับการเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับจาก **น้อยที่สุด** จนถึง **มากที่สุด** ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 9 ข้อ

ตอนที่ 4 มาตรการรูปแบบความผูกพัน

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีระดับการตอบ 5 ระดับจาก **ไม่เลย** จนถึง **มากที่สุด** ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 48 ข้อ

แต่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล บุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจะตอบแบบสอบถามเฉพาะข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามและมาตรการรูปแบบความผูกพันเท่านั้น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,400 คน โดยผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเอง และขอความร่วมมือในการทำการวิจัยจากบริษัทต่าง ๆ ที่เก็บข้อมูลจากพนักงานบริษัท ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามให้บริษัทต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 600 ชุดและดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเองจำนวน 800 ชุด โดยระบุลักษณะตัวอย่างที่ต้องการว่าเป็นบุคคลทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานครที่ยังไม่ได้สมรสและมีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี เมื่อเสร็จสิ้นการเก็บข้อมูลปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 1,293 ชุด แต่เนื่องจากมีแบบสอบถามบางฉบับที่ตอบไม่ครบหรือบางส่วนของแบบสอบถามสูญหาย ซึ่งต้องถูกคัดทิ้งเหลือแบบสอบถามที่ตอบสมบูรณ์จำนวน 1,207 ชุด การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้จึงมาจากจำนวนตัวอย่าง 1,207 คน ซึ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ ผู้วิจัยได้ระบุไว้ในแบบสอบถามโดยให้บุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองทำแบบสอบถามให้ครบทั้ง 4 ตอน ส่วนบุคคลที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ผู้วิจัยให้ทำเฉพาะแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวและมาตรการรูปแบบความผูกพันเท่านั้น ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (บางมด)
3. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
4. มหาวิทยาลัยรามคำแหง
5. มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (ABAC)
6. สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา
7. สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
8. ห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์สาขาบางแค สาขาบางกะปิ
9. ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลสาขาลาดพร้าว สาขาปิ่นเกล้า
10. ศูนย์การค้ามาบุญครอง
11. ศูนย์การค้าสยามเซ็นเตอร์
12. ฟิวเจอร์พาร์ครังสิต
13. บิ๊กซีสาขารามคำแหง
14. พนักงานธนาคารฮ่องกงและเซี่ยงไฮ้ (HSBC)
15. บริษัทตรีเพชร ไทย ออโต้เซลล์ จำกัด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ซึ่ง

สมมติฐานที่ 1 ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

สมมติฐานที่ 2 ทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยลอจิสติก (Logistic Regression)

สมมติฐานที่ 3 ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

สมมติฐานที่ 4 ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

สมมติฐานที่ 5 ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

บทที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในงานวิจัยดังต่อไปนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิจัย

N	= จำนวนประชากร
n	= จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
M	= ค่ามัธยฐานเลขคณิต
SD	= ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	= ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
B	= ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย
$SE B$	= ค่าคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ B
β	= ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยมาตรฐาน
R	= ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงซ้อน
R^2	= ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ
Odds ratio	= ค่าอัตราส่วนแท้
DTM	= แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย (Desirability for the target person motivation)
PM	= แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย (Probability motivation)
DSM	= แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (Desirability of the state motivation)
INTEN	= ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (Intensity)

ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานของการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

จากแบบสอบถามที่ได้รับคืนจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,207 คน พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 600 คน โดยเป็นเพศชายจำนวน 300 คน เพศหญิงจำนวน 300 คน และมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 607 คน โดยเป็นเพศชายจำนวน 300 คน เพศหญิงจำนวน 307 คน ในจำนวน 1,207 คนนี้ เป็นผู้ที่มีคู่รักจำนวน 622 คน โดยเป็นเพศชายจำนวน 299 คน เพศหญิงจำนวน 323 คน และไม่มีคู่รักจำนวน 585 คน โดยเป็นเพศชายจำนวน 301 คน เพศหญิงจำนวน 284 คน ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9

จำนวนของตัวอย่างจำแนกตามเพศ อายุและประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง
(N = 1,207)

	อายุ (ปี)						รวม
	18 – 21 ปี		22 – 25 ปี		26 – 29 ปี		
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง	100	100	100	100	100	100	600
ผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง	100	104	100	103	100	100	607
รวม	200	204	200	203	200	200	1,207

ผู้วิจัยนำมาตรวิธีรูปแบบความผูกพันซึ่งแบ่งออกเป็น 2 มิติได้แก่ มิติด้านการหลักหนี และมิติด้านความวิตกกังวลมาจำแนกบุคคลออกเป็น 4 ประเภทโดยใช้วิธีแบ่งที่มีฐาน (median split) กล่าวคือ ผู้วิจัยนำคนกลุ่มสูงและคนกลุ่มต่ำของแต่ละมิติมาประกอบกัน และสามารถแบ่งคนได้เป็น 4 ประเภทดังนี้คือ ผู้ที่มีมิติด้านการหลักหนีและมิติด้านความวิตกกังวลต่ำ

จัดเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง ผู้ที่มีมิติด้านการหลีกเลี่ยงหนี้ต่ำและมีมิติด้านความวิตกกังวลสูงจัดเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่น ผู้ที่มีมิติด้านการหลีกเลี่ยงหนี้และมีมิติด้านความวิตกกังวลสูงจัดเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว และผู้ที่มีมิติด้านการหลีกเลี่ยงหนี้สูงและมีมิติด้านความวิตกกังวลต่ำจัดเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ

ในการวิจัยครั้งนี้มีผู้ร่วมการวิจัยที่ตอบมาตรงรูปแบบความผูกพันทั้งสิ้น 1,207 คน แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านที่ตอบมาตรงวิธีนี้ไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้ร่วมการวิจัยจึงมาจาก 1,121 คน เป็นเพศชายจำนวน 547 คน เพศหญิงจำนวน 574 คน ดังแสดงในตารางที่ 10 และพบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจำนวน 383 คน ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นจำนวน 218 คน ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวน 336 คน และผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจจำนวน 184 คน

เมื่อจำแนกผู้ร่วมการวิจัยตามรูปแบบความผูกพันและอายุ พบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่มีอายุ 18-21 ปี มีจำนวน 386 คน เป็นบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจำนวน 121 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นจำนวน 81 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวน 120 คน และบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจจำนวน 64 คน

ผู้ร่วมการวิจัยที่มีอายุ 22-25 ปี มีจำนวน 368 คน เป็นบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจำนวน 136 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นจำนวน 66 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวน 109 คน และบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจจำนวน 57 คน

ผู้ร่วมการวิจัยที่มีอายุ 26-29 ปี มีจำนวน 367 คน เป็นบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจำนวน 126 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นจำนวน 71 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวน 107 คน และบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจจำนวน 63 คน

เมื่อจำแนกผู้ร่วมการวิจัยตามรูปแบบความผูกพันและประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง พบว่ามีผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 572 คน โดยเป็นบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจำนวน 173 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นจำนวน 131 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวน 194 คน และบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจจำนวน 74 คน และพบว่าผู้ร่วมการวิจัยที่ไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 549 คน โดยเป็นบุคคลที่

มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจำนวน 210 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่น
จำนวน 87 คน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวน 142 คน และบุคคลที่มีรูปแบบ
ความผูกพันแบบไม่สนใจจำนวน 110 คน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 10

จำนวนตัวอย่างจำแนกตามรูปแบบความผูกพัน อายุ เพศ และประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ($n = 1,121$)

รูปแบบความผูกพัน	อายุ											
	18-21 ปี ($n = 386$)				22-25 ปี ($n = 368$)				26-29 ปี ($n = 367$)			
	เพศชาย ($n = 191$)		เพศหญิง ($n = 195$)		เพศชาย ($n = 176$)		เพศหญิง ($n = 192$)		เพศชาย ($n = 180$)		เพศหญิง ($n = 187$)	
	เคย ($n = 100$)	ไม่เคย ($n = 91$)	เคย ($n = 100$)	ไม่เคย ($n = 95$)	เคย ($n = 92$)	ไม่เคย ($n = 84$)	เคย ($n = 97$)	ไม่เคย ($n = 95$)	เคย ($n = 90$)	ไม่เคย ($n = 90$)	เคย ($n = 93$)	ไม่เคย ($n = 94$)
แบบมั่นคง ($n = 383$)	28	27	32	34	32	36	25	43	32	38	24	32
แบบหมกมุ่น ($n = 218$)	26	23	22	10	22	12	17	15	23	13	21	14
แบบหวาดกลัว ($n = 336$)	35	27	28	30	29	23	38	19	28	20	36	23
แบบไม่สนใจ ($n = 184$)	11	14	18	21	9	13	17	18	7	19	12	25

หมายเหตุ. เคย หมายถึง เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ไม่เคย หมายถึง ไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ตอนที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

ผู้วิจัยขอเสนอค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. ค่ามัชฌิมเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและคะแนนระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง จำแนกตามรูปแบบความผูกพัน

ผู้วิจัยเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง จำนวน 600 คนมาศึกษา แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านตอบมาตรฐานรูปแบบความผูกพัน ไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้วิจัยจึงนำผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 572 คนเท่านั้นมาทำการศึกษาค้นคว้าหาความแตกต่างในด้านแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ร่วมการวิจัยที่มีรูปแบบความผูกพันแต่ละแบบต่าง ๆ กัน

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองซึ่งแยกเป็นด้านย่อย ๆ 3 ด้าน ดังแสดงในตารางที่ 11 ปรากฏว่าคะแนนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 3.18 ซึ่งเป็นระดับปานกลางจากมาตรประเมิน 5 ช่วงที่มีพิสัยของคะแนนระหว่าง 1 ถึง 5 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นมีค่าเท่ากับ 3.67 ซึ่งเป็นระดับปานกลางค่อนข้างสูง ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวมีค่าเท่ากับ 3.59 ซึ่งเป็นระดับปานกลางค่อนข้างสูง ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจมีค่าเท่ากับ 3.32 ซึ่งเป็นระดับปานกลาง

คะแนนแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 3.70 ซึ่งเป็นระดับปานกลางค่อนข้างสูงจากมาตรประเมิน 5 ช่วงที่มีพิสัยของคะแนนระหว่าง 1 ถึง 5 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายของผู้ที่มีรูปแบบ

ความผูกพันแบบหมกมุ่นมีค่าเท่ากับ 2.69 ซึ่งเป็นระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวมีค่าเท่ากับ 2.96 ซึ่งเป็นระดับปานกลาง ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจมีค่าเท่ากับ 2.79 ซึ่งเป็นระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ

คะแนนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 3.12 ซึ่งเป็นระดับปานกลางจากมาตรประเมิน 5 ช่วงที่มีพิสัยของคะแนนระหว่าง 1 ถึง 5 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นมีค่าเท่ากับ 3.38 ซึ่งเป็นระดับปานกลาง ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวมีค่าเท่ากับ 3.40 ซึ่งเป็นระดับปานกลาง ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจมีค่าเท่ากับ 3.36 ซึ่งเป็นระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองพบว่า คะแนนระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 2.86 ซึ่งเป็นระดับปานกลางจากมาตรประเมิน 5 ช่วงที่มีพิสัยของคะแนนระหว่าง 1 ถึง 5 ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นมีค่าเท่ากับ 2.96 ซึ่งเป็นระดับปานกลาง ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวมีค่าเท่ากับ 2.95 ซึ่งเป็นระดับปานกลาง ค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจมีค่าเท่ากับ 2.70 ซึ่งเป็นระดับค่อนข้างต่ำ

ตารางที่ 11

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและคะแนนระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำแนกตามรูปแบบความผูกพัน ($n = 572$)

รูปแบบความผูกพัน	แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง						ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (INTEN)	
	แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย (DTM)		แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย (PM)		แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (DSM)			
	M	SD	M	SD	M	SD	M	SD
1. แบบมั่นคง ($n = 173$)	3.18	0.67	3.70	0.84	3.12	0.73	2.86	0.50
2. แบบหมกมุ่น ($n = 131$)	3.67	0.59	2.69	0.66	3.38	0.62	2.96	0.72
3. แบบหวาดกลัว ($n = 194$)	3.59	0.57	2.96	0.78	3.40	0.65	2.95	0.71
4. แบบไม่สนใจ ($n = 74$)	3.32	0.62	2.79	0.80	3.36	0.64	2.70	0.62

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำแนกตามรูปแบบความผูกพันของบุคคลที่มีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ผู้วิจัยเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 600 คนมาทำการศึกษา แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านตอบมาตามรูปแบบความผูกพันไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้วิจัยจึงนำผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 572 คนเท่านั้นมาทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพัน 4 แบบกับแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 3 ด้าน ดังแสดงในตารางที่ 12

ผูกพันแบบไม่สนใจมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.118, p < .01$) ส่วนผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 3 ด้านกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .437, .133$ และ $.497$ ตามลำดับ, $p < .01$)

ตารางที่ 12

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพัน แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ($n = 572$)

	1.1	1.2	1.3	1.4	2.1	2.2	2.3	3
1. รูปแบบความผูกพัน								
1.1 แบบมั่นคง		-.359**	-.472**	-.254**	-.279**	.452**	-.179**	-.031
1.2 แบบหมกมุ่น			-.390**	-.210**	.192**	-.257**	.058	.058
1.3 แบบหวาดกลัว				-.276**	.155**	-.114**	.099*	.061
1.4 แบบไม่สนใจ					-.077	-.136**	.033	-.118**
2. แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง								
2.1 DTM						-.007	.580**	.437**
2.2 PM							.081	.133**
2.3 DSM								.497**
3. ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง								

* $p < .05$. ** $p < .01$.

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอรายละเอียดของผลการทดสอบสมมติฐานของวิจัยดังนี้
**สมมติฐานที่ 1 แรงจูงใจ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคล
 เป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และ
 แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง สามารถ
 ทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้**

ผู้วิจัยเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง
 จำนวน 600 คนมาศึกษา ซึ่งเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่
 ได้รับการตอบสนอง 3 ด้านกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองพบว่า
 แรงจูงใจทั้ง 3 ด้านมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับ
 การตอบสนองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005 รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 13

ผู้วิจัยทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ และใช้วิธี
 การเลือกตัวแปรแรงจูงใจทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย
 แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความ
 น่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง เข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียว
 (Enter) พบว่าแรงจูงใจ 3 ด้านมีอิทธิพลและร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรง
 ของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้ร้อยละ 27.7 ($R^2 = .277$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
 .001 ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการทำนายได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.232 Z_{\text{DTM}} + 0.095 Z_{\text{PM}} + 0.342 Z_{\text{DSM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนา
 ของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และ
 แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 1 หน่วย
 มาตรฐาน จะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.232, 0.095
 และ 0.342 คะแนนมาตรฐานตามลำดับ

เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่
 ไม่ได้รับการตอบสนองมีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง
 มากที่สุด ($\beta = 0.342$) รองลงมาคือ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย
 ($\beta = 0.232$) และแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย

($\beta = 0.095$) ตามลำดับ

ตารางที่ 13

ผลการวิเคราะห์แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเดียว (ENTER) ($n = 600$)

ตัวแปรเกณฑ์							
ตัวแปรทำนาย	r	B	$SE B$	β	R	R^2	
INTEN					.526***	.277***	
DTM	.431***	0.161	0.030	0.232***			
PM	.118**	0.042	0.016	0.095***			
DSM	.484***	0.196	0.025	0.342***			

** $p < .005$. *** $p < .001$.

สมมติฐานที่ 2 บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวแบบไม่สนใจ และแบบมั่นคง และ บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว แบบไม่สนใจ และแบบหมกมุ่น

ผู้วิจัยเลือกผู้ร่วมการวิจัยทั้งที่เคยมีและไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมาทำการวิเคราะห์โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 1,207 คน แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านตอบมาตรงรูปแบบความผูกพันไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้ร่วมการวิจัยในครั้งนี้จึงมีจำนวนทั้งสิ้น 1,121 คน ซึ่งเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองกับรูปแบบความผูกพัน 4 ลักษณะได้แก่ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง แบบหมกมุ่น แบบหวาดกลัว และแบบไม่สนใจ พบว่ารูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจ มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.084$ และ $-.096$ ตามลำดับ, $p < .01$) ส่วนรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบ

หวาดกลัว มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .089$ และ $.088$ ตามลำดับ, $p < .01$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 14

ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยใช้สมการถดถอยลอจิสติก (Logistic Regression) และเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียว โดยผู้วิจัยกำหนดให้รูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นเป็นกลุ่มอ้างอิง (reference) ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าอัตราส่วนแอดัมต่อ (Odds ratio) ของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง แบบหวาดกลัว และแบบไม่สนใจพบว่า ค่าอัตราส่วนแอดัมต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีค่าเท่ากับ 0.547 ซึ่งหมายความว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ค่าอัตราส่วนแอดัมต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวมีค่าเท่ากับ 0.907 ซึ่งหมายความว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่น แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และค่าอัตราส่วนแอดัมต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีค่าเท่ากับ 0.447 ซึ่งหมายความว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 รายละเอียดปรากฏในตารางที่ 15

เมื่อผู้วิจัยกำหนดให้รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงเป็นกลุ่มอ้างอิง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าอัตราส่วนแอดัมต่อของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่น แบบหวาดกลัว และแบบไม่สนใจ พบว่าค่าอัตราส่วนแอดัมต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีค่าเท่ากับ 1.828 ซึ่งหมายความว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ค่าอัตราส่วนแอดัมต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวมีค่าเท่ากับ 1.658 ซึ่งหมายความว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และค่าอัตราส่วนแอดัมต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีค่าเท่ากับ 0.817 ซึ่งหมายความว่าบุคคลที่มีลักษณะความ

ผู้กผันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง แต่ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดปรากฏในตารางที่ 16

เมื่อพิจารณาค่า $-2 \log \text{likelihood}$ จะเห็นได้ว่าสมการนี้สามารถอธิบายโอกาสที่บุคคลจะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้เท่ากับ 1,526.345 และสามารถอธิบายความแปรปรวนของโอกาสที่บุคคลจะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้ร้อยละ 3.2 (Nagelkerke $R^2 = .032$)

กล่าวโดยสรุป บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจ แต่ไม่แตกต่างกันกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองไม่แตกต่างกันกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 14

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองกับรูปแบบความผูกพัน 4 ลักษณะ ($n = 1,121$)

	1	2.1	2.2	2.3	2.4
1. ประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง		-.084**	.089**	.088**	-.096**
2. รูปแบบความผูกพัน					
2.1 แบบมั่นคง			-.354**	-.471**	-.319**
2.2 แบบหมกมุ่น				-.321**	-.218**
2.3 แบบหวาดกลัว					-.290**
2.4 แบบไม่สนใจ					

** $p < .01$.

ตารางที่ 15

การวิเคราะห์การถดถอยลอจิสติกของการเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองโดยกำหนดให้รูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นเป็นกลุ่มอ้างอิง ($n = 1,121$)

	B	SE B	Odds ratio	-2 log likelihood	Nagelkerke R^2
				1,526.345	.032
รูปแบบความผูกพัน					
รูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่น (กลุ่มอ้างอิง)	-	-	-		
รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง	-0.603	0.172	0.547***		
รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว	-0.097	0.177	0.907		
รูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจ	-0.806	0.204	0.447***		
ค่าคงที่	0.409	0.138	1.506		

*** $p < .001$.

ตารางที่ 16

การวิเคราะห์การถดถอยลอจิสติกของการเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองโดยกำหนดให้รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงเป็นกลุ่มอ้างอิง ($n = 1,121$)

	B	SE B	Odds ratio	-2 log likelihood	Nagelkerke R^2
				1,526.345	.032
รูปแบบความผูกพัน					
รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง (กลุ่มอ้างอิง)	-	-	-		
รูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่น	0.603	0.172	1.828***		
รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว	0.506	0.151	1.658***		
รูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจ	-0.203	0.182	0.817		
ค่าคงที่	-0.194	0.103	0.824		

*** $p < .001$.

สมมติฐานที่ 3 แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้

ผู้วิจัยเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 600 คนมาใช้ในการวิจัยนี้ แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านที่ตอบมาตรงรูปแบบความผูกพันไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจึงมีทั้งสิ้น 572 คน โดยเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นจำนวน 131 คน และเนื่องจากแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีด้วยกัน 3 ด้าน ฉะนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบสมมติฐานโดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

การวิเคราะห์ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยนำแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายมาทดสอบเพื่อศึกษาว่า ตัวแปรแรงจูงใจนี้สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้จริงหรือไม่

การวิเคราะห์ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยนำตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 2 ตัวที่ไม่ได้อยู่ในสมมติฐานการวิจัยมาทดสอบเพื่อศึกษาว่าตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองทั้ง 2 ตัวนี้สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้หรือไม่ ตัวแปรแรงจูงใจทั้ง 2 ตัวนี้ได้แก่แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ในการวิเคราะห์ครั้งที่ 1 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .542$, $p < .001$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 17

ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและเลือกตัวแปรแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายเข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียว พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายมีอิทธิพลและสามารถอธิบายความ

แปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ร้อยละ 29.3 ($R^2 = .293$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ ($\beta = 0.542$) ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.542 Z_{\text{DTM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐานจะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.542 คะแนนมาตรฐาน

ในการวิเคราะห์ครั้งที่ 2 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 2 ด้านกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .484, p < .001$) ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายและระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .051 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดแสดงในตารางที่ 17

ผู้วิจัยทำการทดสอบโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและเลือกตัวแปรแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียวพบว่า แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ร้อยละ 23.7 ($R^2 = .237$) แต่เมื่อพิจารณาค่าสถิติทดสอบนัยสำคัญ (Significance) พบว่าแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายไม่สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติ เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ ($\beta = 0.495$) ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.495 Z_{\text{DSM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐานจะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.495 คะแนนมาตรฐาน

ตารางที่ 17

ผลการวิเคราะห์ตัวทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและเป็นผู้ที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่น ด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเดียว (Enter) ($n = 131$)

ตัวแปรเกณฑ์							
ตัวแปรทำนาย	r	B	$SE B$	β	R	R^2	
<u>การวิเคราะห์ครั้งที่ 1</u>							
INTEN					.542***	.293***	
DTM	.542***	0.460	0.063	0.542***			
<u>การวิเคราะห์ครั้งที่ 2</u>							
INTEN					.487***	.237***	
PM	.051	-0.035	0.052	-0.053			
DSM	.484***	0.345	0.055	0.495***			

*** $p < .001$.

สมมติฐานที่ 4 แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้

ผู้วิจัยเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 600 คนมาใช้ในการวิจัยนี้ แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านที่ตอบมาตรงรูปแบบความผูกพันไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจึงมีทั้งสิ้น 572 คน โดยเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจำนวน 173 คน และเนื่องจากแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีด้วยกัน 3 ด้าน ฉะนั้นผู้วิจัยจึงทดสอบสมมติฐานโดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

การวิเคราะห์ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยนำแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายมาทดสอบเพื่อศึกษาว่า ตัวแปรแรงจูงใจนี้สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้จริงหรือไม่

การวิเคราะห์ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยนำตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 2 ตัวที่ไม่ได้อยู่ในสมมติฐานการวิจัยมาทดสอบเพื่อศึกษาว่าตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองทั้ง 2 ตัวนี้สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้หรือไม่ ตัวแปรแรงจูงใจทั้ง 2 ตัวนี้ได้แก่แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

การวิเคราะห์ครั้งที่ 3 ผู้วิจัยนำตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 2 ตัวที่ไม่ได้อยู่ในสมมติฐานการวิจัยมาทดสอบเพื่อศึกษาว่า เมื่อนำตัวแปรแต่ละตัวแปรเข้าสมการถดถอยครั้งละ 1 ตัวแปรแล้ว ตัวแปรแต่ละตัวจะสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้หรือไม่

ในการวิเคราะห์ครั้งที่ 1 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงพบว่า แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับเป้าหมายมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของ

ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .325, p < .001$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 18

ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและเลือกตัวแปรแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายเข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียว พบว่าแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายมีอิทธิพลและสามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 10.6 ($R^2 = .106$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ ($\beta = 0.325$) ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.325 Z_{\text{PM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐานจะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.325 คะแนนมาตรฐาน

ในการวิเคราะห์ครั้งที่ 2 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 2 ด้านกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายและ แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .381$ และ $.452$ ตามลำดับ, $p < .001$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 18

ผู้วิจัยทำการทดสอบโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและเลือกตัวแปรแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียว พบว่า แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรัก

ที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 22.5 ($R^2 = .225$) เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ ($\beta = 0.348$) และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ ($\beta = 0.179$) ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.348 Z_{\text{DSM}} + 0.179 Z_{\text{DTM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐานจะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.348 และ 0.179 คะแนนมาตรฐานตามลำดับ

ในการวิเคราะห์ครั้งที่ 3 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .381$, $p < .001$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 18

ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและเลือกตัวแปรแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายเข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียว พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายมีอิทธิพลและสามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 14.5 ($R^2 = .145$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ ($\beta = 0.381$) ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.381 Z_{\text{DTM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐานจะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.381 คะแนนมาตรฐาน

เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .452, p < .001$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 18

ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและเลือกตัวแปรแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียว พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีอิทธิพลและสามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 20.4 ($R^2 = .204$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ ($\beta = 0.452$) ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.452 Z_{\text{DSM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐานจะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.452 คะแนนมาตรฐาน

ตารางที่ 18

ผลการวิเคราะห์ตัวทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและเป็นผู้ที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเดียว (Enter) ($n = 173$)

ตัวแปรเกณฑ์							
	ตัวแปรทำนาย	r	B	$SE B$	β	R	R^2
<u>การวิเคราะห์ครั้งที่ 1</u>							
	INTEN					.325***	.106***
	PM	.325***	0.117	0.026	0.325***		
<u>การวิเคราะห์ครั้งที่ 2</u>							
	INTEN					.474***	.225***
	DTM	.381***	0.093	0.043	0.179**		
	DSM	.452***	0.144	0.034	0.348***		
<u>การวิเคราะห์ครั้งที่ 3</u>							
	INTEN					.381***	.145***
	DTM	.381***	0.198	0.037	0.381***		

	INTEN					.452***	.204***
	DSM	.452***	0.186	0.028	0.452***		

** $p < .05$. *** $p < .001$.

สมมติฐานที่ 5 แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้

ผู้วิจัยเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 600 คนมาใช้ในการวิจัยนี้ แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านที่ตอบมาตรงรูปแบบความผูกพันไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจึงมีทั้งสิ้น 572 คน โดยเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจำนวน 194 คน

และเนื่องจากแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีด้วยกัน 3 ด้าน ฉะนั้นผู้วิจัย จึงทดสอบสมมติฐานโดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนดังนี้

การวิเคราะห์ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยนำแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการ มีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมาทดสอบเพื่อศึกษาว่า ตัวแปรแรงจูงใจนี้สามารถทำนายระดับ ความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบ หวาดกลัวได้จริงหรือไม่

การวิเคราะห์ครั้งที่ 2 ผู้วิจัยนำตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 2 ตัว ที่ไม่ได้อยู่ในสมมติฐานการวิจัยมาทดสอบเพื่อศึกษาว่าตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้ รับการตอบสนองทั้ง 2 ตัวนี้สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบ สนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้หรือไม่ ตัวแปรแรงจูงใจทั้ง 2 ตัวนี้ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการ มีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย

ในการวิเคราะห์ครั้งที่ 1 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจด้านความ น่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ ได้ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวพบว่า แรงจูงใจด้านความ น่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับ ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบ หวาดกลัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .556, p < .001$) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 19

ผู้วิจัยทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและเลือกตัวแปร แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเข้าสมการถดถอย แบบขั้นตอนเดียว พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบ สนองมีอิทธิพลและสามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับ การตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ร้อยละ 30.9 ($R^2 = .309$) อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนา ของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้ รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ ($\beta = 0.556$) ซึ่งสามารถ เขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.556 Z_{\text{DSM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐานจะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.556 คะแนนมาตรฐาน

ในการวิเคราะห์ครั้งที่ 2 เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 2 ด้านกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวพบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายและ แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .439, p < .001$ และ $r = .191, p < .01$ ตามลำดับ) รายละเอียดแสดงในตารางที่ 19

ผู้วิจัยทำการทดสอบโดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณและเลือกตัวแปรแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย เข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอนเดียว พบว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ร้อยละ 20.0 ($R^2 = .200$) แต่เมื่อพิจารณาค่าสถิติทดสอบนัยสำคัญ พบว่าแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายไม่สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ ($\beta = 0.417$) ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.417 Z_{\text{DTM}}$$

จากสมการถดถอยข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายเพิ่มขึ้น 1 หน่วยมาตรฐานจะทำให้ระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเพิ่มขึ้น 0.417 คะแนนมาตรฐาน

ตารางที่ 19

ผลการวิเคราะห์ตัวทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและเป็นผู้ที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว ด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเดียว (Enter) ($n = 194$)

ตัวแปรเกณฑ์							
ตัวแปรทำนาย	r	B	$SE B$	β	R	R^2	
<u>การวิเคราะห์ครั้งที่ 1</u>							
INTEN					.556***	.309***	
DSM	.556***	0.364	0.039	0.556***			
<u>การวิเคราะห์ครั้งที่ 2</u>							
INTEN					.447***	.200***	
DTM	.439***	0.360	0.058	0.417***			
PM	.191**	0.048	0.036	0.088			

** $p < .01$. *** $p < .001$.

คำถามการวิจัย บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองหรือไม่ และแรงจูงใจด้านใดที่ทำให้คนลักษณะนี้เกิดความรักประเภทนี้

ผู้วิจัยทดสอบคำถามการวิจัยโดยใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ โดยในขั้นของการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผู้วิจัยต้องการตอบคำถามว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้หรือไม่ ส่วนในขั้นของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผู้วิจัยต้องการตอบคำถามว่าแรงจูงใจด้านใดที่ทำให้คนประเภทนี้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ในขั้นของการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ผู้วิจัยนำผู้ร่วมการวิจัยทั้งที่เคยมีและไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 1,207 คนมาทำการตอบคำถามนี้ แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านตอบมาตรงรูปแบบความผูกพันไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้ร่วมการวิจัยจึงมีจำนวนทั้งสิ้น 1,121 คน โดยเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบ

ไม่สนใจจำนวน 184 คน คิดเป็นร้อยละ 15.2 ผู้วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันกับประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและผู้ที่เลือกรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจ พบว่า ผู้ที่เลือกรูปแบบความผูกพันแบบไม่สนใจมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -.096, p < .01$) รายละเอียดปรากฏในตารางที่ 14

ในขั้นของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผู้วิจัยเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจำนวน 600 คนมาทำการศึกษา แต่เนื่องจากมีผู้ร่วมการวิจัยบางท่านตอบมาตรงรูปแบบความผูกพันไม่ครบทุกข้อ ฉะนั้นผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจึงมีจำนวนทั้งสิ้น 572 คน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจำนวน 74 คน ผู้วิจัยเลือกตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเข้าสมการถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise) เมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง 3 ด้านกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ พบว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง มีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางบวกกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .410$ และ $.577$ ตามลำดับ, $p < .001$) ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายและระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.004$ และไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รายละเอียดปรากฏในตารางที่ 20

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีอิทธิพลและสามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจได้ร้อยละ 33.3 ($R^2 = .333$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.001$

เมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ($\beta = 0.577$) สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจได้ดีที่สุด ส่วนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคล

เป้าหมายนั้นไม่สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจได้ ซึ่งสามารถเขียนในรูปสมการได้ดังนี้

$$Z_{\text{INTEN}} = 0.577 Z_{\text{DSM}}$$

ตารางที่ 20

ผลการวิเคราะห์ตัวทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและเป็นผู้ที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ ด้วยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise) ($n = 74$)

ตัวแปรเกณฑ์							
	ตัวแปรทำนาย	r	B	$SE B$	β	R	R^2
INTEN						.577***	.333***
	DSM	.577***	0.334	0.056	0.577***		
	DTM	.410***	-	-	0.098		
	PM	-.004	-	-	0.036		

*** $p < .001$.

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานการวิจัยดังนี้

สมมติฐานที่ 1 แรงจูงใจ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้

ในการทดสอบสมมติฐานนี้ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งพบว่าผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้างต้น กล่าวคือแรงจูงใจทั้ง 3 ด้านมีอิทธิพลและสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้ร้อยละ 27.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.232 ส่วนแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.095 และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.342 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998) ซึ่งอิงกับแนวคิดรูปแบบการเพิ่มการรับรู้ตน (self-expansion model) กล่าวคือ การที่บุคคลมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น ทำให้บุคคลสามารถรับทรัพยากร มุมมอง และความสามารถของบุคคลอื่นมาเป็นส่วนหนึ่งของตนได้ ซึ่งจะเป็นการเพิ่มการรับรู้ตนและทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในความสัมพันธ์มากขึ้น ฉะนั้นในกรณีที่บุคคลมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้น บุคคลก็สามารถที่จะเพิ่มการรับรู้ตนได้จากการมีความรักประเภทนี้ โดยแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีด้วยกัน 3 ด้านได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายเป็นแรงจูงใจที่บุคคลมีการรับรู้ว่าการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลเป้าหมายเป็นความสัมพันธ์ที่มีคุณค่า นั่นคือบุคคลมีการรับรู้ว่าคุณค่าเป้าหมายมีคุณลักษณะที่น่าฟังปรารถนาในสายตาตน หากตนได้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลเป้าหมายจะทำให้บุคคลเกิดความพอใจ

แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย เป็นแรงจูงใจที่บุคคลรับรู้ถึงความเป็นไปได้ที่ตนจะสามารถมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลเป้าหมาย ซึ่งบุคคลอาจรับรู้จากการกระทำหรือการแสดงออกของบุคคลเป้าหมายที่มีลักษณะที่คลุมเครือ หรืออาจตีความหมายผิดคิดว่าบุคคลเป้าหมายก็รักตนเช่นเดียวกัน และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง เป็นแรงจูงใจที่บุคคลรับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้รับหรือทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันกับบุคคลเป้าหมาย แม้ว่าบุคคลเป้าหมายจะไม่ได้รับตอบตนก็ตาม บุคคลเห็นว่าการมีความรักแม้จะเป็นความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองก็ยิ่งดีกว่าการที่ไม่เคยรักเลย ซึ่งแรงจูงใจทั้ง 3 ด้านนี้มีอิทธิพลต่อระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

ฉะนั้นสรุปได้ว่าแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองทั้ง 3 ด้านสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้ ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานข้างต้น

สมมติฐานที่ 2 บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวแบบไม่สนใจ และแบบมั่นคง และบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว แบบไม่สนใจ และแบบหมกมุ่น

ในการทดสอบสมมติฐานนี้ผู้วิจัยใช้ข้อมูลของผู้ร่วมการวิจัยทั้งที่เคยมีและไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมาใช้ในการวิจัยนี้ พบว่า ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้างต้นเพียงบางส่วน กล่าวคือ เมื่อพิจารณาค่าอัตราส่วนเต็มต่อโดยกำหนดให้รูปแบบความผูกพันแบบหมกมุ่นเป็นกลุ่มอ้างอิงพบว่า ค่าอัตราส่วนเต็มต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจมีค่าเท่ากับ 0.547 และ 0.447 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่าบุคคลทั้ง 2 ประเภทนี้มีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนค่าอัตราส่วนเต็มต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวมีค่าเท่ากับ 0.907 แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่น แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ฉะนั้นอาจสรุปได้ว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจและแบบมั่นคง แต่ไม่แตกต่างกันกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อกำหนดให้รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงเป็นกลุ่มอ้างอิงพบว่า ค่าอัตราส่วนแต่มีต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัวมีค่าเท่ากับ 1.828 และ 1.658 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า บุคคลทั้ง 2 ประเภทนี้มีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนค่าอัตราส่วนแต่มีต่อของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีค่าเท่ากับ 0.817 ซึ่งหมายความว่า บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ฉะนั้นอาจสรุปได้ว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัว แต่ไม่แตกต่างกันกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เหตุที่บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัวมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจ แต่บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัวมีโอกาสเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองไม่แตกต่างกัน อาจอธิบายตามแนวคิดทฤษฎีความผูกพันได้ในแง่ที่ว่า บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวจะวิตกกังวลและหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น บุคคลหลีกเลี่ยงที่จะมีความรักแบบตอบสนองซึ่งกันและกัน เพราะบุคคลกลัวที่จะได้รับความเจ็บปวด กลัวความผิดหวัง ฉะนั้นเพื่อเป็นการป้องกันตนเองจึงหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์ นอกจากนี้บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวยังเชื่อว่าเป็นการยากที่จะหารักแท้ได้ ฉะนั้นจึงไม่ต้องการมีความสัมพันธ์ที่แท้จริง ด้วยเหตุเหล่านี้จึงทำให้บุคคลเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นมาก ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมักรู้สึกว่าคุณมีความรักเกิดขึ้นอยู่บ่อย ๆ และตกหลุมรักได้ง่าย บุคคลปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่นแต่ก็มีความกังวลในความสัมพันธ์ ฉะนั้นบุคคลประเภทนี้จึงมีแนวโน้มที่จะมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นมาก

ส่วนเหตุที่บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัว แต่บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจมีโอกาสดึงดูดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองไม่แตกต่างกัน อาจอธิบายตามแนวคิดทฤษฎีความผูกพันได้ในแง่ที่ว่า บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงจะไม่ค่อยวิตกกังวลและไม่หลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น บุคคลจะรู้สึกใกล้ชิดกับผู้อื่นได้ง่าย ดังนั้นความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจึงไม่ค่อยเกิดกับบุคคลประเภทนี้นัก ส่วนบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะไม่กังวลกับการมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น และไม่สนใจหรือไม่ให้ความสำคัญกับการมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดนัก บุคคลจะให้ความสำคัญกับการได้เป็นตัวของตัวเอง ฉะนั้นบุคคลจึงปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ด้วยเหตุนี้ทำให้บุคคลไม่ค่อยมีความรักเกิดขึ้น ทั้งความรักแบบตอบสนองซึ่งกันและกัน และความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

สมมติฐานที่ 3 แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้

ในการทดสอบสมมติฐานนี้ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยจำแนกผู้ร่วมการวิจัยตามรูปแบบความผูกพัน ซึ่งในการวิจัยนี้ผู้วิจัยคัดเลือกบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นเท่านั้นมาทำการวิเคราะห์ ซึ่งผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐาน กล่าวคือ แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ร้อยละ 29.3 และมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.542 ($\beta = 0.542$) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998) ที่พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบวิตกกังวลไม่แน่ใจได้มากที่สุด

จากผลการวิจัยที่พบดังกล่าวสามารถอธิบายตามแนวคิดทฤษฎีความผูกพันได้ว่า เนื่องจากบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นเป็นบุคคลที่ไม่ค่อยเห็นคุณค่าในตนเองนัก ฉะนั้นบุคคลจึงวิตกกังวลมากกับการที่ต้องมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น อย่างไรก็ตาม

บุคคลก็ไม่ได้หลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์ บุคคลยังคงต้องการที่จะใกล้ชิดกับผู้อื่น นอกจากนี้ บุคคลประเภทนี้มักตกหลุมรักได้ง่ายและบ่อย มีลักษณะนิสัยและอารมณ์ที่โดดเด่น จะนั้นหาก บุคคลมีความรักก็มักจะเป็นความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง เพราะบุคคลปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดแต่ก็มีความกังวลกับความสัมพันธ์นั้น ดังนั้นแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลประเภทนี้จึงมาจากแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคล เป้าหมายเป็นสำคัญ นั่นคือบุคคลจะตกหลุมรักคนที่มีลักษณะที่น่าพึงปรารถนามากกว่าตน เพราะบุคคลมีการรับรู้ว่าการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับบุคคลเป้าหมายเป็นความสัมพันธ์ที่มีคุณค่า

สมมติฐานที่ 4 แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้

ในการทดสอบสมมติฐานนี้ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยจำแนกผู้ร่วมการวิจัยตามรูปแบบความผูกพัน ซึ่งในการวิจัยนี้ผู้วิจัยคัดเลือกบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงเท่านั้นมาทำการวิเคราะห์ ซึ่งผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐาน กล่าวคือ แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 10.6 และมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.325 ($\beta = 0.325$) ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998) ที่พบว่าแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายไม่สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ ซึ่งเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากความยากลำบากในการประเมินความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง

อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยที่พบดังกล่าว อาจอธิบายตามแนวคิดทฤษฎีความผูกพันได้ว่า เนื่องจากบุคคลประเภทนี้ไม่ค่อยวิตกกังวลและไม่หลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น บุคคลจะรู้สึกใกล้ชิดกับผู้อื่นได้ง่าย อีกทั้งบุคคลยังเป็นคนที่เห็นคุณค่าในตนเอง ฉะนั้นบุคคลจะไม่ค่อยมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นมากนัก แต่หากบุคคลมีความรักที่

ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นก็อาจขึ้นกับแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย นั่นคือ บุคคลจะเกิดความเข้าใจผิดหรือตีความหมายจากพฤติกรรมที่บุคคลเป้าหมายแสดงออกมาผิดคิดว่าบุคคลเป้าหมายก็รักตนเช่นเดียวกัน

สมมติฐานที่ 5 แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้

ในการทดสอบสมมติฐานนี้ผู้วิจัยคัดเลือกผู้ร่วมการวิจัยที่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเท่านั้นมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยจำแนกผู้ร่วมการวิจัยตามรูปแบบความผูกพัน ซึ่งในการทดสอบสมมติฐานข้อนี้ผู้วิจัยคัดเลือกบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวเท่านั้นมาทำการวิเคราะห์ ซึ่งผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐาน กล่าวคือ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ร้อยละ 30.9 และมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.556 ($\beta = 0.556$) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998) ที่พบว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงได้มากที่สุด

ผลการวิจัยที่พบดังกล่าวสามารถอธิบายตามแนวคิดทฤษฎีความผูกพันได้ว่า เนื่องจากบุคคลประเภทนี้มีความกังวลเมื่ออยู่ในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น ฉะนั้นการที่บุคคลหลีกเลี่ยงและไม่ต้องการที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับผู้อื่น ก็เพื่อเป็นการป้องกันตนเองจากความเจ็บปวด แต่หากบุคคลประเภทนี้มีความรัก เขาก็จะหลีกเลี่ยงที่จะมีความรักแบบตอบสนองซึ่งกันและกัน ดังนั้นความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองจึงเกิดกับบุคคลประเภทนี้มาก และมีแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเป็นสำคัญ เนื่องจากบุคคลจะเห็นว่าความรักแม้จะเป็นความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองก็ยังดีกว่าการที่ไม่เคยรักเลย บุคคลมีการรับรู้ถึงประโยชน์ที่ได้รับหรือได้ทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันกับบุคคลเป้าหมาย แม้ว่าบุคคลเป้าหมายจะไม่ได้รักตอบตนก็ตาม

คำถามการวิจัย บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองหรือไม่ และแรงจูงใจด้านใดที่ทำให้คนลักษณะนี้เกิดความรักประเภทนี้

ในการตอบคำถามการวิจัยนี้ผู้วิจัยนำผู้ร่วมการวิจัยทั้งที่เคยมีและไม่เคยมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมาใช้ในการวิจัยนี้ โดยจำแนกผู้ร่วมการวิจัยตามรูปแบบความผูกพัน ซึ่งในการตอบคำถามข้อนี้ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจเท่านั้นมาทำการวิเคราะห์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อย ($r = -.096$, $p < .01$)

นอกจากนี้ยังพบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีอิทธิพลและสามารถอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจได้ร้อยละ 33.3 และมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.577 ($\beta = 0.577$)

จากผลการวิจัยที่พบอาจกล่าวได้ว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้เช่นเดียวกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง แบบหมกมุ่น และแบบหวาดกลัว แต่บุคคลประเภทนี้มีโอกาสที่จะมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นน้อยกว่าบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบอื่น ๆ เมื่อเทียบกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นและแบบหวาดกลัว แต่มีโอกาสเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองไม่แตกต่างกันกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคง ซึ่งได้อภิปรายไว้แล้วในสมมติฐานที่ 2 โดยตามแนวคิดทฤษฎีความผูกพันได้กล่าวไว้ว่า บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจจะไม่สนใจหรือไม่ให้ความสำคัญกับการมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดนัก บุคคลจะให้ความสำคัญกับการได้เป็นตัวของตัวเอง ฉะนั้นบุคคลจึงปฏิเสธที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด และเป็นเหตุทำให้บุคคลไม่ค่อยมีความรักเกิดขึ้น ทั้งความรักแบบตอบสนองซึ่งกันและกัน และความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง แต่หากบุคคลประเภทนี้มีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นก็จะมีแรงจูงใจที่มาจากความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเป็นสำคัญ เนื่องจากบุคคลเห็นว่าการมีความรัก แม้จะเป็นความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองก็ยังดีกว่าการที่ไม่เคยรักเลย

ข้อค้นพบเพิ่มเติม

เนื่องจากแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมีด้วยกัน 3 ด้าน ผู้วิจัยจึงนำตัวแปรแรงจูงใจที่ไม่ได้อยู่ในสมมติฐานการวิจัยมาทำการวิเคราะห์ เพื่อศึกษาว่า ตัวแปรแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเหล่านี้สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้หรือไม่ โดยจำแนกตามรูปแบบความผูกพัน ซึ่งจากการวิจัยพบว่า

- แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง และแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ร้อยละ 23.7 และเมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ โดยมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.495 ส่วนแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย ไม่สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยที่พบอาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้เช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาค่า β ของแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมายและแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย ($\beta = 0.542$) สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้มากกว่าแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ($\beta = 0.495$) ฉะนั้นแรงจูงใจที่ดีที่สุดของการทำนายคือแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998)

- แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 22.5 และเมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ โดยมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.348 และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ โดยมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.179

เมื่อผู้วิจัยทดสอบตัวแปรแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย โดยนำตัวแปรเหล่านี้เข้าสมการถดถอยครั้งละ 1 ตัวแปรพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 20.4 และมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.452 ส่วนแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 14.5 และมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.381

จากผลการวิจัยที่พบอาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้เช่นกัน และเมื่อพิจารณาค่า β ของแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ($\beta = 0.452$) สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้มากกว่าแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย ($\beta = 0.325$) และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย ($\beta = 0.381$) ฉะนั้นแรงจูงใจที่ดีที่สุดของการทำนายคือ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง

- แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายและแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ร้อยละ 20.0 และเมื่อพิจารณาค่า β พบว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ โดยมีน้ำหนักในการทำนายเท่ากับ 0.417 ส่วนแรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายไม่สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากผลการวิจัยที่พบอาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้เช่นกัน แต่เมื่อพิจารณาค่า β ของแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายและแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองพบว่า แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว ($\beta = 0.556$) ได้มากกว่าแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย ($\beta = 0.417$) ฉะนั้นแรงจูงใจที่ดีที่สุดของการทำนายคือ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Aron และคณะ (1998)

นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีสหสัมพันธ์เชิงเส้นตรงทางลบกับระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ($r = -.118$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าเมื่อบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นก็จะมีระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองไม่มากนัก

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาว่าแรงจูงใจ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้
2. เพื่อศึกษาว่ารูปแบบความผูกพันแบบใดจะมีแนวโน้มของการมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากที่สุด และรูปแบบความผูกพันแบบใดจะมีแนวโน้มของการมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยที่สุด
3. เพื่อศึกษาว่าแรงจูงใจที่แตกต่างกันจะสัมพันธ์กับรูปแบบความผูกพันที่แตกต่างกันหรือไม่

คำถามการวิจัย

1. บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาสที่จะเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองหรือไม่ และแรงจูงใจด้านใดที่ทำให้คนลักษณะนี้เกิดความรักประเภทนี้

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย

1. แรงจูงใจ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้
2. บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่

ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว แบบไม่สนใจ และแบบมั่นคงและบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อยกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว แบบไม่สนใจ และแบบหมกมุ่น

3. แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้

4. แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้

5. แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยเป็นบุคคลทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานครที่ยังไม่ได้สมรส และมีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี จำนวน 1,207 คน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยแบบสอบถามทั้งหมด 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 มาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง ที่พัฒนามาจาก Aron, Aron , และ Allen (1998)

ตอนที่ 3 มาตรวัดระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองที่พัฒนามาจาก Aron และคณะ (1998)

ตอนที่ 4 มาตรฐานรูปแบบความผูกพัน ที่พัฒนามาจาก Fraley, Waller, และ Brennan (2000)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง และขอความร่วมมือในการทำวิจัยกับบุคคลที่รู้จักซึ่งทำงานอยู่ในบริษัทต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษา และบุคคลทั่วไป โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามที่ต้องการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for window ทดสอบสมมติฐานดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 ทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

สมมติฐานที่ 2 ทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความถดถอยลอจิสติก (Logistic Regression)

สมมติฐานที่ 3 ทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

สมมติฐานที่ 4 ทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

สมมติฐานที่ 5 ทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression)

ผลการวิจัย

จากการทดสอบสมมติฐานและคำถามการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจ 3 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของบุคคลเป้าหมาย แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมาย และแรงจูงใจด้านความน่าพึงปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง สามารถอธิบายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองได้ร้อยละ 27.7 ($R^2 = .277$)

2. บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นมีแนวโน้มที่จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงและแบบไม่สนใจ แต่ไม่แตกต่างกันกับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัว นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่มี

ลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงมีโอกาที่จะเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองไม่แตกต่างกัน กับบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจ

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานบางส่วน

3. แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหมกมุ่นได้ ร้อยละ 29.3 ($R^2 = .293$)

4. แรงจูงใจด้านความเป็นไปได้ของการมีความสัมพันธ์กับบุคคลเป้าหมายสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบมั่นคงได้ร้อยละ 10.6 ($R^2 = .106$)

5. แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองสามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบหวาดกลัวได้ร้อยละ 30.9 ($R^2 = .309$)

6. บุคคลที่มีลักษณะความผูกพันแบบไม่สนใจมีโอกาที่จะเกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองน้อย ($r = -.096, p < .01$) และแรงจูงใจที่สามารถทำนายระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองของบุคคลประเภทนี้คือ แรงจูงใจด้านความน่าฟังปรารถนาของการมีความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง โดยคิดเป็นร้อยละ 33.3 ($R^2 = .333$)

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาความแตกต่างระหว่างเพศ รูปแบบความผูกพันกับประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง โดยศึกษาว่าเพศชายและเพศหญิงที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน จะมีประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองเกิดขึ้นต่างกันหรือไม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

- Aron, A., & Aron, E. N. (1996). Self and self-expansion in relationships. In G. Fletcher & J. Fitness (Eds.), *Knowledge structures in close relationships: A social psychological approach* (pp. 325-344). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Aron, A., Aron, E. N., & Allen, J. (1998). Motivations for unreciprocated love. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 24, 787-796.
- Aron, A., Aron, E. N., & Smollan, D. (1992). Including of other in the self scale and the structure of interpersonal closeness. *Journal of Personality and Social Psychology*, 63, 596-612.
- Aron, A., Aron, E. N., Tudor, M., & Nelson, G. (1991). Close relationships as including other in the self. *Journal of Personality and Social Psychology*, 60, 241-253.
- Aron, A., Paris, M., & Aron, E. N. (1995). Falling in love: Prospective studies of self-concept change. *Journal of Personality and Social Psychology*, 69, 1102-1112.
- Bartholomew, K., & Horowitz, L. (1991). Attachment styles among young adults: A test of a four-category model. *Journal of Personality and Social Psychology*, 61, 226-244.
- Baumeister, R. F., & Wotman, S. R. (1992). *Breaking hearts: The two sides of unrequited love*. New York: Guilford.

- Blanchard, C., Perreault, S., & Vallerand, R. J. (1998). Participation in team sport: A self-expansion perspective. *International Journal of Sport Psychology, 29*, 289-302.
- Brennan, K. A., & Bosson, J. K. (1998). Attachment-style differences in attitudes toward and reactions to feedback from romantic partners: An exploration of the relational bases of self-esteem. *Personality and Social Psychology Bulletin, 24*, 699-714.
- Brennan, K. A., Clark, C. L., & Shaver, P. R. (1998). Self-report measures of adult romantic attachment: An integrative overview. In J. A. Simpson & W. S. Rholes (Eds.), *Attachment theory and close relationships* (pp. 46-76). New York: Guilford. Retrieved February 2, 2002 from the World Wide Web: <http://psychology.ucdavis.edu/shaver/brennan.html>
- Clark, M. S., & Pataki, S. P. (1995). Interpersonal processes influencing attraction and relationships. In A. Tesser (Ed.), *Advanced social psychology* (pp. 283-331). New York: McGraw-Hill.
- Feeney, J., & Noller, P. (1996). *Adult attachment*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Fletcher, G. J. O., & Clark, M. S. (2001). *Blackwell handbook of social psychology: Interpersonal processes*. Malden, MA: Blackwell.
- Fraley, R. C., & Waller, N. G. (1998). Adult attachment patterns: A test of the typological model. In J. A. Simpson & W. S. Rholes (Eds.), *Attachment theory and close relationships* (pp. 77-114). New York: Guilford. Retrieved February 2, 2002 from the World Wide Web: <http://psychology.ucdavis.edu/shaver/types.html>

- Fraley, R. C., Waller, N. G., & Brennan, K. A. (2000). An item response theory analysis of self-report measures of adult attachment. *Journal of Personality and Social Psychology, 78*, 350-365.
- Griffin, D., & Bartholomew, K. (1994). Models of the self and other: Fundamental dimensions underlying measures of adult attachment. *Journal of Personality and Social Psychology, 67*, 430-445.
- Hazan, C., & Shaver, P. (1987). Romantic love conceptualized as an attachment process. *Journal of Personality and Social Psychology, 52*, 511-524.
- Mikulincer, M., & Horesh, N. (1999). Adult attachment style and the perception of others: The role of projective mechanisms. *Journal of Personality and Social Psychology, 76*, 1022-1034.
- Minium, E.W. (1978). *Statistical reasoning in psychology and education (2nd ed.)*. New York: Wiley.
- Ornstein, R. E., & Carstensen, L. (1991). *Psychology: The study of human experience (3rd ed.)*. San Diego: Harcourt Brace Jovanovich.
- Pistole, M. C. (1996). *After love: Attachment styles and grief themes*. Retrieved November 3, 2001 from Academic Search Elite from the World Wide Web: <http://ehostvgw5.epnet.com/AN9706015271>
- Pistole, M. C., & Clark, E. M. (1995). *Love relationships: Attachment style and the investment model*. Retrieved November 3, 2001 from Academic Search Elite from the World Wide Web: <http://ehostvgw7.epnet.com/AN9509242603>

Shaver, P. R., & Fraley, R. C. (2000). *Self-report measures of adult attachment*.

Retrieved February 2, 2002 from the World Wide Web:

<http://psychology.ucdavis.edu/shaver/measures.html>

Smith, E. R., Murphy, J., & Coats, S. (1999). Attachment to groups: Theory and measurement. *Journal of Personality and Social Psychology*, 77, 94-110.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

มาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (ขั้นสร้างมาตร)

แบบสำรวจเกี่ยวกับประสบการณ์ความรัก

คำชี้แจง ให้ท่านนึกถึงบุคคลที่ท่านเคยรักหรือกำลังรักเขาข้างเดียว(เพียงบุคคลเดียวเท่านั้น) โดยที่เขาอาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่าท่านรัก จากนั้นให้ท่านพิจารณาว่าข้อความต่อไปนี้ตรงกับความรู้สึกของท่านมากน้อยเพียงใด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

- 1 หมายถึง ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
1. ฉันคิดว่าเขาเป็นคนที่พิเศษ	1	2	3	4	5
2. ฉันคิดว่าฉันเป็นคนที่น่าดึงดูดใจในสายตาของเขา	1	2	3	4	5
3. ประสบการณ์รักเขาช่างเดียวเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น	1	2	3	4	5
4. ฉันอยากร่วมชีวิตกับเขา	1	2	3	4	5
5. แม้จะรู้สึกว่าเขาไม่ได้รักฉันมากเท่าที่ฉันอยากให้เป็น แต่เขาก็ทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่าเขารักฉัน	1	2	3	4	5
6. การที่ฉันรักเขา แม้จะเป็นรักข้างเดียวก็ยังทำให้ชีวิตของฉันมีความหมาย	1	2	3	4	5
7. ชีวิตที่ขาดเขาจะเป็นชีวิตที่จืดชืด	1	2	3	4	5
8. เขาให้กำลังใจฉันในยามที่ฉันต้องการกำลังใจ	1	2	3	4	5
9. ชีวิตของฉันจะแย่งกว่านี้ หากไม่มีความรักแม้จะเป็นรักข้างเดียว	1	2	3	4	5
10. หากเขาชอบฉัน ฉันจะรู้สึกที่ชีวิตของฉันมีความหมาย	1	2	3	4	5
11. เขาให้ความสนใจในตัวฉัน	1	2	3	4	5
12. การที่ฉันรักเขา แม้เขาจะไม่รักตอบก็ยังทำให้ชีวิตของฉันมีชีวิตชีวาขึ้น	1	2	3	4	5
13. ฉันคิดว่าเขามีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต	1	2	3	4	5
14. เขามักให้ความช่วยเหลือฉัน เมื่อฉันขอความช่วยเหลือจากเขา	1	2	3	4	5
15. การมีความรักแม้จะเป็นรักข้างเดียวก็ยังทำให้ฉันเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น	1	2	3	4	5
16. เขามีบุคลิกภาพที่ฉันชื่นชอบ	1	2	3	4	5
17. ฉันคิดว่าเขามีความรู้สึกที่ดีต่อฉัน	1	2	3	4	5
18. ชีวิตของฉันจะน่าเบื่อ หากไม่มีความรักแม้จะเป็นรักข้างเดียว	1	2	3	4	5
19. เขาเป็นคนที่สมบูรณ์แบบในสายตาฉัน	1	2	3	4	5
20. เขาแสดงความรักใคร่ต่อฉัน	1	2	3	4	5
21. การมีความรักแม้เขาจะไม่รักตอบก็ยังดีกว่าการที่ไม่เคยมีความรักเลย	1	2	3	4	5
22. ฉันจะรู้สึกพึงพอใจ หากรู้ว่าเขารักฉัน	1	2	3	4	5
23. คนส่วนใหญ่เชื่อว่าเราสองคนเป็นคู่รักกัน	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
24. แม้จะเป็นรักข้างเดียว แต่ฉันก็ปรับปรุงตนเองอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ที่ฉันรักเขา	1	2	3	4	5
25. ฉันจะมีความสุข หากเขารักฉัน	1	2	3	4	5
26. เขาแสดงท่าทางว่าชอบฉัน	1	2	3	4	5
27. การรู้จักที่จะรักใคร่สักคน แม้เขาจะไม่รักตอบก็ช่วยทำให้ฉันพัฒนาขึ้น	1	2	3	4	5
28. เขาจะสามารถทำให้ฉันมีความสุข หากเขารักฉัน	1	2	3	4	5
29. เขาแสดงความห่วงใยในตัวฉัน	1	2	3	4	5
30. ชีวิตของฉันน่าตื่นเต้นมากขึ้น นับตั้งแต่ฉันรักเขา	1	2	3	4	5
31. ถ้าเขาไม่รักฉัน ฉันจะเป็นทุกข์	1	2	3	4	5
32. เขาคอยให้คำแนะนำฉัน	1	2	3	4	5
33. การมีความรักแม้จะเป็นรักเขาข้างเดียวทำให้ฉันเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง	1	2	3	4	5
34. หากฉันขาดเขา ฉันคงจะหมดความสุข	1	2	3	4	5
35. เขาคอยเป็นที่ปรึกษาให้แก่ฉัน	1	2	3	4	5
36. ฉันมีความสุขที่ได้เป็นผู้ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน	1	2	3	4	5
37. เขามีลักษณะที่ฉันอยากจะมี	1	2	3	4	5
38. เขาเข้ามาใกล้ชิดฉันมากเป็นพิเศษจนทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่าเขาชอบฉัน	1	2	3	4	5
39. แม้จะเป็นการรักเขาข้างเดียว แต่ก็ทำให้ฉันมีความสุขอยู่ตลอดเวลา	1	2	3	4	5
40. ฉันจะรู้สึกภูมิใจหากมีเขาเป็นคู่รัก	1	2	3	4	5
41. เขาใช้คำพูดที่ทำให้ฉันคิดว่าฉันเป็นคนพิเศษของเขา	1	2	3	4	5
42. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวทำให้ฉันได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ	1	2	3	4	5
43. ฉันคิดว่าเขาจะมีโอกาสที่จะก้าวหน้าในชีวิต	1	2	3	4	5
44. เขาปฏิบัติต่อฉันเสมือนหนึ่งฉันเป็นคนพิเศษของเขา	1	2	3	4	5
45. ฉันรู้สึกพอใจกับการที่ได้รักเขาข้างเดียว	1	2	3	4	5

ภาคผนวก ข

ตารางที่ ข1

แสดงค่าน้ำหนักของปัจจัย (Factor Loading) หลังการหมุนแกน (การวิเคราะห์ปัจจัยครั้งที่ 1) ของมาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (N = 450)

ข้อกระทงที่	ปัจจัยที่ 1	ปัจจัยที่ 2	ปัจจัยที่ 3
29	.833	9.059E-02	5.404E-02
44	.829	1.243E-02	7.734E-02
26	.808	-7.582E-03	2.293E-02
20	.803	1.850E-02	3.787E-02
38	.767	-5.318E-03	.124
23	.748	-8.787E-03	.123
11	.740	.103	4.379E-02
35	.733	.188	2.112E-02
41	.725	5.394E-02	.173
32	.697	.188	2.380E-03
14	.616	.218	3.347E-03
8	.612	.213	1.768E-02
17	.608	.179	.109
5	.565	5.508E-03	3.470E-02
2	.415	-8.516E-02	.133
39	.130	.688	.207
45	-5.076E-02	.677	-9.648E-03
12	4.036E-02	.675	5.674E-02
15	.185	.659	.140
27	.145	.617	.161

ตารางที่ ข1 (ต่อ)

ข้อกระทงที่	ปัจจัยที่ 1	ปัจจัยที่ 2	ปัจจัยที่ 3
21	-2.112E-02	.601	.214
6	4.736E-02	.600	.266
33	.135	.594	.162
30	.175	.585	.316
42	.123	.559	.175
36	6.745E-02	.511	2.069E-02
9	6.761E-02	.485	.244
43	-1.394E-04	.436	.254
3	2.069E-02	.412	-3.941E-02
24	.169	.409	.404
18	3.715E-02	.387	.365
13	-5.683E-02	.365	.242
25	1.338E-02	.161	.768
28	2.860E-02	.192	.762
40	7.054E-02	.168	.751
22	2.051E-03	.158	.735
10	2.116E-02	.168	.711
19	-1.664E-02	.179	.599
31	.283	-4.194E-02	.595
34	.263	6.383E-02	.590
4	9.601E-02	3.759E-02	.572
7	.160	.257	.492
16	-3.757E-02	.291	.458
1	3.679E-02	.170	.445
37	9.797E-02	.247	.309

ตารางที่ ข2

แสดงค่าน้ำหนักของปัจจัย (Factor Loading) หลังการหมุนแกน (การวิเคราะห์ปัจจัยครั้งที่ 2) ของ
มาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้การตอบสนอง (N = 450)

ข้อกระทงที่	ปัจจัยที่ 1	ปัจจัยที่ 2	ปัจจัยที่ 3
29	.833	5.847E-02	8.992E-02
44	.825	8.007E-02	2.816E-02
26	.805	2.351E-02	8.530E-03
20	.801	4.002E-02	2.969E-02
38	.763	.125	1.007E-02
23	.744	.123	3.749E-03
11	.742	4.645E-02	.101
35	.738	2.719E-02	.171
41	.719	.175	7.079E-02
32	.703	7.170E-03	.167
14	.625	7.590E-03	.188
8	.617	2.305E-02	.198
17	.613	.113	.160
5	.560	3.583E-02	2.647E-02
2	.414	.131	-8.018E-02
25	1.072E-02	.771	.148
28	2.452E-02	.767	.182
40	7.002E-02	.754	.148
22	-2.308E-04	.737	.146
10	1.751E-02	.715	.161
19	-1.698E-02	.603	.160
31	.281	.594	-4.857E-02

ตารางที่ ข2 (ต่อ)

ชื่อกระทงที่	ปัจจัยที่ 1	ปัจจัยที่ 2	ปัจจัยที่ 3
34	.259	.592	5.906E-02
4	9.451E-02	.574	2.803E-02
7	.156	.498	.256
16	-3.926E-02	.465	.279
1	3.660E-02	.447	.158
37	.103	.312	.215
39	.125	.221	.687
45	-5.583E-02	3.682E-03	.681
12	3.580E-02	6.958E-02	.678
15	.181	.153	.659
27	.134	.175	.640
33	.128	.174	.602
21	-2.567E-02	.225	.600
6	4.304E-02	.278	.598
30	.168	.326	.589
42	.113	.185	.574
36	6.684E-02	3.051E-02	.502
9	6.328E-02	.253	.486
3	1.312E-02	-3.094E-02	.429
24	.161	.414	.417
18	3.308E-02	.372	.384

ภาคผนวก ค

มาตรวัดแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (ขั้นใช้จริง)

แบบสำรวจเกี่ยวกับประสบการณ์ความรัก

คำชี้แจง ให้ท่านนึกถึงบุคคลที่ท่านเคยรักหรือกำลังรักเขาข้างเดียว(เพียงบุคคลเดียวเท่านั้น) โดยที่เขาอาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่าท่านรัก จากนั้นให้ท่านพิจารณาว่าข้อความต่อไปนี้ตรงกับความรู้สึกของท่านมากน้อยเพียงใด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

- 1 หมายถึง ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความ	ไม่เคย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
1. ฉันคิดว่าเขาเป็นคนที่วิเศษ	1	2	3	4	5
2. ฉันคิดว่าฉันเป็นคนที่น่าดึงดูดใจในสายตาของเขา	1	2	3	4	5
3. ประสบการณ์รักเขาช่างเดียวเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น	1	2	3	4	5
4. ฉันอยากร่วมชีวิตกับเขา	1	2	3	4	5
5. แม้จะรู้สึกว่าเขาไม่ได้รักฉันมากเท่าที่ฉันอยากให้เป็น แต่เขาก็ทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่าเขารักฉัน	1	2	3	4	5
6. การที่ฉันรักเขา แม้จะเป็นรักข้างเดียวก็ยิ่งทำให้ชีวิตของ ฉันมีความหมาย	1	2	3	4	5
7. ชีวิตที่ขาดเขาจะเป็นชีวิตที่จืดชืด	1	2	3	4	5
8. เขาให้กำลังใจฉันในยามที่ฉันต้องการกำลังใจ	1	2	3	4	5
9. ชีวิตของฉันจะแย่ยิ่งกว่านี้ หากไม่มีความรักแม้จะเป็นรักข้างเดียว	1	2	3	4	5
10. หากเขาชอบฉัน ฉันจะรู้สึกว่าชีวิตของฉันมีความหมาย	1	2	3	4	5
11. เขาให้ความสนใจในตัวฉัน	1	2	3	4	5
12. การที่ฉันรักเขา แม้เขาจะไม่รักตอบก็ยิ่งทำให้ชีวิตของ ฉันมีชีวิตชีวาขึ้น	1	2	3	4	5
13. เขามักให้ความช่วยเหลือฉัน เมื่อฉันขอความช่วยเหลือจากเขา	1	2	3	4	5
14. การมีความรักแม้จะเป็นรักข้างเดียวก็ยิ่งทำให้ฉันเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น	1	2	3	4	5
15. เขามีบุคลิกภาพที่ฉันชื่นชอบ	1	2	3	4	5
16. ฉันคิดว่าเขามีความรู้สึกที่ดีต่อฉัน	1	2	3	4	5
17. ชีวิตของฉันจะน่าเบื่อ หากไม่มีความรักแม้จะเป็นรักข้างเดียว	1	2	3	4	5
18. เขาเป็นคนที่สมบูรณ์แบบในสายตาฉัน	1	2	3	4	5
19. เขาแสดงความรักใคร่ต่อฉัน	1	2	3	4	5
20. การมีความรักแม้เขาจะไม่รักตอบก็ยิ่งดีกว่าการที่ไม่เคยมีความรักเลย	1	2	3	4	5
21. ฉันจะรู้สึกพึงพอใจ หากรู้ว่าเขารักฉัน	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
22. คนส่วนใหญ่เชื่อว่าเราสองคนเป็นคู่รักกัน	1	2	3	4	5
23. แม้จะเป็นรักข้างเดียว แต่ฉันก็ปรับปรุงตนเองอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ที่ฉันรักเขา	1	2	3	4	5
24. ฉันจะมีความสุข หากเขารักฉัน	1	2	3	4	5
25. เขาแสดงท่าทางว่าชอบฉัน	1	2	3	4	5
26. การรู้จักที่จะรักใคร่สักคน แม้เขาจะไม่รักตอบก็ช่วยให้ฉันพัฒนาขึ้น	1	2	3	4	5
27. เขาจะสามารถทำให้ฉันมีความสุข หากเขารักฉัน	1	2	3	4	5
28. เขาแสดงความห่วงใยในตัวฉัน	1	2	3	4	5
29. ชีวิตของฉันน่าตื่นเต้นมากขึ้น นับตั้งแต่ฉันรักเขา	1	2	3	4	5
30. ถ้า他不รักฉัน ฉันจะเป็นทุกข์	1	2	3	4	5
31. เขาคอยให้คำแนะนำฉัน	1	2	3	4	5
32. การมีความรักแม้จะเป็นรักเขาข้างเดียวทำให้ฉันเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง	1	2	3	4	5
33. หากฉันขาดเขา ฉันคงจะหมดความสุข	1	2	3	4	5
34. เขาคอยเป็นที่ปรึกษาให้แก่ฉัน	1	2	3	4	5
35. ฉันมีความสุขที่ได้เป็นผู้ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน	1	2	3	4	5
36. เขามีลักษณะที่ฉันอยากจะมี	1	2	3	4	5
37. เขาเข้ามาใกล้ชีวิตฉันมากเป็นพิเศษจนทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่าเขาชอบฉัน	1	2	3	4	5
38. แม้จะเป็นการรักเขาข้างเดียว แต่ก็ทำให้ฉันมีความสุขอยู่ตลอดเวลา	1	2	3	4	5
39. ฉันจะรู้สึกภูมิใจหากมีเขาเป็นคู่รัก	1	2	3	4	5
40. เขาใช้คำพูดที่ทำให้ฉันคิดว่าฉันเป็นคนพิเศษของเขา	1	2	3	4	5
41. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวทำให้ฉันได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ	1	2	3	4	5
42. เขาปฏิบัติต่อฉันเสมือนหนึ่งฉันเป็นคนพิเศษของเขา	1	2	3	4	5
43. ฉันรู้สึกพอใจกับการที่ได้รักเขาข้างเดียว	1	2	3	4	5

ภาคผนวก ง

ตารางที่ ง1

ผลการทดสอบค่าทีและการวิเคราะห์รายข้อของมาตรวัดระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองในชั้นสัปดาห์ (N = 450)

ข้อที่	กลุ่มสูง n = 214		กลุ่มต่ำ n = 187		t	p	ข้อกระทงที่ผ่านเกณฑ์	ค่า CITC
	M	SD	M	SD				
1	3.25	0.85	2.21	0.98	11.44	.000	√	.4987***
2	3.49	0.96	2.14	0.97	13.95	.000	√	.6853***
3	3.12	1.02	1.87	0.85	13.22	.000	√	.7145***
4	3.35	0.87	2.14	0.94	13.36	.000	√	.6861***
5	3.89	0.82	2.56	0.90	15.53	.000	√	.6656***
6	3.29	1.00	1.93	0.85	14.62	.000	√	.7143***
7	3.25	1.07	2.23	0.94	10.07	.000	√	.5098***
8	2.96	1.21	1.97	1.05	8.64	.000	√	.4658***
9	3.38	0.96	2.72	0.87	7.23	.000	√	.4009***
ค่าแอลฟา								.8631

*** $P < .005$.ค่าวิกฤตของ $r(448, .005) = .1215$

ภาคผนวก จ

มาตรวัดระดับความรุนแรงของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง (ขั้นใช้จริง)

คำชี้แจง ให้ท่านนึกถึงบุคคลที่ท่านเคยรักหรือกำลังรักเขาข้างเดียว โดยที่เขาอาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่าท่านรัก จากนั้นให้ท่านพิจารณาว่าข้อความต่อไปนี้ตรงกับความรู้สึกของท่านมากน้อยเพียงใด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

- 1 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อยที่สุด
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อความ	น้อยที่สุด 1	น้อย 2	ปานกลาง 3	มาก 4	มากที่สุด 5
1. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวได้พลิกผันชีวิตท่านมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
2. ท่านยังคงเฝ้าคิดถึงความรักที่ไม่สมหวังของท่านบ่อยครั้งเพียงใด	1	2	3	4	5
3. ท่านหมกมุ่นกับประสบการณ์รักเขาข้างเดียวมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
4. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวมีความสำคัญกับชีวิตของท่านมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
5. การรักเขาข้างเดียวเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ท่านมีทั้งทุกข์และสุขมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
6. ท่านยังคงเฝ้าคิดถึงประสบการณ์ความรักข้างเดียวที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งเพียงใด	1	2	3	4	5
7. ท่านยังพอใจกับการที่ได้รักเขาข้างเดียวมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
8. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวทำให้ท่านปิดใจตนเองมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
9. การรักเขาข้างเดียวทำให้ท่านเห็นว่าโลกนี้น่าอยู่มากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5

ภาคผนวก จ

มาตรวัดรูปแบบความผูกพัน (ขั้นสร้างมาตร)

แบบสำรวจความสัมพันธ์

คำชี้แจง ให้ท่านนึกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไประหว่างท่านกับคนรัก โดยความสัมพันธ์นี้อาจเป็น ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในอดีตหรือปัจจุบันก็ได้ ในกรณีท่านที่ไม่เคยมีคนรัก ขอให้ท่านจินตนาการ ถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว จากนั้นให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วพิจารณาว่าตรงกับความรู้สึก ของท่านมากน้อยเพียงใด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

- 1 หมายถึง ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความ	ไม่เคย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
1. ฉันกลัวว่าฉันจะสูญเสียความรักจากเขา	1	2	3	4	5
2. ฉันไม่ชอบแสดงความรู้สึกในส่วนลึกของหัวใจให้เขารู้	1	2	3	4	5
3. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ต้องการที่จะอยู่กับฉัน	1	2	3	4	5
4. ฉันรู้สึกสบาย ๆ กับการให้เขารู้ถึงความคิดและความรู้สึกของฉัน	1	2	3	4	5
5. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ได้รักฉันจริง	1	2	3	4	5
6. ฉันไม่ชอบทำตนให้พึ่งพาเขา	1	2	3	4	5
7. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ได้ใส่ใจฉันมากเท่าที่ฉันใส่ใจเขา	1	2	3	4	5
8. ฉันรู้สึกสบายใจเมื่อใกล้ชิดเขา	1	2	3	4	5
9. บ่อยครั้งที่ฉันหวังว่าความรู้สึกของเขาที่มีต่อฉันจะมากเท่ากับความรู้สึกของฉันที่มีต่อเขา	1	2	3	4	5
10. ฉันรู้สึกไม่สบายใจที่ต้องเปิดเผยกับเขา	1	2	3	4	5
11. ฉันวิตกกังวลกับความสัมพันธ์ระหว่างเรา	1	2	3	4	5
12. ฉันไม่ชอบที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับเขามากเกินไป	1	2	3	4	5
13. เมื่อเขาอยู่ห่างฉัน ฉันจะกังวลว่าเขาอาจจะสนใจคนอื่น	1	2	3	4	5
14. ฉันรู้สึกไม่สบายใจเมื่อเขาต้องการมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดมาก ๆ	1	2	3	4	5
15. เมื่อฉันแสดงความรู้สึกของฉันให้เขารู้ ฉันก็กลัวว่าเขาจะไม่รู้สึกเช่นเดียวกับฉัน	1	2	3	4	5
16. ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับเขาได้ค่อนข้างง่าย	1	2	3	4	5
17. ฉันแทบจะไม่กังวลเลยว่าเขาจะทิ้งฉัน	1	2	3	4	5
18. ฉันสามารถมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับเขาได้ไม่ยากนัก	1	2	3	4	5
19. เขาทำให้ฉันไม่แน่ใจในตนเอง	1	2	3	4	5
20. ฉันมักพุดคุยถึงปัญหาและความกังวลของฉันกับเขาเป็นประจำ	1	2	3	4	5
21. ฉันไม่ค่อยกังวลกับการถูกทอดทิ้งบ่อยนัก	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เคย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
22. เขาช่วยฉันได้มากในยามที่ฉันต้องการใครสักคน	1	2	3	4	5
23. ฉันพบว่าเขาไม่ต้องการใกล้ชิดฉันเท่าที่ฉันอยากให้เป็น	1	2	3	4	5
24. ฉันบอกเขาเกือบจะทุกเรื่อง	1	2	3	4	5
25. บางครั้งเขาก็เปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อฉันโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจน	1	2	3	4	5
26. ฉันพูดคุยกับเขาได้ทุกเรื่อง	1	2	3	4	5
27. ความต้องการของฉันที่อยากจะได้ใกล้ชิดใครสักคนมาก ๆ บางครั้งก็ทำให้คนกลัวและถอยหนี	1	2	3	4	5
28. ฉันรู้สึกวิตกกังวลเมื่อเขาเข้ามาใกล้ชิดฉันมากเกินไป	1	2	3	4	5
29. ฉันกลัวว่าเมื่อไหร่ที่เขาจะรู้จักฉันอย่างแท้จริง เขาจะไม่ชอบฉันในแบบที่ฉันเป็น	1	2	3	4	5
30. ฉันรู้สึกสบาย ๆ เมื่อต้องฟังเขา	1	2	3	4	5
31. ฉันจะโกรธหากฉันไม่ได้รับความรักและความช่วยเหลือจากเขาอย่างที่ฉันต้องการ	1	2	3	4	5
32. ฉันฟังเขาได้โดยไม่ลำบากใจ	1	2	3	4	5
33. ฉันกังวลว่าจะเทียบคนอื่นไม่ได้	1	2	3	4	5
34. ฉันรู้สึกรักเขาได้อย่างง่ายดาย	1	2	3	4	5
35. ฉันรู้สึกว่าเขาจะสนใจฉันในยามที่ฉันโกรธเท่านั้น	1	2	3	4	5
36. เขาเข้าใจและรู้ถึงความต้องการของฉัน	1	2	3	4	5
37. ฉันรู้สึกสบาย ๆ แม้ว่าฉันจะไม่สามารถทำให้เขาสนใจฉันได้	1	2	3	4	5
38. ฉันรู้สึกสบาย ๆ เมื่อต้องขอคำแนะนำจากเขา	1	2	3	4	5
39. ฉันยังคงมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง แม้ว่าเขาจะไม่ยอมรับในตัวฉันก็ตาม	1	2	3	4	5
40. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นกับฉัน ฉันเห็นว่าฉันสามารถขอความช่วยเหลือจากเขาได้ง่าย	1	2	3	4	5
41. ฉันไม่รู้สึกกังวล หากเขาไม่ว่างในยามที่ฉันต้องการเขา	1	2	3	4	5
42. ฉันไม่ชอบให้เขาใกล้ชิดฉันมากเกินไป	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
43. ฉันไม่รู้สึกรอคอยหรือรอนกับการที่ไม่มีใครใกล้ชิด	1	2	3	4	5
44. เขาต้องการให้ฉันใกล้ชิดเขามากกว่าความรู้สึที่ฉันอยากให้เป็น	1	2	3	4	5
45. ฉันไม่กลัวกับการที่ต้องอยู่ตัวคนเดียว	1	2	3	4	5
46. ฉันเห็นว่าฉันสามารถพึ่งตนเองได้	1	2	3	4	5
47. หากเขาไม่ได้อยู่ใกล้ฉันมากเท่าที่ฉันอยากให้เป็น ฉันก็ไม่รู้สึกผิดหวังนัก	1	2	3	4	5
48. ฉันอยากใกล้ชิดกับเขา แต่ฉันก็มักถอยหนี	1	2	3	4	5
49. ฉันเชื่อว่าถ้าฉันขอความช่วยเหลือจากเขา เขาก็เต็มใจที่จะช่วย	1	2	3	4	5
50. ฉันพยายามหลีกเลี่ยงที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับเขามากเกินไป	1	2	3	4	5
51. ฉันไม่กลัวว่าเขาจะไม่พอใจ หากฉันทำพฤติกรรมที่จู้จี้กับเขามากเกินไป	1	2	3	4	5
52. ฉันรู้สึกสบาย ๆ กับการที่เขามาพียงฉัน	1	2	3	4	5
53. ฉันเชื่อว่าฉันไม่ด้อยกว่าผู้อื่น	1	2	3	4	5
54. ฉันเห็นว่าเป็นเรื่องยาก หากจะให้ฉันไว้วางใจเขาอย่างเต็มที่	1	2	3	4	5
55. ฉันเชื่อว่าเขาก็มีความรู้สึกต่อฉันในแบบเดียวกันกับที่ฉันมีต่อเขา	1	2	3	4	5
56. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันก็มักเก็บเอาไว้ไม่ยอมบอกให้เขารู้	1	2	3	4	5
57. เขาเต็มใจที่จะเข้ามาสนทนสนมฉันในแบบที่ฉันต้องการ	1	2	3	4	5
58. ฉันพยายามช่วยเหลือตนเองมากกว่าที่จะพึ่งเขา	1	2	3	4	5
59. เขาเห็นคุณค่าของฉันมากเท่าที่ฉันเห็นคุณค่าของเขา	1	2	3	4	5
60. ฉันพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพุดคุยปัญหาและความกังวลกับเขา	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เคย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
61. ฉันจะไม่พอใจ หากเขาไม่ได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกันกับฉัน	1	2	3	4	5
62. เมื่อฉันไม่สบายใจ ฉันก็จะเก็บไว้คนเดียวไม่พยายามบอกให้ใครรับรู้	1	2	3	4	5
63. ฉันต้องการความมั่นใจอย่างมากว่าเขารักฉันจริง	1	2	3	4	5
64. ฉันรู้สึกไม่สบายใจหากต้องพึ่งเขา	1	2	3	4	5
65. ฉันไม่ใส่ใจว่าเขาจะต้องแสดงความรู้สึกและมีกิจกรรมร่วมกันกับฉัน	1	2	3	4	5
66. เพียงแค่เขาเริ่มเข้ามาใกล้ชิดฉัน ฉันก็รู้สึกว่ายากที่ตัวออกห่าง	1	2	3	4	5
67. ฉันเชื่อว่าเขาจะอยู่ข้าง ๆ ฉันในยามที่ฉันต้องการเขา	1	2	3	4	5
68. ฉันรู้สึกสบาย ๆ หากต้องขอความช่วยเหลือจากเขา	1	2	3	4	5
69. ฉันไม่กลัวว่าเขาจะทอดทิ้งฉัน	1	2	3	4	5
70. ฉันพึ่งพาเขาเกือบจะทุกเรื่อง	1	2	3	4	5
71. ฉันไม่รู้สึกริเกรงแม้ว่าเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือฉันในสิ่งที่ฉันต้องการ	1	2	3	4	5
72. ฉันไม่ชอบที่จะอยู่โดยขาดคนใกล้ชิด	1	2	3	4	5

ภาคผนวก ข

ตารางที่ ข1

ผลการทดสอบค่าทีและการวิเคราะห์ร้อยละของมาตรวัดรูปแบบความผูกพันในชั้นสร้างมาตรฐาน

(N = 100)

มิติด้านความวิตกกังวล

ข้อ ที่	กลุ่มสูง n = 26		กลุ่มต่ำ n = 24		t	p	ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์	ค่า CITC		
	M	SD	M	SD				ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
1	3.73	0.96	2.17	1.05	5.50	.000	√	.5060***	.5195***	.5246***
3	3.73	1.04	1.71	0.75	7.82	.000	√	.6245***	.6495***	.6503***
5	3.62	1.24	1.46	0.59	7.77	.000	√	.6919***	.7193***	.7200***
7	3.50	1.07	1.88	0.95	5.67	.000	√	.5321***	.5463***	.5439***
9	4.00	1.02	3.04	1.37	2.82	.004	-	.2850	-	-
11	3.46	1.14	1.58	0.78	6.76	.000	√	.5914***	.6510***	.6457***
13	3.85	1.05	1.58	0.88	8.24	.000	√	.6561***	.6623***	.6573***
15	3.77	1.07	1.83	0.92	6.84	.000	√	.5509***	.6037***	.6119***
17	4.19	0.94	2.21	1.32	6.17	.000	√	.5372***	.5748***	.5679***
19	2.96	1.11	1.63	0.77	4.90	.000	√	.4503***	.5051***	.5021***
21	3.73	1.08	2.38	1.14	4.33	.000	√	.4541***	.4297***	.4288***
23	3.27	1.12	2.00	1.18	3.91	.000	√	.4183***	.4507***	.4642***
25	3.50	0.95	1.96	0.81	6.17	.000	√	.4692***	.5086***	.5274***
27	3.08	1.35	2.21	1.02	2.54	.007	-	.2055	-	-
29	3.19	1.42	1.88	1.15	3.59	.001	√	.4665***	.4712***	.4722***
31	3.35	1.02	2.42	1.02	3.23	.001	√	.3059***	.2556	-
33	3.65	1.20	2.08	0.78	5.45	.000	√	.5795***	.5691***	.5712***
35	2.38	1.17	1.54	0.78	2.97	.003	-	.2797	-	-

ข้อ ที่	กลุ่มสูง n = 26		กลุ่มต่ำ n = 24		t	p	ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์	ค่า CITC		
	M	SD	M	SD				ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3
37	3.88	0.91	3.04	0.91	3.28	.001	√	.3249***	.2140	-
39	3.19	1.27	2.83	1.13	1.05	.149	-	.0878	-	-
41	3.58	1.21	2.75	0.99	2.64	.006	-	.3433***	-	-
43	3.46	1.07	2.88	1.26	1.78	.041	-	.2139	-	-
45	3.42	1.10	2.92	1.38	1.44	.079	-	.1369	-	-
47	3.42	0.95	2.63	0.88	3.09	.002	-	.2974	-	-
49	2.58	0.95	1.58	0.83	3.94	.000	√	.3833***	.4294***	.4444***
51	3.42	1.03	2.96	1.12	1.53	.067	-	.0494	-	-
53	2.54	1.10	1.75	0.79	2.88	.003	-	.2306	-	-
55	3.31	1.09	1.96	0.86	4.84	.000	√	.3654***	.3952***	.4085***
57	3.35	1.02	2.04	0.91	4.77	.000	√	.4083***	.4538***	.4588***
59	3.19	0.98	2.00	0.72	4.86	.000	√	.4076***	.4716***	.4771***
61	3.65	0.85	2.25	0.90	5.70	.000	√	.4725***	.4243***	.3963***
63	4.19	0.90	2.58	1.28	5.18	.000	√	.4632***	.4401***	.4257***
65	4.00	0.94	3.54	1.02	1.65	.053	-	.1094	-	-
67	2.88	0.95	1.92	0.83	3.82	.000	√	.3177***	.4017***	.4202***
69	3.77	1.11	1.83	1.09	6.22	.000	√	.5811***	.5335***	.5101***
71	3.27	1.25	2.75	0.99	1.62	.056	-	.1992	-	-
ค่าแอลฟา								.8849	.9019	.9046

ตารางที่ ข1 (ต่อ)

มิติด้านการหลีกเลี่ยงหนี้

ข้อ ที่	กลุ่มสูง n = 38		กลุ่มต่ำ n = 33		t	p	ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์	ค่า CITC	
	M	SD	M	SD				ครั้งที่1	ครั้งที่ 2
2	3.05	1.09	2.12	1.05	3.65	.001	√	.3831***	.3778***
4	2.66	0.97	2.03	0.98	2.71	.005	-	.2662	-
6	4.13	1.07	3.21	1.27	3.31	.001	√	.4153***	.4238***
8	2.00	0.99	1.42	0.71	2.79	.004	-	.3232	-
10	2.63	1.05	1.33	0.54	<u>6.67</u>	.000	√	.4530***	.4737***
12	3.00	1.40	1.88	1.14	3.67	.000	√	.5937***	.5018***
14	3.03	1.17	2.15	1.23	3.07	.002	-	.5051***	-
16	3.03	0.92	2.18	0.92	3.87	.000	√	.3719***	.3524***
18	3.53	1.16	2.76	1.00	2.97	.002	-	.3327***	-
20	3.29	1.18	2.00	0.97	4.98	.000	√	.4414***	.4847***
22	2.87	1.07	1.64	0.78	5.46	.000	√	.3871***	.4164***
24	3.16	0.95	1.85	0.80	6.26	.000	√	.6164***	.6244***
26	3.00	1.14	1.61	0.79	5.91	.000	√	.5780***	.6037***
28	2.92	1.30	1.85	0.76	<u>4.31</u>	.000	√	.6176***	.5293***
30	3.58	0.89	2.58	1.06	4.33	.000	√	.4566***	.4224***
32	3.53	1.03	2.27	0.91	5.39	.000	√	.5284***	.5131***
34	2.55	1.13	2.45	1.15	0.36	.360	-	.2251	-
36	3.37	0.71	2.03	0.73	7.81	.000	√	.4419***	.4851***
38	2.97	0.97	1.94	0.56	5.39	.000	√	.4963***	.5104***
40	2.97	0.75	1.85	0.76	6.27	.000	√	.5293***	.5502***
42	2.79	1.14	1.79	0.89	4.07	.000	√	.6610***	.5778***

ข้อ ที่	กลุ่มสูง n = 38		กลุ่มต่ำ n = 33		t	p	ข้อที่ ผ่าน เกณฑ์	ค่า CITC	
	M	SD	M	SD				ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
44	2.97	1.00	2.33	0.89	2.83	.003	-	.3674***	-
46	4.05	0.87	4.06	0.66	-0.04	.483	-	.1196	-
48	2.84	1.29	1.94	1.00	3.27	.001	✓	.4897***	.4525***
50	3.13	1.28	2.33	1.22	2.69	.005	-	.5711***	-
52	2.42	1.00	1.82	0.68	2.91	.003	-	.3966***	-
54	3.13	0.96	1.79	1.11	5.46	.000	✓	.5697***	.5583***
56	3.24	1.13	1.67	0.85	6.54	.000	✓	.4952***	.5703***
58	4.21	0.78	3.48	1.06	3.31	.001	✓	.3479***	.3786***
60	3.18	1.04	2.06	0.97	4.70	.000	✓	.5355***	.6033***
62	3.24	1.20	2.09	1.16	4.09	.000	✓	.4585***	.5114***
64	3.26	1.11	2.00	1.06	4.89	.000	✓	.4610***	.5169***
66	2.18	0.98	1.48	0.67	3.45	.001	✓	.5149***	.4800***
68	3.21	0.99	2.00	0.87	5.44	.000	✓	.5468***	.5416***
70	4.24	0.82	3.39	1.17	3.55	.001	✓	.3669***	.3599***
72	3.05	1.23	2.42	1.12	2.24	.014	-	.3037	-
ค่าแอลฟา								.9119	.9048

*** $p < .001$.

t คือค่าที่ทดสอบที่ เมื่อวิเคราะห์โดยแยกความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม, $p < .001$

ค่าวิกฤตของ $r(98, .001) = .305$

ภาคผนวก ซ

มาตรวัดรูปแบบความผูกพัน (ขั้นใช้จริง)

แบบสำรวจความสัมพันธ์

คำชี้แจง ให้ท่านนึกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไประหว่างท่านกับคนรัก โดยความสัมพันธ์นี้อาจเป็น ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในอดีตหรือปัจจุบันก็ได้ ในกรณีท่านที่ไม่เคยมีคนรัก ขอให้ท่านจินตนาการ ถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว จากนั้นให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วพิจารณาว่าตรงกับความรู้สึก ของท่านมากน้อยเพียงใด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

- 1 หมายถึง ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อความ	ไม่เคย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
1. ฉันกลัวว่าฉันจะสูญเสียความรักจากเขา	1	2	3	4	5
2. ฉันไม่ชอบแสดงความรู้สึกในส่วนลึกของหัวใจให้เขารู้	1	2	3	4	5
3. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ต้องการที่จะอยู่กับฉัน	1	2	3	4	5
4. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ได้รักฉันจริง	1	2	3	4	5
5. ฉันไม่ชอบทำตนให้พึ่งพาเขา	1	2	3	4	5
6. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ได้ใส่ใจฉันมากเท่าที่ฉันใส่ใจเขา	1	2	3	4	5
7. ฉันรู้สึกไม่สบายใจที่ต้องเปิดเผยกับเขา	1	2	3	4	5
8. ฉันวิตกกังวลกับความสัมพันธ์ระหว่างเรา	1	2	3	4	5
9. ฉันไม่ชอบที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับเขามากเกินไป	1	2	3	4	5
10. เมื่อเขาอยู่ห่างฉัน ฉันจะกังวลว่าเขาอาจจะสนใจคนอื่น	1	2	3	4	5
11. เมื่อฉันแสดงความรู้สึกของฉันให้เขารู้ ฉันก็กลัวว่าเขาจะไม่รู้สึกเช่นเดียวกับฉัน	1	2	3	4	5
12. ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับเขาได้ค่อนข้างง่าย	1	2	3	4	5
13. ฉันแทบจะไม่กังวลเลยว่าเขาจะทิ้งฉัน	1	2	3	4	5
14. เขาทำให้ฉันไม่แน่ใจในตนเอง	1	2	3	4	5
15. ฉันมักพุดคุยถึงปัญหาและความกังวลของฉันกับเขาเป็นประจำ	1	2	3	4	5
16. ฉันไม่ค่อยกังวลกับการถูกทอดทิ้งบ่อยนัก	1	2	3	4	5
17. เขาช่วยฉันได้มากในยามที่ฉันต้องการใครสักคน	1	2	3	4	5
18. ฉันพบว่าเขาไม่ต้องการใกล้ชิดฉันเท่าที่ฉันอยากให้เป็น	1	2	3	4	5
19. ฉันบอกเขาเกือบจะทุกเรื่อง	1	2	3	4	5
20. บางครั้งเขาก็เปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อฉันโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจน	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
21. ฉันพูดคุยกับเขาได้ทุกเรื่อง	1	2	3	4	5
22. ฉันรู้สึกวิตกกังวลเมื่อเขาเข้ามาใกล้ชิดฉันมากเกินไป	1	2	3	4	5
23. ฉันกลัวว่าเมื่อไหร่ที่เขารู้จักฉันอย่างแท้จริง เขาจะไม่ชอบฉันในแบบที่ฉันเป็น	1	2	3	4	5
24. ฉันรู้สึกสบาย ๆ เมื่อต้องฟังเขา	1	2	3	4	5
25. ฉันฟังพาเขาได้โดยไม่ลำบากใจ	1	2	3	4	5
26. ฉันกังวลว่าจะเทียบคนอื่นไม่ได้	1	2	3	4	5
27. เขาเข้าใจและรู้ถึงความต้องการของฉัน	1	2	3	4	5
28. ฉันรู้สึกสบาย ๆ เมื่อต้องขอคำแนะนำจากเขา	1	2	3	4	5
29. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นกับฉัน ฉันเห็นว่าฉันสามารถขอความช่วยเหลือจากเขาได้ง่าย	1	2	3	4	5
30. ฉันไม่ชอบให้เขาใกล้ชิดฉันมากเกินไป	1	2	3	4	5
31. ฉันอยากจะทำใกล้ชิดกับเขา แต่ฉันก็มักถอยหนี	1	2	3	4	5
32. ฉันเชื่อว่าถ้าฉันขอความช่วยเหลือจากเขา เขาก็เต็มใจที่จะช่วย	1	2	3	4	5
33. ฉันเห็นว่าเป็นเรื่องยาก หากจะให้ฉันไว้วางใจเขาอย่างเต็มที่	1	2	3	4	5
34. ฉันเชื่อว่าเขาก็มีความรู้สึกต่อฉันในแบบเดียวกันกับที่ฉันมีต่อเขา	1	2	3	4	5
35. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันก็มักเก็บเอาไว้ไม่ยอมบอกให้เขารู้	1	2	3	4	5
36. เขาเต็มใจที่จะเข้ามาสนทนากับฉันในแบบที่ฉันต้องการ	1	2	3	4	5
37. ฉันพยายามช่วยเหลือตนเองมากกว่าที่จะพึ่งเขา	1	2	3	4	5
38. เขาเห็นคุณค่าของฉันมากเท่าที่ฉันเห็นคุณค่าของเขา	1	2	3	4	5
39. ฉันพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยปัญหาและความกังวลกับเขา	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
40. ฉันจะไม่พอใจ หากเขาไม่ได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกันกับฉัน	1	2	3	4	5
41. เมื่อฉันไม่สบายใจ ฉันก็จะเก็บไว้คนเดียวไม่อยากจะบอกให้ใครรับรู้	1	2	3	4	5
42. ฉันต้องการความมั่นใจอย่างมากว่าเขารักฉันจริง	1	2	3	4	5
43. ฉันรู้สึกไม่สบายใจหากต้องพึ่งเขา	1	2	3	4	5
44. เพียงแค่เขาเริ่มเข้ามาใกล้ชิดฉัน ฉันก็รู้สึกว่ายากที่ตัวออกห่าง	1	2	3	4	5
45. ฉันเชื่อว่าเขาจะอยู่ข้าง ๆ ฉันในยามที่ฉันต้องการเขา	1	2	3	4	5
46. ฉันรู้สึกสบาย ๆ หากต้องขอความช่วยเหลือจากเขา	1	2	3	4	5
47. ฉันไม่กลัวว่าเขาจะทอดทิ้งฉัน	1	2	3	4	5
48. ฉันพึ่งพาเขาเกือบจะทุกเรื่อง	1	2	3	4	5

ภาคผนวก ฅ

แบบสำรวจเกี่ยวกับประสบการณ์ความรัก

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง ให้ท่านเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับท่านมากที่สุดและกรุณาตอบลงในช่องว่าง

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ _____ ปี
3. สถานภาพ โสด สมรส
 หย่าร้าง อื่น ๆ โปรดระบุ _____
4. ท่านเคยมีประสบการณ์ความรักข้างเดียวหรือไม่

หมายเหตุ ความรักข้างเดียว หมายถึง ความรักแบบหนุ่มสาว ซึ่งท่านเป็นผู้ให้ความรักแก่เขา / เธอผู้นั้นแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยที่เขา / เธอไม่ได้รักท่านตอบ และเขา / เธออาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่าถูกรัก ความรักประเภทนี้จะไม่รวมความรักที่มีลักษณะนิยมชมชอบชื่นชม และแอบปลื้มเขา / เธอผู้นั้น เช่น การชื่นชอบดารา เป็นต้น

เคย ไม่เคย (กรุณาข้ามไปทำหน้าที่ 6)

ตอนที่ 2

คำชี้แจง ให้ท่านนึกถึงบุคคลที่ท่านเคยรักหรือกำลังรักเขาข้างเดียว(เพียงบุคคลเดียวเท่านั้น) โดยที่เขาอาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่าท่านรัก จากนั้นให้ท่านพิจารณาว่าข้อความต่อไปนี้ตรงกับความรู้สึกของท่านมากน้อยเพียงใด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

- 1 หมายถึง ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ไม่เลย 1	น้อย 2	ปานกลาง 3	มาก 4	มากที่สุด 5
1. ฉันคิดว่าเขาเป็นคนที่วิเศษ	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่าน มากที่สุด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 5	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่าน มาก ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 4	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่าน ปานกลาง ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 3	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่าน น้อย ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 2	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่า ไม่ตรง กับความรู้สึกของท่านเลย ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 1	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
1. ฉันคิดว่าเขาเป็นคนที่วิเศษ	1	2	3	4	5
2. ฉันคิดว่าฉันเป็นคนที่น่าดึงดูดใจในสายตาของเขา	1	2	3	4	5
3. ประสบการณ์รักเขาช่างเดียวเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น	1	2	3	4	5
4. ฉันอยากร่วมชีวิตกับเขา	1	2	3	4	5
5. แม้จะรู้สึกว่าเขาไม่ได้รักฉันมากเท่าที่ฉันอยากให้เป็น แต่เขาก็ทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่าเขารักฉัน	1	2	3	4	5
6. การที่ฉันรักเขา แม้จะเป็นรักข้างเดียวก็ยังทำให้ชีวิตของ ฉันมีความหมาย	1	2	3	4	5
7. ชีวิตที่ขาดเขาจะเป็นชีวิตที่จืดชืด	1	2	3	4	5
8. เขาให้กำลังใจฉันในยามที่ฉันต้องการกำลังใจ	1	2	3	4	5
9. ชีวิตของฉันจะแย่งกว่านี้ หากไม่มีความรักแม้จะเป็น รักข้างเดียว	1	2	3	4	5
10. หากเขาชอบฉัน ฉันจะรู้สึกว่าชีวิตของ ฉันมีความหมาย	1	2	3	4	5
11. เขาให้ความสนใจในตัวฉัน	1	2	3	4	5
12. การที่ฉันรักเขา แม้เขาจะไม่รักตอบก็ยังทำให้ชีวิตของ ฉันมีชีวิตชีวาขึ้น	1	2	3	4	5
13. เขามักให้ความช่วยเหลือฉัน เมื่อฉันขอความช่วยเหลือ จากเขา	1	2	3	4	5
14. การมีความรักแม้จะเป็นรักข้างเดียวก็ยังทำให้ฉัน เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น	1	2	3	4	5
15. เขามีบุคลิกภาพที่ฉันชื่นชอบ	1	2	3	4	5
16. ฉันคิดว่าเขามีความรู้สึกที่ดีต่อฉัน	1	2	3	4	5
17. ชีวิตของฉันจะน่าเบื่อ หากไม่มีความรักแม้จะเป็นรัก ข้างเดียว	1	2	3	4	5
18. เขาเป็นคนที่สมบูรณ์แบบในสายตาฉัน	1	2	3	4	5
19. เขาแสดงความรักใคร่ต่อฉัน	1	2	3	4	5
20. การมีความรักแม้เขาจะไม่รักตอบก็ยังดีกว่าการที่ไม่ เคยมีความรักเลย	1	2	3	4	5
21. ฉันจะรู้สึกพึงพอใจ หากรู้ว่าเขารักฉัน	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
22. คนส่วนใหญ่เชื่อว่าเราสองคนเป็นคู่รักกัน	1	2	3	4	5
23. แม้จะเป็นรักข้างเดียว แต่ฉันก็ปรับปรุงตนเองอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่ที่ฉันรักเขา	1	2	3	4	5
24. ฉันจะมีความสุข หากเขารักฉัน	1	2	3	4	5
25. เขาแสดงท่าทางว่าชอบฉัน	1	2	3	4	5
26. การรู้จักที่จะรักใคร่สักคน แม้เขาจะไม่รักตอบก็ช่วยให้ฉันพัฒนาขึ้น	1	2	3	4	5
27. เขาจะสามารถทำให้ฉันมีความสุข หากเขารักฉัน	1	2	3	4	5
28. เขาแสดงความห่วงใยในตัวฉัน	1	2	3	4	5
29. ชีวิตของฉันน่าตื่นเต้นมากขึ้น นับตั้งแต่ฉันรักเขา	1	2	3	4	5
30. ถ้า他不รักฉัน ฉันจะเป็นทุกข์	1	2	3	4	5
31. เขาคอยให้คำแนะนำฉัน	1	2	3	4	5
32. การมีความรักแม้จะเป็นรักเขาข้างเดียวทำให้ฉันเรียนรู้บางสิ่งบางอย่าง	1	2	3	4	5
33. หากฉันขาดเขา ฉันคงจะหมดความสุข	1	2	3	4	5
34. เขาคอยเป็นที่ปรึกษาให้แก่ฉัน	1	2	3	4	5
35. ฉันมีความสุขที่ได้เป็นผู้ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน	1	2	3	4	5
36. เขามีลักษณะที่ฉันอยากจะมี	1	2	3	4	5
37. เขาเข้ามาใกล้ชีวิตฉันมากเป็นพิเศษจนทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่าเขาชอบฉัน	1	2	3	4	5
38. แม้จะเป็นการรักเขาข้างเดียว แต่ก็ทำให้ฉันมีความสุขอยู่ตลอดเวลา	1	2	3	4	5
39. ฉันจะรู้สึกภูมิใจหากมีเขาเป็นคู่รัก	1	2	3	4	5
40. เขาใช้คำพูดที่ทำให้ฉันคิดว่าฉันเป็นคนพิเศษของเขา	1	2	3	4	5
41. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวทำให้ฉันได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ	1	2	3	4	5
42. เขาปฏิบัติต่อฉันเสมือนหนึ่งฉันเป็นคนพิเศษของเขา	1	2	3	4	5
43. ฉันรู้สึกพอใจกับการที่ได้รักเขาข้างเดียว	1	2	3	4	5

ตอนที่ 3

คำชี้แจง ให้ท่านนึกถึงบุคคลที่ท่านเคยรักหรือกำลังรักเขาข้างเดียว โดยที่เขาอาจรู้หรือไม่รู้ก็ได้ว่าท่านรัก จากนั้นให้ท่านพิจารณาว่าข้อความต่อไปนี้ตรงกับความรู้สึกของท่านมากน้อยเพียงใด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

- 1 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อยที่สุด
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

ข้อความคำถาม	น้อยที่สุด 1	น้อย 2	ปานกลาง 3	มาก 4	มากที่สุด 5
1. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวได้พลิกผันชีวิตท่านมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
2. ท่านยังคงเฝ้าคิดถึงความรักที่ไม่สมหวังของท่านบ่อยครั้งเพียงใด	1	2	3	4	5
3. ท่านหมกมุ่นกับประสบการณ์รักเขาข้างเดียวมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
4. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวมีความสำคัญกับชีวิตของท่านมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
5. การรักเขาข้างเดียวเป็นประสบการณ์ที่ทำให้ท่านมีทั้งทุกข์และสุขมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
6. ท่านยังคงเฝ้าคิดถึงประสบการณ์ความรักข้างเดียวที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งเพียงใด	1	2	3	4	5
7. ท่านยังพอใจกับการที่ได้รักเขาข้างเดียวมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
8. ประสบการณ์รักเขาข้างเดียวทำให้ท่านปิดใจตนเองมากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5
9. การรักเขาข้างเดียวทำให้ท่านเห็นว่าโลกนี้น่าอยู่มากน้อยเพียงใด	1	2	3	4	5

แบบสำรวจความสัมพันธ์

ตอนที่ 4

คำชี้แจง ให้ท่านนึกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไประหว่างท่านกับคนรัก โดยความสัมพันธ์นี้อาจเป็น ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นในอดีตหรือปัจจุบันก็ได้ ในกรณีท่านที่ไม่เคยมีคนรัก ขอให้ท่านจินตนาการ ถึงความสัมพันธ์ดังกล่าว จากนั้นให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้แล้วพิจารณาว่าตรงกับความรู้สึก ของท่านมากน้อยเพียงใด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลขที่ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

- 1 หมายถึง ไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านเลย
- 2 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อย
- 3 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านปานกลาง
- 4 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
- 5 หมายถึง ตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่าง

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
1. ฉันกลัวว่าฉันจะสูญเสียความรักจากเขา	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่าน มากที่สุด ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 5	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่าน มาก ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 4	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่าน ปานกลาง ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 3	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่าน น้อย ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 2	1	2	3	4	5
ถ้าท่านพิจารณาข้อความแล้วเห็นว่า ไม่ตรง กับความรู้สึกของท่านเลย ให้ท่านกาเครื่องหมาย X ทับเลข 1	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
1. ฉันกลัวว่าฉันจะสูญเสียความรักจากเขา	1	2	3	4	5
2. ฉันไม่ชอบแสดงความรู้สึกในส่วนตัวของหัวใจให้เขารู้	1	2	3	4	5
3. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ต้องการที่จะอยู่กับฉัน	1	2	3	4	5
4. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ได้รักฉันจริง	1	2	3	4	5
5. ฉันไม่ชอบทำตนให้พึ่งพาเขา	1	2	3	4	5
6. ฉันมักกังวลว่าเขาไม่ได้ใส่ใจฉันมากเท่าที่ฉันใส่ใจเขา	1	2	3	4	5
7. ฉันรู้สึกไม่สบายใจที่ต้องเปิดเผยกับเขา	1	2	3	4	5
8. ฉันวิตกกังวลกับความสัมพันธ์ระหว่างเรา	1	2	3	4	5
9. ฉันไม่ชอบที่จะมีความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับเขามากเกินไป	1	2	3	4	5
10. เมื่อเขาอยู่ห่างฉัน ฉันจะกังวลว่าเขาอาจจะสนใจคนอื่น	1	2	3	4	5
11. เมื่อฉันแสดงความรู้สึกของฉันให้เขารู้ ฉันก็กลัวว่าเขาจะไม่รู้สึกเช่นเดียวกับฉัน	1	2	3	4	5
12. ฉันรู้สึกใกล้ชิดกับเขาได้ค่อนข้างง่าย	1	2	3	4	5
13. ฉันแทบจะไม่กังวลเลยว่าเขาจะทิ้งฉัน	1	2	3	4	5
14. เขาทำให้ฉันไม่แน่ใจในตนเอง	1	2	3	4	5
15. ฉันมักพุดคุยถึงปัญหาและความกังวลของฉันกับเขาเป็นประจำ	1	2	3	4	5
16. ฉันไม่ค่อยกังวลกับการถูกทอดทิ้งบ่อยนัก	1	2	3	4	5
17. เขาช่วยฉันได้มากในยามที่ฉันต้องการใครสักคน	1	2	3	4	5
18. ฉันพบว่าเขาไม่ต้องการใกล้ชิดฉันเท่าที่ฉันอยากให้เป็น	1	2	3	4	5
19. ฉันบอกเขาเกือบจะทุกเรื่อง	1	2	3	4	5
20. บางครั้งเขาก็เปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อฉันโดยไม่มีเหตุผลที่ชัดเจน	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
21. ฉันพูดคุยกับเขาได้ทุกเรื่อง	1	2	3	4	5
22. ฉันรู้สึกวิตกกังวลเมื่อเขาเข้ามาใกล้ชิดฉันมากเกินไป	1	2	3	4	5
23. ฉันกลัวว่าเมื่อไหร่ที่เขาจะรู้จักฉันอย่างแท้จริง เขาจะไม่ชอบฉันในแบบที่ฉันเป็น	1	2	3	4	5
24. ฉันรู้สึกสบาย ๆ เมื่อต้องฟังเขา	1	2	3	4	5
25. ฉันฟังเขาได้โดยไม่ลำบากใจ	1	2	3	4	5
26. ฉันกังวลว่าจะเทียบคนอื่นไม่ได้	1	2	3	4	5
27. เขาเข้าใจและรู้ถึงความต้องการของฉัน	1	2	3	4	5
28. ฉันรู้สึกสบาย ๆ เมื่อต้องขอคำแนะนำจากเขา	1	2	3	4	5
29. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นกับฉัน ฉันเห็นว่าฉันสามารถขอความช่วยเหลือจากเขาได้ง่าย	1	2	3	4	5
30. ฉันไม่ชอบให้เขาใกล้ชิดฉันมากเกินไป	1	2	3	4	5
31. ฉันอยากจะทำใกล้ชิดกับเขา แต่ฉันก็มักถอยหนี	1	2	3	4	5
32. ฉันเชื่อว่าถ้าฉันขอความช่วยเหลือจากเขา เขาก็เต็มใจที่จะช่วย	1	2	3	4	5
33. ฉันเห็นว่าเป็นเรื่องยาก หากจะให้ฉันไว้วางใจเขาอย่างเต็มที่	1	2	3	4	5
34. ฉันเชื่อว่าเขาก็มีความรู้สึกต่อฉันในแบบเดียวกันกับที่ฉันมีต่อเขา	1	2	3	4	5
35. เมื่อฉันมีปัญหา ฉันก็มักเก็บเอาไว้ไม่ยอมบอกให้เขารู้	1	2	3	4	5
36. เขาเต็มใจที่จะเข้ามาสนทนากับฉันในแบบที่ฉันต้องการ	1	2	3	4	5
37. ฉันพยายามช่วยเหลือตนเองมากกว่าที่จะพึ่งเขา	1	2	3	4	5
38. เขาเห็นคุณค่าของฉันมากกว่าที่ฉันเห็นคุณค่าของเขา	1	2	3	4	5
39. ฉันพยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยปัญหาและความกังวลกับเขา	1	2	3	4	5

ข้อความ	ไม่เลย	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
	1	2	3	4	5
40. ฉันจะไม่พอใจ หากเขาไม่ได้ใช้เวลาอยู่ร่วมกันกับฉัน	1	2	3	4	5
41. เมื่อฉันไม่สบายใจ ฉันก็จะเก็บไว้คนเดียวไม่อยากจะบอกให้ใครรับรู้	1	2	3	4	5
42. ฉันต้องการความมั่นใจอย่างมากว่าเขารักฉันจริง	1	2	3	4	5
43. ฉันรู้สึกไม่สบายใจหากต้องพึ่งเขา	1	2	3	4	5
44. เพียงแค่เขาเริ่มเข้ามาใกล้ชิดฉัน ฉันก็รู้สึกว่ายากที่ตัวออกห่าง	1	2	3	4	5
45. ฉันเชื่อว่าเขาจะอยู่ข้าง ๆ ฉันในยามที่ฉันต้องการเขา	1	2	3	4	5
46. ฉันรู้สึกสบาย ๆ หากต้องขอความช่วยเหลือจากเขา	1	2	3	4	5
47. ฉันไม่กลัวว่าเขาจะทอดทิ้งฉัน	1	2	3	4	5
48. ฉันพึ่งพาเขาเกือบจะทุกเรื่อง	1	2	3	4	5

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปารณีย์ อิ่มธนาวิช สำเร็จการศึกษาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2542 และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ในปีการศึกษา 2543

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย